

*„Ms Bay írói stílusa kelti a kíváncsiságot, ahogy az olvasót
berúgja a tiltott munkahelyi szexuális világába.”*

THE ECLECTIC REVIEW

DR NAGYKÉPŰ

✦ CSÁBÍTÓ DOKTOROK ✦
• ZACH •

#1 USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

LOUISE BAY

álomgyár

LOUISE BAY

DR NAGYKÉPŰ

• CSÁBÍTÓ DOKTOROK •
• ZACH •

á l o m g y á r

ÁLOMGYÁR KIADÓ
2025

A fordítás az alábbi mű alapján készült:
Louise Bay: Dr. Perfect, 2022

Fordította
HORVÁTH M. ZSANETT

A szerzőtől az Álomgyár Kiadó gondozásában megjelent:

Mr. Svindler (Londoni nagymenők 1.), 2022
Mr. Szépfüű (Londoni nagymenők 2.), 2022
Mr. Milliomos (Londoni nagymenők 3.), 2022
Mr. Briliáns (Londoni nagymenők 4.), 2023
Mr. Arrogáns (Londoni nagymenők 5.), 2023
Mr. Aranyifjú (Londoni nagymenők 6.), 2024
Dr. Vágyálom (Csábító doktorok 1.), 2024

Copyright © 2022 Louise Bay. All rights reserved
Hungarian translation © Horváth M. Zsanett, 2025
Hungarian edition © Álomgyár Kiadó, 2025

Borítóterv: Fehér Zsanett
A fedél Koppányi Lilla munkája
Szerkesztette: Bardi Erzsébet
Korrektúra: Ábrahám Viktória
Tördelés: KFBook Design Stúdió

Álomgyár Kiadó, Budapest, 2025
Felelős kiadó: Nagypál Viktor
Elérhetőségeink:
+36 1 770 7890

admin@alomgyar.hu • www.alomgyar.hu
www.facebook.com/alomgyar
instagram.com/alomgyarkiado

ISBN 978-963-5708-96-3

ELSŐ FEJEZET

Ellie

Felhajtom a galléromat, abban a reményben, hogy szárazon tudom tartani a nyakamat ebben a nyirkos ködben, ahogy megállok a széles, fekete ajtó előtt a Wimpole Streeten. Úgy érzem, mintha egy horrorfilmben lennék, és engem érne elsőként utol a halál – mintha az én halálom lenne az előszele az igazi borzalomnak, ami a sikolykirálynőre fog rászabadulni, akinek a közönség egy emberként drukkol. Meg is jegyzem magamnak, hogy ha hazaérek, megnézek valami Reese Witherspoon- vagy Sandra Bullock-filmet. Le kell állnom végre a Netflix Harlan Coben-adaptációival. Előveszem a telefonomat, és megnyitom az új főnököm, dr. Zachary Cove utolsó e-mailjét. Az utasításnak megfelelően megnyomom a gombot dr. Williams neve mellett.

A csengő berreg, majd néma csend lesz.

– Halló? – szólok bele a mikrofonba.

Hirtelen kattán a zár, és sebesebben dobog a szívem. Megpróbálom magamra öltetni a *Nász-ajánlat* Sandra Bullockját, és lerázni magamról *A hálózat csapdájában* Sandra Bullockját. Mély levegőt veszek, és belököm az ajtót.

Csak a köd miatt van.

Semmivel sem ominózusabb, mint az eső. A világon semmit sem jelent. Csak az egyre valószínűbb halálomat – ami igazán nem nagy ügy.

Az előcsarnokot kopott parketta borítja, ami gyönyörű lehetett valamikor, és újra gyönyörű lehetne, ha valaki szánna rá egy kis figyelmet és fáradozást. Belépek, hagyom, hogy becsukódjon mögöttem az ajtó, és meg sem próbálom elnyomni a cipőm kopogását, mely visszhangzik, ahogy feltípegek a lépcsőn az első emeletre. Az új munkám az lesz, hogy egy orvosi váróteremben fogok ülni egy íróasztal

mögött, felveszem a telefont, időpontokat egyeztetek, bejelentem az új betegeket, legépelem, amit diktálnak, valamint ellátom az egyéb adminisztratív feladatokat egy olyan orvos magánrendelőjében, aki heti két napon fogadja a betegeit. Ez volt az első állásinterjú, amire behívtak, és nem csak minimálbért fizet. Mivel a munkatapasztalatom Shane karrierjének menedzselésére korlátozódik, örülök, hogy egyáltalán sikerült munkát szereznem. Gondos számításaim szerint ebből a fizetésből tizenkilenc hónap alatt elérhetem a kitűzött megtakarítási célomat – ami azt jelenti, hogy foggal-körömmel ragaszkodom ehhez az álláshoz. Nem számít, hogy mit kérnek tőlem. Néhány hete felfigyeltem egy szórólapra egy lámpaoszlopon, amin részmunkaidős munkát ajánlottak. Nagy, vastag betűkkel nyomatékosították rajta, hogy a fizetés KIVÁLÓ, ezért felhívtam a számot. Kiderült, hogy még nekem is vannak fenntartásaim, és a kábítószer-kereskedelem az, ahol meghúzom a határt. Ha viszont egy munka legális és jól fizet, akkor kérdés nélkül vállalom.

Ahogy az e-mailben állt, rögtön a lépcső tetején, a folyosóról nyíló második ajtón megpillantom az áttetsző akril névtáblát, melyen fekete betűkkel az áll, hogy „DR. COVE”, alatta pedig kisebb nyomtatott nagybetűkkel: „GASZTROENTEROLÓGUS.” Megkönnyebbülten felsóhajtok, és feszült tartásom ellazul, miután látom, hogy valóban jó helyen járok.

Még nem találkoztam a leendő főnökömmel. Csak telefonon beszéltünk, de az ügynökség szerint teljesen normális, hogy egy ideiglenes állásra személyes interjú nélkül veszik fel a jelentkezőt. S noha dr. Cove célozgatott rá, hogy az állás akár állandóvá is válhat, nekem csupán tizenkilenc hónapra lesz szükségem, maximum huszonegyre, ha figyelembe vesszük az előre nem látható kiadásokat. Ha jól számoltam – márpedig jól számoltam, mert amióta hétfőn megkaptam ezt az állást, mást sem csináltam, csak számolgattam –, akkor tizenkilenc hónapnyi fizetésből elegendő pénzt takaríthatok meg ahhoz, hogy

folytassam az életemet. Miután tíz évvel ezelőtt meghoztam azt a borzalmas döntést, hogy otthagytam az egyetemem, hogy teljes munkaidőben menedzselhessem az expasim induló Speedway-karrierjét, papíron nincs képesítem, a munkatapasztalatom pedig fikarcnyit sem ér. Számos megfoghatatlan, nehezen megmagyarázható dologból tevődik össze az, ha valakit „menedzselni” kell, amire csak akkor jöttem rá, amikor először próbáltam összeállítani az önéletrajzomat. És persze referenciáim sincsenek, mivel az előző főnököm egyben a volt pasim is, és inkább állnék ki meztelenül egy szendvicstáblával a lábam között az Oxford Circus útkereszteződésének kellős közepére, mintsem bármit kérjek tőle.

Kirázom a fejből a múltamat, és benyitok a váróterembe. Dr. Cove azt írta a legutolsó e-mailjében, hogy tíz körül érkezik, addig „szokjam a környezetet”.

A szoba világos, ami meglep. Talán a nyomasztó köd miatt számítottam arra, hogy egy ódon műtőasztaltól és egy késekkel megrakott tálcától eltekintve üres, ablaktalan helyiségben találom majd magam. Ehelyett úgy tűnik, hogy a horrorfilmemből egy jellegtelen váróterembe csöppentem. A rendelő egy György kori ház utcafrontján van, három nagy ablaka az utcára néz. A váróterem nem különösebben tágas. Az emeletet nyilvánvalóan felosztották a különböző orvosok között; a helyiséget kettéválasztó ideiglenes falnak köszönhetően a nyolc szék és az íróasztal zsúfolt hatást kelt a térben. Még soha nem jártam magándoknál, de arra számítottam, hogy egy kicsit... modernebb és elegánsabb lesz a rendelő. Leveszem a táskámat, és az íróasztalra teszem, de a kabátomat magamon hagyom. Hideg van idebent. Megvizsgálom az ablak alatti viktoriánus stílusú radiátort, és találok rajta egy gombot. Kattog, amikor elfordítom. Ez arra enged következtetni, hogy melegedik. Megismétlem a műveletet az íróasztalom mögötti radiátorral is.

Ahogy körülnézek a helyiségben, világos, hogy szerencsésebb lenne a bútorok elrendezése, ha eggyel kevesebb szék lenne idebent, és az íróasztalom az ablak felé

fordulna. Majd megemlítem dr. Cove-nak, amikor megérkezik.

A sarokban egy kis konzolasztalka áll, tele magazinokkal, mellette egy elburjánzott pálma, melynek árnyékában a *Country Living* lapul, valamint – ahogy végigpörgetem a magazinokat – a *Vogue Australia* 2005-ös, novemberi száma. Azt hiszem, ezt nem lesz nehéz überelni.

Leülök az íróasztalomhoz, és megpördülök a székkal. Shane menedzsereként mindig a konyhánkából dolgoztam. Soha nem volt tisztességes irodai székem. Az íróasztal fiókjaiban nem találok mást, csak egy egypennyst és egy gemkapcsot. Se számítógép, se semmi. Se jegyzetömb, se toll, se egy árva cetli. A saját jegyzetömböm és tollam a táskámban van, hála az égnek. Csak egy dolog jobb a frissen sült almás piténél, és az a rendes papír-írószer.

Felállok, és teszek két tétova lépést a belső helyiségbe nyíló ajtóig. Nyilván itt fogadja dr. Cove a betegeit. Zárva találok.

Mégis mit „szokjak” ezen a környezeten? Itt igazán nincs mit tenni. Odasétálok az ablakokhoz, melyekre ráférne egy alapos mosás. Talán találok néhány takarítószeret, amit közös használatra szántak.

Kisietek az irodából, hogy utánanézzek. Ezen az emeleten az összes ajtót zárva találok, és nem hallok semmit, még akkor sem, amikor rátapasztom a fülem a lépcsővel szemközti ajtóra. Pedig valaki beengedett. Még az épületben kell lennie.

Félúton vagyok a lépcsőn a második emeletre, amikor valaki lekiált:

– Hahó?

– Szia! – felelek, és felnézek a fekete hajú, katonásan egyenesre nyírt frufrujú nőre, aki kihajol a korláton.

– Ellie Frost?

Elmosolyodom. Valaki már várt engem.

– Igen. Én vagyok dr. Cove új asszisztense.

– Á, igen, dr. Cove.

Olyan hangot ad ki, mintha egy falat csokoládét kóstolgatna.

– Ma fog kezdeni, de már rákerestem korábban.

Nekem ez miért nem jutott eszembe? Talán azért, mert csak azt kerestem a neten, hogy „mit csinálnak az orvosi asszisztensek?”. A munkaköri leírás nem volt különösebben informatív.

– Gyere fel. Idefent van a konyha.

Azzal eltűnik, én pedig szaporázom a lépteimet, hogy megkeressem.

Ahogy felérek a lépcső tetejére, fent az emeleten kiintetget egy kéz az egyik ajtónyíláson.

– Itt vagyok!

Elindulok a kéz felé, és egy aprócska konyhában találok magam, amiben épphogy csak elfér két ember. A hang tulajdonosa élénkvrös rúzszt visel, ami nekem sosem állna jól, rajta viszont gyönyörű kontrasztot alkot a fekete hajával és hófehér bőrével.

– Jen vagyok. Te pedig Ellie. Körbevezetlek... nem mintha olyan sok lenne itt a látnivaló. Ez az első megálló, *itt* történik minden. Tudom, hogy gyakorlatilag ez egy felmagasztalt szekrény, de kellően hangszigetelt, ha becsukod az ajtót. Ha ki akarod eresztetni a gőzt, vagy ki kell panaszkodnod magad, ide gyere. Semmilyen szín alatt ne használd erre a mosdót. Ott mindig vannak betegek. Nem is értem, hogy lesben állnak ott, vagy mi, de engem már annyiszor rajtakaptak, amikor dr. Newmanre panaszkodtam.

Felsőhajt, mintha joga lenne bárhol panaszkodni a főnökére, ahol csak akar. Ettől máris megkedveltem.

– Úgyhogy ide kell jönnöd. Ráadásul általában itt van valamelyikünk, így lesz kivel levezetned a feszültséget. Gyakorlatilag csapatokba verődve fortyogunk.

Ezt úgy mondja, mintha Elon Musknak dolgoznánk, vagy mi. Mégis mennyire lehetnek kiborítóak ezek az orvosok?

– Remélem, azért jó lesz dr. Cove-nak dolgozni. Még nem találkoztam vele...

Felemeli a tenyerét, és ezzel az egyszerű gesztussal belém fojtja a szót.

– Ő orvos. Úgyhogy kemény lesz neki dolgozni. Ezt

garantálom. De ő legalább csak heti két napot van bent. Mind azt hiszik magukról, hogy Isten ajándékai, és mivel neked nincs orvosi diplomád, alaphól azt fogja feltételezni, hogy annyi eszed sincs, mint egy egysejtűnek. Tapasztalatom szerint ebben mind egyformák.

– Régóta dolgozol már itt?

Megvonja a vállát.

– Két éve dr. Newmannél. Azelőtt dr. Scaldingnál voltam a Harley Streeten.

– És ez dr. Cove első magánpraxisa? – kíváncsiskodom.

– Igen, ő még zöldfülű. Ami azt jelenti, hogy fiatal.

Rám kacsint, mintha osztoznánk valami titkon, de sajnálatos módon – fogalmam sincs, mire céloz.

– A legtöbben az ő korában kezdik. Először konzulensként, majd heti két nappal elindítják a magánpraxisukat.

– A pénzért? – kérdem.

– Ja, főleg, de néhányan jobb szeretnek mélyrehatóbban foglalkozni a betegekkel, mint a kórházban, ahol sokkal több embert kell ellátniuk, így csak kevés idő jut mindenkire. És ez kevesebb adminisztrációval jár, mert azért fizetnek minket, hogy ezt elintézzük helyettük.

– Én csak ideiglenesen vagyok itt – jegyzem meg. – De remélem, maradhatok egy ideig.

Vagy legalábbis addig, amíg össze nem szedem a pénzt a Cordon Bleu-re.

Jen vállat von.

– Ezek az orvosok olyan szarul adminisztrálnak, hogy vagy elfelejtenek kifizetni, vagy az megy ki a fejükből, hogy már rég kirúgtak.

Megáll a szívverésem. Elfelejtenek kifizetni?

– Kihagyhatom az első lehetőséget, és választhatom a másodikat?

– Természetesen.

Olyan elképesztően jó asszisztens leszek, hogy el sem tudja képzelni majd, hogy boldogult eddig nélkülem. Úgy fog félni attól, hogy itt hagyom, hogy inkább túlfizet engem. Ha Shane Speedway-karrierjével elboldogultam, akkor egy új

szakorvos rendelőjével is elbírok, aki csak heti két napon fogadja a betegeket, és ösztönözni fogom, hogy időben fizessen. Bármilyen könnyebb lehet, mint rávenni Shane-t, hogy olyasmit tegyen, amit nem akart, de jót tett a karrierjének, például hogy ne „édesemezzon” le minden nőt, akivel találkozik. Arról a Twitter-fiaskóról nem is beszélve, amikor retweetelt egy gifet a @womenshouldnotvote-tól.

– Kösz a figyelmeztetést! Majd gondoskodom róla, hogy emlékezetes legyek.

– Ez a beszéd! – bólint. – Amíg nem veszed magadra a szeszélyeiket és a rossz modorukat, remekül elboldogulsz itt nálunk.

Elmosolyodom.

– Kösz. Említetted, hogy rákerestél dr. Cove-ra. Van bármi, amiről tudnom kellene?

– A nyilvánvalón kívül semmi. Semmi botrány. Semmi műhibaper.

Kinyitja az ajtót.

– Gyere, megmutatom, hol találsz a mosdót.

„A nyilvánvalón kívül”? Tényleg utána kellett volna néznem.

– Ha már itt vagyok, viszek némi papírtörölt, és...

Addig kotorászok a konyhaszekrényben, amíg rá nem bukkanok egy üveg tisztítóra.

– És ezt. Egy kicsit koszosak az ablakok.

Azt is megjegyzem magamnak, hogy majd egy kis vizet is leviszek Pamelának, a pálmának.

– Jár hozzánk egy takarítószolgalat.

– Nem baj. Nem mintha olyan sok dolgom lenne. Különben is, emlékezetes akarok lenni. Nem igaz?

Követem Jent, és kilépünk a szűk konyhából a folyosóra.

– Van vízadagolótok, ugye? De kávétok nincs. Nem nagy ügy, főleg, mivel dr. Cove még csak most kezd, de menet közben majd érdemes lesz befektetni egy jó kávéfőzőbe.

Biccentek, és megjegyzem a javaslatot. Talán előbb-utóbb lesz egy irodai büdzsénk, amit kezelhetek.

– Dr. Newmannek két évébe telt, mire beszerzett egyet,

néhány hónapja vette. A betegek imádják. Így elfoglalhatják magukat valamivel, ha megvárakoztatja őket.

– Gyakran várakoztatják meg a betegeket? Vagy vizsgálati eredményekre várnak, vagy...

Megállok, és rájövök, hogy fogalmam sincs, hogy kell-e a betegeknek vizsgálati eredményekre várniuk. A gasztroenterológusok vajon elküldik a pácienseiket vérvizsgálatra?

– Folyton. Ja, és összekötöttem dr. Cove-ot a klinikával lejjebb a Wimpole-on. Mindenki oda jár. Ha a betegeinek vérvételre kell menniük, oda fogod küldeni őket.

– Kösz – válaszolom. – Van még valami, amit tudnom kellene? Félek, hogy nekem még a nyilvánvaló dolgok sem feltétlenül nyilvánvalóak.

Nagyon szeretném megtudni, hogy Jen szerint mi lehet „nyilvánvaló” – akár a munkával, akár dr. Cove-val kapcsolatban.

Amikor a lépcsőhöz érünk, rámutat a mosdó ajtajára.

– Azt hiszem, egyelőre ennyi, de ha bármire szükség van, itt megtalálász a szomszédban.

Megállunk az ajtó előtt.

– Gondolom, nem tudod, honnan szerezhethnék egy számítógépet.

Megrázza a fejét.

– Sajnálom, de nem. Talán dr. Cove majd elküld téged beszerezni egyet. Kezdetben mind elég tanácstalanok. De van egy telefonszámunk egy rendszergazdához, akit az összes orvosunk kihívhat.

Ez jól fog jönni, ha valaha is lesz számítógépem. Talán dr. Cove egy olyan régimódi típus, aki mindent papíron szeret csinálni. Istenem, remélem, hogy nem.

– Oké, akkor nekiveselkedek az ablakoknak, és később még beszélünk.

– Ciao!

Csókot dob nekem, én pedig mosolygok, mintha ez teljesen normális gesztus lenne valakitől, akivel csak most ismerkedtem meg.

Visszamegyek a váróterembe, és elkezdem lemosni az ablakokat. Addig nem rendezem át a bútorokat, amíg nem találkoztam az új főnökömmel, és nem derítem ki, hogy mit szeret, és mit nem. Nem fogom rögtön fenekestül felfordítani a munkahelyi rendet. A tiszta ablakokra viszont nem lehet panasz.

Térdig érő fekete szoknyában vagyok, ami kissé szűk, de ha felhúszom, fel tudok lépni az egyik székre, hogy elérjem az ablakok tetejét. Hetvennyolc százalékgig biztos vagyok benne, hogy az alattam elhaladó járókelők nem láthatják az alsóneműmet – de inkább csak azért, mert a hetvennyolc százalékgig nem fog felnézni.

A váróterem ajtaja egy csattanással kinyílik, és ebben a pillanatban, akárcsak az öcsém, amikor anya rajtakapta, hogy a Next weboldal fehéreneműrészlegét nézegeti, felsikítok és leborulok a székről.

Amikor magamhoz térek és kinyitom a szemem, egy görög isten bámul le rám.

– Te meg mit művelsz? – kérdi.

A legtökéletesebb ajkakát bámulom, amiket valaha láttam. Teltek, a színük, mint az érett cseresznyeé, és olyan szép az ívük, hogy még egy fotómodell is megirigyelné.

– Azt hiszem, lélegeztetnie kell.

Kiszaladnak a számon a szavak, mielőtt észbe kapnék, hogy nagy valószínűséggel a főnökömmel beszélek.

– Csak egy másodpercre vesztetted el az eszméleted. Fel kell ülnöd.

Nem valami gáláns, még a kezét sem nyújtja, hogy felsegítsen. Feltápáskodom ülő helyzetbe, és úgy vág fejbe a valóság, mint egy kalapács. A szoknyám felgyűrődött, szinte a fülemen van. Remek. Őszintén remélem, hogy ez nem dr. Newman, aki azért jött, hogy megnézze a pálmát, és nem is az új főnököm, akit le akarok nyugózni. Nem elég, hogy elterültem a padlón, épp most villantottam ki Dr. Csókosszájúnak a bugyimat.

– Jól vagyok – bizonygatom.

– Mit csináltál a széken?

– Ablakot mostam. Kicsit koszosak voltak.

Hunyorítok, és próbálom kitalálni, hogy a fejem melyik része fáj.

Erre összeszalad a szemöldöke.

– Ne csináld még egyszer. Van takarítószolgálatunk, sok épületbe járnak a környéken. Kérd el a számukat Jentől.

„Szívesen!” – felelek gondolatban.

Talpra állok, ő pedig hátralép, mint aki arra számít, hogy nekirontok. Az elmúlt tíz évet egy kapcsolatban töltöttem. Ha valaha is kész leszek újra randizni, valószínűleg esetenül fogom rávetni magam az olyan pasikra, akikkel alighogy megismerkedtem – különösen az olyan dögös pasikra, mint ez itt –, ennek azonban nem ma jött el a napja. Őt csak le akarom nyűgözni. Nem megcsókolni. Azt hiszem.

– Dr. Cove?

Mindketten csak feltételezzük, hogy tudjuk, ki a másik, de a bemutatkozás nem ördögtől való ötlet.

– Ellie vagyok.

– Hoztam neked egy laptopot.

Biccent az asztalomat elfoglaló, celofánba csomagolt doboz felé, én pedig igyekszem arra koncentrálni, amit mond, és nem a borostás állára. Egyszer, miután összevesztünk Shanellel, egy egész délutánom ráment a borostás férfiállkapocsokra a Google képkeresőjében. Mint kiderült, a szexepil borostában mérhető. És hogy mitől vonzó egy állkapocs, az az állkapocsszár hosszától és az *angulus mandibulae*-től függ. Dr. Cove-nak van a leghosszabb állkapocsszára és a legmarkánsabb *angulus mandibulae*-ja, amit valaha láttam – ő tehát ennek az elméletnek a két lábon járó bizonyítéka, mert egyszerűen jóképű. Olyan jóképű, hogy egy kicsit idegesítőnek találom, amikor beszél, mert legszívesebben csak az arcában gyönyörködnék.

– Egyelőre használjuk a Google-naptárat a betegek időpontjainak kezelésére.

Nagyot nyelek és elkapom a tekintetemet, mintha hidegen hagyna az állkapcsa.

– Oké.

Meg akarom kérdezni tőle, bemenjek-e egy kórházba, mivel kábé kilenc másodperccel ezelőtt még eszméletlen voltam. Vajon feltételezhetem, hogy mivel ő is orvos, meg tudja állapítani, ha veszélyben vagyok? Mégis mennyire érthetnek a gasztroenterológusok a fejsérülésekhez?

– Ja, és ne kódorogj el anélkül, hogy előtte szólnál nekem. Néhány óráig rajtad akarom tartani a szemem, hogy megbizonyosodjak arról, hogy nem kaptál agyrázkódást.

Mielőtt lehetőségem nyílna válaszolni, belép a válaszfal ajtaján, és becsukja maga mögött.

Ennyi? Egy szót sem szólt a munkámmal kapcsolatos elvárásairól, még csak azt sem közölte velem, hogy milyen hétnek nézünk elébe. Annyira megbabonázott az állkapcsa, hogy elfelejtettem feltenni a legalapvetőbb kérdéseket. Még azt sem tudom, hogy mikorra várjuk az első beteget.

Felszegem a fejem, és összeszedem magam. Kényszerítenem kell magam arra, hogy ne vegyek tudomást dr. Cove tetszetős külsejéről és arról, hogy volt szerencséje megcsodálni a bugyimat, majd átvonulok a szobán, hogy bekopogjak az ajtón.

– Gyere be! – szól ki.

A rendelője még a váróteremnél is sivárabb, csak egy íróasztalt és egy széket látok a kosztól homályos oldalablak előtt, valamint egy vizsgálóasztalt, mosdókagylót és néhány szekrényt. Itt még egy pálma sincs.

– Elárulná, hogy mikorra várja a következő páciensét? – kérdem, és a szemére koncentrálok a káprázatos állkapocs helyett, ám hiába, merengő szeme kék és átható. A fenébe ezzel a pasival és a szebbnél szebb testrészeivel! – Esetleg leülhetnénk, hogy átbeszéljünk néhány dolgot?

Fojtott sikoly visszhangzik a telefonjából, és csak ekkor veszem észre, hogy a kezében tartja. Megzavartam hívás közben. Ökölbe szorítom a kezem. Vérprofiként kellene viselkednem – az egész jövőm ezen múlik –, ehelyett mindent elrontok.

– Egyelőre nincsenek bejelentkezett betegek, majd kimegyek, ha itt az ideje. Megbeszélhetjük az esetleges

kérdéseket.

Bólintok, és kihátrálok a rendelőből.

Muszáj összeszednem magam, és ki kell dolgoznom egy stratégiát arra, hogyan viselkedjek hozzáértő, felelősségteljes asszisztensként, tekintve, hogy sikerült kifognom egy jóképű, ámde nagyképű főnököt.

Hátha belemegy, hogy papírzacskót húzzon a fejére, amikor beszélnünk kell egymással.

MÁSODIK FEJEZET

Zach

Valami nem stimmel.

Ha el is tekintünk attól a ténytől, hogy az egyetlen alkalmazottam már az első munkanapján lezuhant egy székről és kiütötte magát, valami akkor sem stimmel. Talán csak túl nagy a csend, és nem vagyok hozzászokva. Egy Wimpole Street-i rendelő egészen más tészta, mint egy tipikus londoni nagykórház.

Rezeg a telefonom, és előhúzom a zsebemből.

Fogadom a hívást, közben lerogyok az új asztalom mellé.

– Na, milyen? – kérdi anyám felvezető nélkül.

– Csak most értem ide – felelem.

– Izgatott vagy?

– Még alig öt perce vagyok itt.

Ami azt illeti, nem vagyok izgatott. Talán pont ez a bökkenő. Most kezdem a magánpraxisomat, mint sok kollégám, akik most lettek konzulensek. Itt a remek lehetőség, hogy a saját lábamra álljak, és kikerüljek a kórházi papírmunka és munkahelyi politika poklából. A lehetőség, hogy végre jól keressek, és hosszú távú kapcsolatot alakítsak ki a betegeimmel ahelyett, hogy csak öt percet töltenék velük, mielőtt örökre eltűnnek az életemből. Remélem, hogy ennek a változásnak köszönhetően jobban élvezhetem majd a munkámat.

Izgatott azonban nem vagyok.

– És milyen az asszisztensed? Még mindig nem tudom elhinni, hogy felvettél valakit anélkül, hogy találkoztál volna vele.

– Már beszéltünk, és különben is, csak ideiglenes a pozíciója.

És azonnal tudott kezdeni. Az önéletrajza kicsit furcsa volt,

de a telefonban lelkesnek tűnt. Legalább az egyikünk az volt.

Hallom, hogy apám elbődül a háttérben.

– Jól van már, John – korholja anyám. – Apád arra kíváncsi, hogyan reklámozod magad. Olvasott erről egy cikket valami magazinban. De nem hiszem, hogy szükséged lenne rá. Az emberek elterjesztik a jó orvosok hírét. – Egy pillanatra elhallgat. – De azért gondoskodtál a szokásos dolgokról, ugye?

Azt feltételezi, hogy tudom, mik azok a „szokásos dolgok”.

– Tudattad az emberekkel? – folytatja. – Tudod, a kórházi kollégákkal és az egyetemi barátaiddal. Az ilyen emberekkel.

Erre határozott „nem” a válasz.

– Dolgozom rajta.

Megfordulok a székkal, és megpillantom a fehér táblát a hátam mögött. Ez még jól jöhet. Egyenként kihúzom az íróasztalom három fiókját. Üresek. Be kell szereznünk némi írószert.

– A kórházban már tudják. És néhány haveromnak is mondtam az orvosiról.

– Van e-mail-címed és honlapod? – fontoskodik anyám.

Elakad a lélegzetem. Honlapra nem is gondoltam.

– Megbeszélésem lesz az asszisztensemmel, amint leteszem a telefont. El kell végeznie nekem egy kis kutatást.

– Márkaépítés! – kiáltja apám a háttérben. – Ki kell építenie a saját márkáját!

– Ne törődj vele – mondja anya. – Most csak arra koncentrálj, hogy megtaláld a helyed a rendelőben. Idővel majd úgyis jön a munka. Nem kell aggódnod.

Nem aggódom. Éppen ez a baj. Apámnak igaza van. Láttam már más konzulenseket, akik honlapokkal és logókkal és saját márkajelzésű stresszlabdákkal robbantak be a magánszektorba. Mindannyian összeszedettebbek voltak nálam.

– Igen. Ezek még csak az első napok – dünnyögöm.

– Visszaigazolt már a biztosító?

Megborzongok. Nem most jöttem le a falvédőről, tudom, hogy a nagy egészségügyi biztosítók hivatalos jóváhagyása

nélkül nem is fogadhatom az ügyfeleiket. A biztosító elismerése nélkül nincs praxisom.

– Még nem. Tudod, hogy az ilyesmi időbe telik.

Különösen, mivel még el sem küldtem minden információt ahhoz, hogy kérvényezhessem a biztosítók elismerését, valószínűleg még nem igazoltak vissza. De ennek tényleg a lista élén kellene állnia, rögtön a honlap mellett. És néhány táblára való filctoll mellett.

Zajok szűrődnek be a váróteremből. Pedig tudom, hogy nem várok betegeket. Valaki nyilván eltévesztette a rendelőt.

– Most jobb, ha megyek – mondom. – Megbeszélésem van az asszisztenssel.

– Büszke vagyok rád, drágám.

Bólintok. Anyám mindig ezt mondja, az összes fiának. Feleannyire sem lenne büszke, ha tudná, mennyire félvállról veszem az új munkámat.

Felállok, és elindulok az ajtó felé. Odakint egyre nagyobb a ricsaj.

– Szeretlek, anya. Később felhívlak, ha tudlak.

Azzal megszakítom a hívást, és kinyitom az ajtót. A váróban egy bohóc követeli, hogy engedjék be hozzám, a kezében négy héliumos lufit szorongat.

Tipikus csütörtök reggel.

– Miben segíthetek? – kérdem, és igyekszem nem reagálni arra a tényre, hogy szó szerint egy *bohócot* szólítok meg.

– Zach Cove, maga az?

Ízes cockney akcentussal beszél, és önkéntelenül arra gondolok, hogy ha ez egy Harlan Coben-krimi lenne, és igennel válaszolnék, talán fegyvert rántana és itt helyben lelőne.

Lássuk, mi sül ki belőle.

– Igen, én vagyok dr. Cove.

– Na végre! – sóhajt fel megkönnyebbülten. – Gratulálok! Ezt meg kell ünnepelnünk!

Azzal dalra fakad, és azt a Cliff Richard-slágert kezdi énekelni, ami a nagyanyám kedvence volt, s amit újabban az anyám énekel helyette.

Mivel érdemeltem ezt ki?

Négy lufi van nála. Jelen pillanatban mind a négy fivéremre haragszom. Lefogadom, hogy Beau ötlete volt az egész, és Nathan fizetett érte.

Csak állok és hagyom, hogy a bohóc elvégezze a munkáját, amiért megfizették.

Amikor befejezi, rám néz, én is ránézek, majd ünnepélyesen átnyújtja mind a négy lufit – minden fivéremtől egyet. Csillag alakúak, különböző színekben.

– Azt mondták, tudni fogja, kitől vannak.

Biccentek, mire vállat von, majd sarkon fordul és távozik.

– Ejtsük meg azt a megbeszélést – szólok oda Ellie-nek, aki az íróasztalánál ül, és megrökönyödve bámulja az ajtót, amin az imént kilépett a bohóc. Akár bele is vághatunk. Visszamegyek az irodámba, a lufik mögöttem szállnak a levegőben, és fülsértően csikorognak, ahogy egymáshoz érnek.

– Csak hogy felkészülhessek lelkileg, mekkora az esélye, hogy ez még egyszer megtörténik? – kérdi, ahogy belép, a kezében egy jegyzetömbbel és egy tollal. Sokkal vonzóbb, mint amilyennek elképzeltem. Hosszú, barna haját lófarokba fogta, az arcát laza tincsek keretezik. Csinos. Ami furcsa – no, nem mintha furcsa lenne a haja. Csak már rég nem figyeltem fel egy nő hajára.

– Nehéz megmondani.

Már megtanultam, hogy ne számítsak semmi jóra a fivéreimtől. Mégis váratlanul ér minden stikli. Elengedem a lufikat, amik felszállnak a plafonig.

– Ez komoly? – csodálkozik Ellie.

– Minden eshetőségre fel kell készülnünk – bölcselekdem, mint egy meglett jedi mester.

Viszonylag biztos vagyok benne, hogy ebben a munkában nem sok váratlan helyzet adódik majd.

– Oké. Szeretné, ha kosztümöt viselnék?

Leül az asztalommal szemben.

– Vagy inkább valamiféle egyenruhára gondolt? Ebben rugalmas vagyok.

Inkább nem veszek tudomást arról, hogy mi történik a gatyámban a gondolatra, hogy francia szobalánynak öltözik, és „rugalmas” dolgokat művel a váróterem ablaka előtt.

– Csak öltözz elegánsan – legyintek.

Akármerre nézek, azzal szembesülök, hogy nem csupán nem készültem fel a karrierem új szakaszára – még csak el sem gondolkodtam azon, hogy miből állna a felkészülés.

– Egyelőre nem kell egyenruha.

Később talán szívesen látnám egyenruhában az asszisztensemet. Talán nem. Most nem fog a fejem.

– Először is, rendeljünk némi írószert.

Biccentek a tábla felé.

– Jól jönne néhány toll a táblához.

Összevonja a szemöldökét, mint aki arra gondol, hogy nyilvánvalóan fogalmam sincs, mit csinálok, de azért feljegyzi.

– És szükségem lesz néhány névjegykártyára és levélpapírra is.

Mire még?

– Meg ilyesmire – teszem hozzá, hátha kihagytam valami nyilvánvaló dolgot.

– Rendben. Mit szeretne, mi álljon rajtuk? Lesz neve a rendelőnek, vagy csak a neve szerepeljen rajta?

– Csak a nevem – vágom rá színlelt magabiztossággal. – Maradjunk a legegyszerűbb márkaépítésnél.

– Láttam, hogy nincs honlapja. El akar indítani egyet? – kérdi. – Utánanézhetek, és esetleg szerezhetek néhány árajánlatot.

– Igen. Remek.

Egy lépéssel előttem jár, ami egyszerre megnyugtató és nyugtalanító.

– És még egyetlen páciens sem jelentkezett be?

Megrázom a fejem.

– Ma van az első napunk. Még be kell szereznem a biztosítók visszaigazolását. Addig nem sok betegre számíthatunk.

Oldalra billenti a fejét, felfedve kecses nyakát.

– Hm, és szuper vonzó. Gondolt már arra, hogy felbérel egy PR-céget vagy egy menedzsert? Tévés munkát is vállalhatna. Tudja, lehetne valamelyik reggeli műsor orvosa.

Ő már fénysebességgel száguld, én meg még fel sem álltam.

– Nem érdekel az ilyesmi – rázom a fejem.

Jól hallottam, szuper vonzónak nevezett?

– Esetleg ismer valami hírességet? – faggat tovább. – Végeztem már egy kis PR-munkát itt-ott, felvehetem a kapcsolatot néhány ismerőssémmel, és megszervezhetek egy kis hírverést, ha egy híres személyt kezel.

– Majd utánanézek – felelem, és nem tehetek róla, csöpög a hangomból a szarkazmus. – De biztos vagyok benne, hogy híresség ide vagy oda, az orvos-beteg kapcsolat bizalmas.

Felkacag, mintha most én mondtam volna hülyeséget.

– Neveket persze nem említenénk, csak szétkürtölhetnénk, hogy maga a „sztárok orvosa”. Tudja, valami ilyesmit. De ha nem érdekli a reflektorfény...

– Nem érdekel.

Bólint, és megkocogtatja a jegyzettömbjét a tollával.

– Belekezdett már a papírmunkába a biztosítónál? – kérdi. – Ebben is segíthetek.

– Én... azt hiszem, az lesz a legjobb, ha előbb beállítja a számítógépét. És ha már úgy érzi, hogy minden megfelelően működik, esetleg regisztrálna egy-egy e-mail-fiókot is mindkettőnknek. Aztán jöhetnek a névjegykártyák, majd egy profi levélformátum, azt hiszem, egyelőre elég lesz ennyi.

Legalább hadd derítsem ki, hogy miféle konzulensi elismerésre van szükségem, mielőtt rábízom a feladatot valaki másra.

– Nem probléma – feleli. – Ezzel el is leszek foglalva mára. És persze rendelek néhány írószert is.

A tárcámért nyúlok.

– Ezt a hitelkártyát elviheti a kiadásokra.

– Kitűnő – nyugtázza. – Mi a helyzet az orvosi felszerelésekkel? Szükségünk lesz... gumikesztyűre vagy bármi másra?

– Az épületben megvan minden felszerelés. Beszéljen Jennel. Most el kell intéznem néhány telefont.

Senkit sem kell felhívnom. De utána nézhetek a konzulensi elismerésnek. És le akarok jegyezni néhány új ötletet azzal a krimivel kapcsolatban, amit már tíz éve írok. Rég írtam már bármi érdemlegeset. Az elmúlt hónapokban meg sem *próbáltam* írni, de mivel nincsenek betegeim, és úgy tűnik, hosszú ideje most először kifogtam egy rátermett asszisztentst, végre lehetőségem nyílik arra, hogy ötleteljek egy kicsit. Táblatollal vagy anélkül.

HARMADIK FEJEZET

Ellie

Beszórom liszttel a nyújtódeszkát, és ráteszem a tésztát.

– Tényleg nem kéne ennyit fáradoznod – szól Cynthia a bárszékről, a kezében egy pohár borral, és pislogva figyel engem és a tésztámat. – Rendelhettünk volna valamit.

Felsóhajtok. Na persze, majd biztos rendelni fogok. Arról szó sem lehet, én is tudok főzni. A sajtos-hagymás lepény száz százalékgig vigaszka, éppen ezért megnyugtató elkészíteni, mert abban a tudatban pepecselhetek vele, hogy olyan érzés lesz beleharapni, mint egy meleg takaróba burkolózni. Még hozzá nem is akármilyen takaróba, hanem egy *sajtból* készült takaróba.

– Szeretném kihasználni az alkalmat, hogy kicsit szokjam a konyhát.

Egy hónappal ezelőttig egy gyönyörű házban laktunk Shane-nel Buckinghamshire-ben, aminek a konyhája legalább tízszer akkora volt, mint ez a konyha.

– Nehezebb egy ilyen kis konyhában főzni?

A múlt hónap előtt már jó pár éve nem beszéltünk Cynthiával. A sulis óta ő a legjobb barátom, de ahogy komolyra fordult a kapcsolatunk Shane-nel, úgy tűnt, mindenki mással megszakadt a kapcsolat. Még a szüleimmel is – ami még mindig nem sokat javult, miután otthagytam az egyetememet –, és a mai napig csak egy-egy telefonhívásra szorítkozunk. Cynthia azonban egy pillanatig sem habozott, amikor felhívtam azzal, hogy segítségre van szükségem, hogy kiköltözzek Shane házából, arról a helyről, amit addig az otthonomnak hittem. A sors úgy hozta, hogy Cynthia bérleti szerződése éppen akkor járt le, amikor kellett egy új hely, ahol meghúzhatom magam. Így ő lett az első lakótársam. Egy új városban kezdtem újra az életemet,

miután több mint tíz évet töltöttem egy olyan férfival, akiről azt hittem, hogy együtt öregszünk meg. Kimondhatatlanul hálás vagyok, hogy egy baráttal az oldalamon vághatok bele ebbe az új kezdetbe.

– Nem – felelem, miközben megformázom a tésztát a tenyeremmel. – Ez jó gyakorlat. A Cordon Bleu-ben még ennyi hely sem lesz. Körülbelül egy négyzetméter jut az összes előkészülethez.

– Akkor jobb is, hogy elköltöztél abból a hodályból.

Ugyanazzal a megértő mosollyal néz rám, mint anno mindenki más, amikor megtudták, hogy én vagyok Shane menedzsere.

– Pontosan.

Nekiesek a tésztának a lisztezett sodrófával, és elkezdem kilapítani. Igyekszem meglátni a jót abban, hogy Shane-nel elváltak az útjaink. Az biztos, hogy több időm jut a főzésre. Cynthia is visszatért az életembe. Még a szüleim is meglátogattak azon a héten, amikor ideköltöztünk Cynthiával. Rádöbbsentem, hogy közel két éve most láttam őket először. A nyelvembe haraptam, és tartottam a számat. Ha életem végéig meghunyászkodom, idővel talán megbocsátanak nekem, igaz, anyám minden adódó alkalommal fel fogja hánytorgatni a karriert, amit befuthattam volna, *ha...*

Nem mintha szükségem lenne anyám emlékeztetőjére. Mint az égett hagyma szaga, a tizennyolc évesen hozott rossz döntésem egész hátralévő életemben kísérteni fog.

– Én csak vicceltem – mondja Cynthia.

– Én viszont komolyan beszélek. Nem mintha megengedhetném magamnak, hogy fenntartsak egyedül egy lakást, még ha lett is volna rá lehetőségem.

– És nem egyezett bele, hogy bármiféle végkielégítést fizessen neked, miután annyi éven át együtt voltatok?

– Meg sem kérdeztem tőle. Van egy kis megtakarításom.

Nem titkoltam el szándékosan a pénzt Shane elől, csak szép csendben félretettem minden hónapban a keresetünk egy kisebb százalékát megtakarításba. Azt hittem, hogy

kettőnké lesz a pénz – hogy jól fog jönni, ha megszorulunk, vagy a nyugdíjas éveinkben. Amikor a szakítás során világossá vált, hogy elvesztem a munkámat, a házamat és ezzel minden anyagi biztonságot, egy szót sem szoltam a megtakarításról. Shane kezdettől fogva elutasította, hogy fizetést adjon nekem – azzal érvelt, hogy semmi értelme, hiszen mindent megosztunk egymással. Ami így is volt. Mígnem egyszer csak nem így volt. A megtakarítás nagyban hozzájárul majd a Cordon Bleu tandíjához. Ez, és a tizenkilenc hónap dr. Cove rendelőjében.

– De a munkádat is elvesztetted.

– Ahogy Shane is rámutatott, maradhattam volna, ha akarok. Én döntöttem úgy, hogy elsétálok.

– Ja, miután megcsalt. Hogy várhatta volna el, hogy maradj?

A rövid válasz: *úgy, hogy egy egocentrikus görény*. Pokoli jó voltam a munkámban. Soha nem talál nálam jobbat, és ezt valamilyen szinten neki is tudnia kellett. De kizárt volt, hogy maradjak, amíg ő az új barátnőjével parádézik a barátaim, a versenytársai és partnereik előtt, akikhez közel kerültem az évek során. Egyik napról a másikra elvesztettem a pasimat, az otthonomat, a munkámat és a baráti körömet.

Inkább a tésztámra koncentrálok – a tökéletes állagára és egyenletes vastagságára. Eltartott egy ideig, mire elsajátítottam a tökéletes tészta titkát. De mint a legtöbb dologhoz, ehhez is csak egy kis gyakorlás kellett.

– Bocsi – szabadkozik Cynthia. – Még mindig pipa vagyok rá.

– Tudom – bólintok. – Nekem sem ő áll a karácsonyi ajándéklistám élén. De igyekszem a dolog jó oldalát nézni, és nem pazarlok rá több energiát. Van egy szuper lakótársam, aki szereti a bort, végre van időm főzőcskézni, sőt, még új állást is találtam.

Nem gondolhattam túl sokáig Shane-re. Még túl friss volt a seb. Túl fájdalmas. Még mindig jegelnem kellett a sérülést. Egyelőre be sem tudtam kötözni.

– Mesélj a főnöködről! Rákereshetek? Mi a teljes neve?

Elárulom, mire Cynthia felsikolt, amint beírta a keresőbe.

– Hű, de jóképű! Szingli?

– Gőzöm sincs.

Előveszem a szekrényből a tortaformámat. Nem sok holmit hoztam magammal Shane-től. Nem volt hol laknom, és nem voltak bútoraim. Amikor felvetettem, hogy elhozom az egyik kocsit, elborult az agya, és a fejemre olvasta, hogy ő vette őket. Ezért a konyhafelszerelésről inkább egy szót sem szóltam. Azon a hétvégén, amikor kiköltöztem, nem volt otthon, így teljesen kiürítettem a konyhát. Csak egy kést, egy villát, egy kanalat és egy tányért hagytam ott neki. A többi – minden pohár, habverő és tortaforma – velem jött.

– Említette dr. Jóképű a feleségét vagy a barátnőjét? Volt fénykép az asztalán vagy gyűrű az ujján?

Bevallom, tényleg lecsekkoltam a gyűrűsujját. Gondolom, ez amolyan hormonális ösztön lehetett, vagy ilyesmi. Már olyan régóta együtt voltunk Shane-nel, hogy egy ideje észre sem vettem, milyen vonzó a többi férfi – Zach Cove-ot azonban biológiailag lehetetlen volt figyelmen kívül hagyni.

– A munkára koncentráltam. Tudod, le kell nyűgöznöm ezt a fickót. Tizenkilenc hónapig szükségem van erre a munkára.

Cynthia hátradől és csak legyint.

– De te olyan szervezett vagy. Hozzászoktál a problémamegoldáshoz. Ha dr. Jóképű indulatos, te akkor is értesz a türelmetlen, elkényeztetett takonypócok nyelvén. Ráadásul te vagy a legkedvesebb ember, akit ismerek. Fantasztikus leszel.

– Először is, te ügyvéd vagy. Ha kedvességről van szó, nem teszed magasra a lécet.

Cynthia anyukája és az én anyukám barátnők voltak. Mindig is Cynthiát állították elém példaként, hogy mi lehetett volna belőlem, mit érhettem volna el, ha az egyetemen maradok.

– Ez igaz – ismeri el.

– Amúgy meg dr. Cove nem a pasim, úgyhogy nem biztos, hogy lesz szerencsém kideríteni, hogy mennyire

elkényeztetett.

Egyáltalán nem tűnt elkényeztetettnak. Sőt, inkább... szeszélyesnek és szűkszavúnak. De az is lehet, hogy csak nem rajong az emberekért.

– Nos, én viszont *mindent* szeretnék kideríteni dr. Jóképúrról.

Cynthia továbbra is az új főnököm fotójában gyönyörködik, közben én befejezem a lepényt, és beteszem a sütőbe.

– Hátha összejön egy heves irodai kaland, és rádönt téged a vizsgálóasztalra, vagy a sztetoszkópjával csinál mindenféle dolgokat.

– Mondtam, hogy lenyűgözni akarom, nem megijeszteni. Amióta elhagytam Shane-t, nem csináltattam meg a bikinivonalamat.

De a gyantázási szokásaimat félretéve, kizárt, hogy levetkőzzek dr. Cove előtt. Nem kockáztathatom az állásomat, mielőtt megspórolom az összeget, amire szükségem lesz a Cordon Bleu-höz.

– Amíg megsül, elvégzek egy kis kutatást.

Hazahoztam a munkahelyi laptopot, mert utána akartam nézni a biztosító visszaigazolási folyamatának, amit dr. Cove említett. Valamilyen oknál fogva nem lelkesedett azért, hogy mozgásba lendítse a fogaskerekeket, márpedig addig nem lesznek betegek. Arra van a legkevésbé szükségem, hogy úgy döntsön, hogy mégsem indítja el a magánpraxisát, és visszatér az NHS-hez^[1] teljes munkaidőben. Segítenem kell neki abban, hogy betegeket szerezzen, hogy megtarthassam az állásomat.

– Ígérj meg nekem valamit – szól Cynthia.

Kioldom a csomót a kötényemen.

– Mit?

– Ne add fel az álmaidat ezért az állásért úgy, ahogy Shane-nel tetted.

A homlokomat ráncolom.

– Ez teljesen más. Shane a pasim volt.

– De mindent feladtál érte, és félek, hogy te alapjáraton

ilyen vagy. Vadonatúj munkahelyen vagy, miért kéne csütörtök este fél kilenckor leülnöd dolgozni? Már épp eleget adtál fel egy olyan pasiért, aki meg sem érdemelt téged. Ne kövesd el még egyszer ugyanazt a hibát.

– Dr. Cove-nak eleve a saját célom érdekében dolgozom. Ha megtarthatom az állást, annál hamarabb kezdhetem el a Grand Diplôme-ot. Semmi olyat nem teszek érte, ami nem az én javamat szolgálná.

Többször is kiszámoltam. Ez a munka a legrövidebb út a Cordon Bleu-höz. Tizenkilenc hónap elviselhető, még akkor is, ha dr. Cove végül egy totális rémálomnak bizonyul. Egy minimálbéres állással harminc hónapomba telne – talán még tovább is, annak függvényében, hogy addig is fizetnem kell a lakbért és a számlákat. Nem, most arra kell koncentrálnom, hogy olajozottan menjen a munka dr. Cove-val. Kerül, amibe kerül.

Megtanultam a leckét. Azt hittem, hogy Shane-nel elválaszthatatlanok vagyunk, most mégis itt vagyok, egy kapcsolattal a hátam mögött, tíz évvel idősebben, karrier nélkül, és az elmúlt évtizedből nem tudok mást felmutatni, csak néhány konyhai felszerelést.

De talán csak ennyire van szükségem.

NEGYEDIK FEJEZET

Ellie

Előveszem a tegnap este készített cseresznyés-mandulás sütitet tartalmazó műanyag dobozt. Amióta búcsút intettünk egymásnak Shane-nel, még mindig nehezen alszom el – így rengeteg időm marad édességeket sütni. Nem tudom eldönteni, hogy az exem hűtlensége miatt nem tudok aludni éjjelente, vagy azért, mert azon rágódom, hogy mi mindent adtam fel. Ahogy Shane a legutóbbi beszélgetésünk során olyan segítőkészen rámutatott, ő aztán sosem kérte tőlem, hogy körülötte és az ő karrierje körül forogjon számomra a világ. Legalábbis nyíltan soha. Minden áldozatomat tálcán kínáltam fel. Körítéssel, meg minden.

Az orromhoz emelem a sütit, és beszívom az aromáját, hagyom, hogy a friss sütemény illata semlegesítsen minden rossz gondolatot, ami megrohamozta az elmémet. Most inkább a jövőmre kell koncentrálnom.

Azt mindenesetre biztató előjelnek vettem, hogy amikor reggel nyolckor megérkeztem a munkahelyemre, dr. Cove már a rendelőjében volt. Azt hittem, azért, mert sok elintéznivalója van. Már alig fértem a bőrömbe, miután a hét nagy részében halálra untam magam. A kutatáson és a biztosítók visszaigazolási folyamatának elindításán kívül – amit dr. Cove vagy értékel, vagy nem – nem csináltam mást, csak recepteket kerestem, és még egyszer lemostam az ablakokat. A takarítószolgálatot nehéz volt elérni, és azt akartam, hogy a rendelő tip-top legyen, legalábbis, amennyire lehetséges.

Még hátravan tizennyolc és fél hónapnyi fizetés, mielőtt felhagyok azzal, hogy érdekeljen.

Ám két és fél órával az érkezésem után elpárolgott az elszántságom és a lelkesedésem. Dr. Cove még ki sem dugta

az orrát a rendelőjéből. Lassan kezdek kifogyni a tennivalókból.

A falon keresztül kiszűrődő motyogásra megállok, lecövekelek, mint egy szobor, és fülelek, hátha ki tudom venni, mit mond. Telefonál? Talán egy beteggel, aki ismeri a mobilszámát? Nem valószínű, de azért reménykedem. Csendben múlnak a másodpercek, mielőtt feladom. Ha húsz percen belül nem jön ki, bemegyek hozzá.

Bekapok egy cseresznyés-mandulás szeletet, lehunyom a szemem, és élvezettel hagyom, hogy elolvadjon a nyelvemen. Nincs is ennél jobb délelőtti nass.

– Alszol? – kérdi egy hang.

Kinyitom a szememet, és legszívesebben a föld alá süllyednék. Persze, hogy pont most kellett kilépnie a rendelőből.

– Dr. Cove!

Talpra ugrom.

– Dehogy! Csak nassoltam.

Felkapom a finomságokkal teli műanyag dobozt, és az orra elé tartom, mintha egy doboznyi cseresznyés-mandulás szelet önmagában mindent megmagyarázna.

– Lehetetlen akár csak egyet megkóstolni anélkül, hogy behunynám a szemem. Mintha annyira túlterhelődnének az ízlelőbimbóim, hogy minden más érzéknek le kell kapcsolnia. Nem tudom, hogy létezik-e orvosi magyarázat erre, vagy csak ösztönös reakció, de mindenképpen igaz.

Úgy néz rám, mintha egy kényszeresen fecsegő flúgos bige lennék, ami még igaz is lehet.

– Kóstoljon meg egyet! – biztatom. – És majd meglátja.

Összerezzen. Az igazat megvallva, olyan a teste, mint egy templom. Biztos vagyok benne, hogy ő is osztja Shane nézetét, miszerint tilos finomított cukrot, tejterméket, búzát, vörös húst vagy alkoholt fogyasztani, és legfeljebb brokkolit nassol. Valószínűleg úgy gondolja, hogy az ideális reggeli rutin minimum harmincpercnyi evezéssel kezdődik.

– Őszintén szólva, ennél közelebb nem is juthatna Istenhez. Ezt megígérhetem.

Ekkor eszembe jut, mit mondott Jen arról, hogy minden orvos Isten ajándékának képzele magát, és az ajkamba harapok. Remélem, nem vette sértésnek.

– Mi akar ez lenni? – kérdi.

– Cseresznyés-mandulás szelet. Nyilván még maga is enged olykor-olykor a kísértésnek?

A homlokát ráncolja, de kinyújtja a kezét, elvesz egyet, és a szájába tömi. Dermedten bámulom, amíg várom a reakcióját.

Bólint.

– Nagyon finom. Te csináltad?

– Tegnap este – felelem. – Mit gondol, nem bírna el még egy kis mandulát?

Ám amint kicsúsznak a számon a szavak, legszívesebben visszaszívnam őket. Miért akarna a sütimről cseverészni velem? Azért vagyok itt, hogy segítsék neki, nem pedig fordítva.

– Nem számít – teszem hozzá gyorsan. – De ha van öt perce, szívesen átvennék magával néhány dolgot.

A munkaidőn túli kutatásaim során kiderítettem, hogy melyek a legnagyobb egészségbiztosítók, és kitöltöttem, amit csak tudtam az egyes konzulensi elismerési nyomtatványokon. A legtöbbjük online kitölthető és meglepően egyszerű, de nem mintha dr. Cove jóváhagyása nélkül benyújthatnám a nyomtatványokat. Bizonyára van valami oka, hogy miért húzza az időt ebben az ügyben. Vagy talán már megtette, és feleslegesen fáradoztam.

– Hogyne – bólint. – Gyere be.

Nem számítottam rá, hogy ilyen könnyen igent mond. A kapcsolatunk utolsó évében Shane nagy ívben került mindent, ami akár csak hasonlított egy megbeszélésre. Utólag visszagondolva, minden beszélgetést került velem – legyen az szakmai vagy személyes. Ahogy ő mondta, igazán figyelhettem volna jobban a jelekre.

Követem dr. Cove-ot a rendelőjébe, és magammal viszem a laptopomat. Kicsit előrébb tolta az íróasztalát, hogy több helye legyen. Nem csoda. Végül is magas férfi. És idebent nem érezni annyira az „elhanyagolt irodahelyiség”

jellegetes szagát, mert drága testápolóillat lengi be a teret.

Becsukom az ajtót, ő pedig leül, de szórakozottnak tűnik. És nem én vontam el a figyelmét.

Leülök vele szemben, és várok. Szemmel láthatóan a gondolataiba mélyedt. Felvonja a szemöldökét, majd leereszti. A tökéletes szemöldök felszalad, majd megremeg. Mintha hangtalan beszélgetést folytatna valakivel.

– Jól van, dr. Cove? – kérdem.

Megköszörüli a torkát, és a szemembe néz.

– Kérlek, szólíts nyugodtan Zachnek. Mit tehetek érted?

Felszisszenek a váratlan gesztus hallatán, de nem akarom elszalasztani a lehetőséget.

– Köszönöm... öhm... Arra gondoltam, hogy átrendezném egy kicsit a várótermet. Azt hiszem, ha áthelyezem az íróasztalom az ablakkal szemben, kicsit tágasabb lesz a tér.

Megvonja a vállát. Ezt igennek veszem.

– És korábban észrevettem, hogy minden nap, amikor a Wimpole Streeten tartózkodsz, nyolctól tízig zárolva van a naptár. Van bármi, amit csütörtökön és pénteken megtehetnék, hogy segítsék?

Az ajtóra sandít, én pedig kihasználom az alkalmat, hogy megcsodáljam a szempilláit. Kíváncsi lennék, vajon használ-e valamilyen szérumot.

– Nincs semmi, amit tehetnél. Csak addig lesz így, amíg nincs több dolgom.

– Ezek szerint később fogsz bejönni?

Feláll.

– Nem. Itt leszek. De kérlek, hogy a betegek időpontját tíz utánra szervezd.

– Nem probléma – bólintok.

Talán a papírmunkára akarja szánni ezt az időt. Én is felállok, mintha el akarnám állni az útját, nehogy kisurranjon a saját rendelőjéből.

– Mielőtt távoznál, utánanéztam a biztosítói procedúrának, és részben kitöltöttem az öt legnagyobb biztosító regisztrációs lapját. Nem akarod átnézni, hogy beadhassuk? Azután máris nagyobb lenne itt a forgalom.

Nekem még tizenhét és fél hónapig kell itt a forgalom, azután felőlem kuksolhatsz tovább az íróasztalod rejtekében és csinálhatsz... amit akarsz, bármi is az.

Várom, hogy ámulattal felkiáltson, hogy én vagyok a világ legcsodálatosabb asszisztense. Ehelyett zsebre dugja a kezét.

– Mit kell megnéznem?

Előre felkészültem, a laptopomon már megnyitottam az összes szükséges oldalt. Leteszem az asztalára, és felé fordítom, hogy megnézhesse.

– A legtöbb adatot a GMC^[2] honlapjáról lestem.

Várom a dicséretet, hogy milyen előrelátó vagyok... de hiába, nem jön, csak a néma csend válaszol.

A régi életemtől gyökeresen eltérő új munkahelyemen legalább már következetesen nem becsülik a fáradozásaimat.

Végigvezetem a Bupa regisztrációján, mindenre igent mond, és amikor megkérdezem, hogy véglegesíthetem-e, olyan mélyet sóhajt, mintha rátukmáltam volna egy macskát, amit nem akar örökbe fogadni. Megnyomom a küldés gombot.

– Gondolom, eltarthat néhány hétig, amíg visszaigazolják – jegyzem meg.

– Igazad lehet! – mondja olyan lelkesen, mintha a lehető legjobb hírt közöltem volna, nem azt, hogy még egy ideig akadozni fog a rendelő működése. De igazán, ezeket a kérelmeket már azelőtt be kellett volna nyújtania, hogy felfogad egy asszisztentst vagy kibérelt ezt a helyet.

– Oké, szóval a Cigna nagyon hasonló.

Az órájára pillant, mint akinek jobb dolga is lenne. Megborzongok, mintha valaki átgyalogolt volna a síromon. Shane-nek is mindig volt jobb dolga, mint velem lenni.

Lerázom magamról az érzést, és Zach hosszú ujjaira koncentrálok, ahogy végighúzza a laptop képernyőjén.

Néhány perc múlva elküldjük az újabb kérvényt.

– A többi ráér később – mondja, és ellép az íróasztalától, mintha még mindig csak a cseresznyés-mandulás sütimről beszélgetnék, és nem a karrierje jövőjéről. Lehet, hogy a

vonzereje összezavar, de esküszöm, valamit nagyon nem értek ebben a helyzetben.

Nyilvánvaló, hogy nem tartja fontosnak kitölteni a nyomtatványokat. Azt hittem, örülni fog, és gondolatban már kiérdemeltem az év asszisztense címet. Valami mással kell próbálkoznom, ha le akarom nyűgözni. Az ajtó felé hátrál. Azt hiszem, elfelejtette, hogy az övé ez a rendelő.

– Hozhatok egy kávét? – kérdem. – Szívesen elugrok a kedvenc kávézódba, ha akarod.

Megrázza a fejét.

– Nem kérek. – A kilincsért nyúl, de az beragadt.

Rám pillant, mire elmosolyodom.

Visszafordul az ajtóhoz és ismét megpróbálja, ezúttal nagyobb erővel feszül neki.

– Talán véletlenül bezáródott? – vetem fel.

– Nincs rajta zár.

Előrelépek.

– De van. Aznap reggel is be volt zárva, amikor először bejöttem.

Hátralép, hogy odaengedjen, és összefonja a karját.

– Hát, hacsak nem egy láthatatlan zár, vagy talán olyan apró, hogy csak az *icipici* emberek látják, én nem látok itt semmiféle zárat.

Hevesebben kezd zakatolni a szívem, mintha ki akarna szabadulni a börtönéből. Ugyanaz az érzés tör rám, mint amikor Shane elvesztett egy versenyt. Mindig tudtam, hogy engem fog hibáztatni érte, mert biztos én csináltam vagy nem csináltam valamit, és megpróbálok felkészülni a dühkitörésre, és kitalálni, ezúttal vajon mi lehet a vétkem.

– Kell hogy legyen rajta.

Nincs zár? Megesküdtem volna, hogy aznap reggel zárva volt. Pedig igaza van, csak egy sima belső fémkilincs van rajta. A nagymamám házában is ugyanilyen kilincsek voltak. Megragadom és megrántom.

Tanácsstalanul nézek a főnökömre.

– Beragadt.

Felvonja a szemöldökét, mintha azt mondaná: *örülök, hogy*

végre te is felfogtad.

Visszafordulok az ajtóhoz, és újra nekiveselkedem. De minek is? Zach majdnem egy fejjel magasabb nálam, és valószínűleg nehezebb is. Ha ő nem tudja kinyitni, akkor miért sikerülne pont nekem?

– Próbáld újra! – kérem.

– Már megpróbáltam – vonogatja a vállát.

Mélyen a szemébe nézek.

– Próbáld újra. Hátha meglazítottam neked.

Kuncog, de meglepetésemre nem ellenkezik. Ehelyett előrelép. Megtámasztja magát az ajtókeretben, és a nyakában megfeszülő inakból látom, hogy belead apaitanyait.

Beragadtunk.

– Felhívom Jent – mondom.

Felsóhajt, én pedig előveszem a telefonomat a zsebemből.

– Folytasd nyugodtan a munkád, én meg megoldom – nyugtatom. Pedig az én szívem dobog egyre szaporábban. Nem volt pánikrohamom, amióta... amióta szakítottunk Shane-nel, de érzem, hogy megint fenyeget egy.

Zach visszamegy az íróasztala mögé, én pedig küldök egy üzenetet Jennek. Ő azonban éppen úton van a klinikára, azután ebédet kell hoznia dr. Newmannek. Küldök egy e-mailt az épület gondnokának, ahonnan kapok egy automata „köszönjük, majd visszajelzünk” választ.

Nem tehetünk mást, várunk.

– Már úton van a segítség – mondom, és helyet foglalok. Oldalra fordulok, az ajtó felé, hogy ne az íróasztalát kelljen bámulnom. Furcsa lenne itt ülni, és őt stírólni. Egy ajtót viszont cseppet sem furcsa meredten bámulni.

Körbepillantok a helyiségben, és észreveszem, hogy dr. Cove – vagy Zach – használatba vette a fehér táblát. A nagyját már letörölte annak, amit felírt, de még ki tudok venni néhány betűt. Egy nagy B-t és azt, hogy „gyil”.

Hunyorgok és előrehajolok. Oda meg azt írta volna, hogy „nő”?

Észreveszi, hogy mit nézek, és elfordítja a fejét, hogy

kövesse a tekintetemet. Majd felpattan, és megragadja a táblatörlőt.

– Csak egy kis kutatást végzek – magyarázkodik sietősen.

Oké, szóval ez nyilvánvalóan *nem* kutatás. Nem volt valami meggyőző a hazugsága. Mi ez a nagy titkolózás? A szeretőit rangsorolja?

Elmosolyodom, és bólintok.

Visszaül a számítógépéhez, én pedig a telefonomat bámulom, és fohászkodom, hogy Jen minél előbb visszatérjen, vagy a karbantartók szedjék a lábukat.

A szemem sarkából figyelem Zachet. Hunyorogva nézi a számítógépét. Majd összeszorítja a száját. Aztán erőltetetten elmosolyodik.

Mi a fene?

A szemembe néz.

– Kutatás? – kérdem.

– Egy barátomnak segíték – feleli, de kit akar átverni? – Pszicho. Mármint pszichológus. Szétküldte ezeket a kérdőíveket, amikből én is kitöltök egyet. Szívességből. Csakhogy... rosszat küldött nekem. Ez nőknek szól.

– Ó – mondom, mintha bármit is értenék ebből az egészből.

Pedig semmi értelme, de nem is hiszem, hogy értenem kéne. Túlmagyarázza a dolgot.

– Ja, szóval az egész a férfiak és a nők munkahelyi interakciójáról szól – folytatja.

Kétségbeesetten a telefonomra pillantok, hátha reagált már valaki a kérésemre. De nincs akkora szerencsém.

– Az a kérdés, hogy honnan tudják a nők, ha egy kollégájuk romantikusan érdeklődik irántuk. Próbáltam beleképzelni magam egy nő helyzetébe, de... – Elhallgat.

– Tehát azt kérded tőlem, hogy honnan tudnám, ha egy kollégám romantikusan érdeklődne irántam?

Most már egy szót sem értek. Ha papíron látnám, amit az imént kérdezett, arra gondolnék, hogy ügyetlenül próbál felszedni, ami egyrészt szuper hízelgő lenne, másrészt viszont iszonyú kínos, hiszen végül is a főnököm, és én még... még nem tettem magam túl azon, *ami Shane-nel*

történt. De kizárt, hogy ilyen esetlenül flörtöljön. Olyan jóképű, hogy egy filmsztár is megirigyelhetné a külsejét. Biztos, hogy az ilyen vonzerő egy bizonyos fokú... magabiztossággal jár?

Elkerekedik a szeme.

– Dehogy! – kiált fel riadtan. – Csak tűnődöm, tudod, elméletben... a barátom a kutatásán dolgozik – helyesbít, és rózsaszín pír terül szét az arcán zavarában. Száz százalékgig imádnivaló. – Őt érdekli, hogy egy nő honnan tudná... de mindegy.

Ebből a reakcióból nyilvánvaló, hogy nem engem akar felszedni. Mivel ez az első alkalom, hogy Zach a segítségemet kéri, a kedvére akarok tenni. Ha ebben a szituban ezt várják a jó asszisztentától, akkor kész vagyok bizonyítani a rátermettségemet.

– Hadd gondolkozzam – mondom.

Nem lehet olyan nehéz – tíz éven át dolgoztam a pasimmal. Szakértő lehetnék ebben a témában. Kezdetben végigsmároltuk a napot Shane-nel, erre azonban már évek óta nem került sor, mire eljöttem. Többnyire inkább a munka szivárgott be a szabadidőnkbe, mint fordítva. Zach azonban nem erre kíváncsi.

– Úgy gondolom, hogy nagyon figyelmes lenne a férfi. Valószínűleg gyakrabban kikérné a nő véleményét... tudod, ürügyként, hogy minél több időt tölthessen a társaságában.

– És mert a nő elképesztően jól érti a dolgát. Ez is része a vonzalomnak, nem igaz? – kérdi. – Hogy zseniális.

Mélyen a szemembe néz, és nagyot dobban a szívem. Annyi szenvedély és hév van a tekintetében – még sosem láttam ilyennek. Már nem csupán imádnivaló, hanem pokoli szexi.

Zach bólint, és úgy gépel, mintha lejegyzetelné, amit mondtam.

A telefonomra pillantok, és hangtalanul fohászkodom, hogy ne olvasson a gondolataimban.

– És valószínűleg többet mosolyogna rá, mint... bármely más kollégájára – teszem hozzá.

Kiábrándító, hogy mennyire nem megy ez nekem. Honnan tudnám, milyen egy szerelmes pasas? Ha jobban belegondolok, már évek óta nem tápláltam gyengéd érzelmeket Shane iránt. Egyszerűen nem vettem észre, hogy a kapcsolatunk szép lassan kiszikkadt, ahogy múltak a napok, a hetek és a hónapok. A korai években, valahányszor eltöprengtem azon, hogy boldog vagyok-e egyáltalán, mindig elvonta a figyelmemet Shane egyik hírhedt idegrohama. Ha ehhez hozzáadjuk azt a tényt, hogy olyan kétségbeesetten próbáltam bebizonyítani a szüleimnek, hogy minden rendben, és Shane nem olyan, amilyennek hiszik, egész idő alatt csak arra koncentráltam, hogy elsimítsak minden problémát. Meg sem fordult a fejemben, hogy feltegyem magamnak a kérdést, hogy én mire vágyom. Olyan görcsösen koncentráltam arra, hogy boldoggá tegyem Shane-t, hogy közben teljesen elfelejtettem, hogy én is megérdemlem a boldogságot.

Zach hirtelen abbahagyja a gépelést, és a képernyőre szegezi a tekintetét. Hálás vagyok. Semmi szükségem egy újabb túlbonyolított munkakapcsolatra. Van egy tervem, ehhez kell tartanom magam.

– De ha nem mosolyog... mert tudod, a mosolygás nem természetes a férfinak, akkor mi más utalhatna arra, hogy szerelmes?

Mielőtt visszakérdezhetnék, hogy mégis miféle kutatási projekten dolgozik a „barátja”, valami akkora ütést mér az ajtóra odakintről, hogy az egész fal beleremeg.

– Jen? – kiáltok.

– Egy pillanat, és kihozlak onnan! – üvölt vissza olyan hangerővel, mintha tíz méterrel a föld alatt lennénk.

Visszanézek Zachre, aki azonban tudomást sem vesz rólunk. Túlságosan lefoglalja, hogy válaszoljon a „barátjának”.

ÖTÖDIK FEJEZET

Zach

Miután eltöltöttem egy teljes napot a Wimpole Street-i íróasztalom mögött, sétálni indultam, mert úgy gondoltam, hogy egy kis kiruccanás a Regents Parkba jó alkalom lesz arra, hogy végiggondoljam, pontosan miként mutassam be a főszereplőmet az olvasóknak. Tudom, hogy Benjamin Butler, a kórház biztonsági főnöke valaha profi focista volt, szenvedélyes sakkjátékos, és kimagasló az intelligenciája. Azt is tudom, hogy még mindig szerelmes az exnejebe, és szívesen edzősködik a helyi futballklubban. Csak azt nem tudom, hogyan mutassam be őt az olvasóknak – pontosabban már megírtam három nyitójelenetet, de nem tudom eldönteni, melyik működne a legjobban.

Igazán nem Benjamin Butlerrel kellene foglalkoznom, amikor egy saját vállalkozást próbálok elindítani. De hosszú idő óta most először nem kell a kórházban töltenem szinte minden percemet, és végre a családom is felhagyott azzal, hogy megpróbáljanak összehozni mindenféle nőekkel. Az, hogy ebben a két napban, amit nem a kórházban töltök, nem kell halálra dolgoznom magam és a fivéreim piszkálódását hallgatnom, felüdülés, és ami igazán üdítővé teszi, azok az ötleteim. Nem az új magánpraxisomhoz, hanem a könyvekhez, amiket meg akarok írni.

Benjamin Butler egy londoni kórházban játszódó krimi főszereplője – már évek óta játszom ezzel az ötlettel. Az elmúlt hetek új életet leheltek az alakjába, és úgy érzem, mintha egy régi barát tért volna vissza az életembe. Egy általános iskolai tanárnőről szóló sorozat ötlete is felmerült bennem, aki lopott tárgyak felkutatásával tölti az estéit meg a hétvégéit, és a legkülönbözőbb módokon hozza össze az embereket a számukra szentimentális értéket képviselő

tárgyakkal. Volt egy ötletem még egy nyugdíjas rendőrrel is, aki Norfolkba költözik, ahol úton-útfélen rejtélyekbe és gyilkosságokba botlik. Úgy áradnak az ötleteim, mint a vízfolyás – teljesen lekötik a gondolataimat csütörtökönként és péntekenként – sőt, lassan a szabadnapjaimat is.

A séta azonban segít kitisztítani a fejemet. Megfordul bennem, hogy átvágok a Regents Parkon, és taxiba ülök a Primrose Hill előtt. Végül azonban gyalog folytatom az utamat, és mire észbe kapok, már a Hampstead Heathen találok magam. Olyan sűrűn és sebesen áramlanak az ötletek, hogy hangjegyzeteket készítek róluk, nehogy elfelejtsek valamit.

Megnézem az időt a telefonomon. Körülbelül negyedórát fogok késni Nathanék vacsorájáról. De mivel négy fivére van, és orvosok a szülei, már kétségtelenül hozzászokott ehhez. Igaz, nem tőlem. Befejezem a hangjegyzetemet, melyben Benjamin Butlert a hullaházba hívják, hogy egy újabb, váratlanul előkerült holttestről beszéljenek vele, majd üzenetet küldök a csoportos csevegésre a testvéreimmel, hogy jelezzem nekik, hogy kések tizenöt percet. Mindig a műszakoktól függ, hogy éppen melyikünk tud eljönni a vacsorákra, amiket közösen szervezünk, de minden logisztika meg van adva a csevegésben, így ha valaki az utolsó pillanatban mégis el tud jönni, minden adat ott van, ahol mindenki láthatja.

Az első válasz, amit kapok, a kis öcsém, Dax elkerülhetetlen feleselése. El sem kell olvasnom az üzenetét, hogy tudjam, mi áll benne: „Mr. Tökéletes késik. Mi történt, a Merkúr a retrográdban van?”

Valamilyen érthetetlen okból a fivéreim azt hiszik, hogy elvárásolt életet élek. Persze sok szempontból így is van. Számos kiváltságot élvezek. De nem többet, mint ők maguk. Azzal áztatják magukat, hogy az én életem könnyű, és velem soha semmi rossz nem történik.

A fivéreim elvonják a gondolataimat, és félbeszakad az ötletelés. A kabátomba dugom a telefont, a kezemet a zsebemben tartom, a tenyerem szinte viszket a csevegésben

zajló élcelődéstől.

Hamarosan megérkezem Highgate-be, és Nathan háza előtt találom magam. Ő az egyetlen közülünk, aki letért az orvosi pályáról, és titkon azt remélem, hogy a másik három fivérünk nem ér rá ma este, vagy legalábbis késnek, mint én. Szeretem, amikor Nathan arról mesél, hogy milyen az élet a kórházon kívül. Soha nem mondtam el neki, de mindig is csodáltam azért, hogy otthagyta az orvosi egyetemet. A saját útját járta.

– Hogy van Mr. Tökéletes? – üdvözlöd Madison, Nathan felesége, amikor ajtót nyit nekem.

Nem válaszolok, ő pedig félreáll, hogy beengedjen.

– Már mindenki megjött? – kérdem.

Azt sem tudom, hogy melyikünk volt hivatalos ma estére.

– Te vagy az első. Jacob és Sutton bármelyik percben megérkezhet. Nathan a konyhában van.

Nathan éppen bort válogat, amikor betoppanok.

– Hogy van az én tökéletes tesóm?

Fel sem pillant, még mindig az előtte sorakozó palackokra koncentrál.

Nem válaszolok. Minek tenném? Úgyis azt hisznek, amit akarnak, nem számít, mit mondok.

– Felhozzak valamit a pincéből? – bödül el a testvérem. Feltehetően Madisonnak.

– Péntek este van. Válassz valami izgalmasat!

Madison jól tesz a tesómnak. Soha nem hittem, hogy meg fog állapodni. Igaz, azt sem hittem, hogy ilyen sokáig leszek orvos.

– Ez megteszi.

Előhúz két palack vöröset a hűtőből.

– Ma este csak te leszel itt Jacobbel és Suttonnel.

Követem a konyhapulthoz, ahol nekilát, hogy kibontsa az egyik palackot.

– És milyen az élet a magánszektorban? – érdeklődik.

– Jó – biccentek.

Ezt úgy értem, hogy „eddig nagyon élveztem a magamra szánt időt. Az első Benjamin Butler-könyv utolsó

felvonásánál tartok. Rég szórakoztam már ilyen jól.”

– Hát persze hogy az. Nyilván sorban állnak a betegek, hogy időpontot kérjenek tőled.

Ha tudná! Biztos vagyok benne, hogy Ellie azt gondolja, hogy a világ legrosszabb orvosának dolgozik, hiszen még egyetlen beteget sem látott belépni a rendelőkbe. De majd jönnek. Főleg most, hogy kitöltette velem a kérvényeket a biztosítókhoz. Most már bármelyik nap megérkezhetnek az első betegeim. A jelek szerint a biztosítókat nem érdekli, ki vagy, amíg egy NHS-kórházban is praktizálsz.

– Biztos.

Amióta megérkeztem, Nathan most először néz rám.

– Látom, lelkes vagy, mint mindig.

Állja a tekintetemet, és a másodperc töredéke alatt megfordul a fejemben, hogy bevallom neki, nem akarok betegeket. Sem a magánszektorban, sem az NHS-ben. Nem akarok orvos lenni. Azzal akarom tölteni a napjaimat, amivel a mai napot töltöttem: történeteken, karaktereken és sztorikon gondolkodni, és írni, írni, írni, írni.

Persze hogy tartom a pofám.

– Eddig mi tetszik benne a legjobban? – kérdi.

Ebben az egész magánpraxisban Ellie a legjobb. Hozzáértő és rátermett, és – bevillan egy kép, ahogy az asztalom fölé hajol, a lábát szétterpeszti, ujjai az asztal szélére fonódnak, én pedig lassan felhúzzom a szoknyáját... – témát kell váltanom.

Szerencsére ekkor megjelenik Jacob Suttonnel, és önkéntelenül elmosolyodom. Olyan jól illenek egymáshoz! Sutton tényleg a legjobbat hozza ki a fivéreből.

– Mit csináltak? – kérdi Jacob.

– Nathan kibontja a bort – felelem. Nem a magánrendelőmről beszélünk, és nem az asszisztensemre gondolok. Az asztalomon. Meztelenül.

– Jól hangzik.

– Csak mi öten leszünk ma este? – kérdi Sutton. – Ugye senkit sem hoztál magaddal, Zach?

Felnyögök. Nagyon szeretem Suttont, és nagyon szeretem

Madisont is, de amikor ezek ketten összejönnek, mintha az lenne a küldetésük, hogy megtalálják nekem a tökéletes nőt.

– Angelina Jolie most szingli – szól segítőkészen Madison. – Az eseted?

Megrázom a fejem, és ismét bevillan Ellie, ezúttal lehunyott szemmel, eksztatikus arckifejezéssel. Ellie sem kifejezetten az esetem, mégis úgy tűnik, hogy nem tudom kiverni a fejemből.

– Zachy tökéletes. Nem kell neki olyan nő, aki egy fiola vérrel a nyakában flangál.

Nem a véres fiola az oka annak, hogy Angelina Jolie nem az esetem. Sokkal inkább arról van szó, hogy nem ismerem Angelina Jolie-t – márpedig én csak azt találom vonzónak, akit már ismerek. Valószínűleg ezért vagyok olyan régóta egyedül – nem sok nővel találkozom, csak a fivérem barátnőivel és a kollégáimmal, és ha randiról van szó, mindkét csoport tabunak számít.

– Megismerkedtél már valakivel az új munkahelyeden? – kíváncsiskodik Nathan.

Mióta izgatja őt ez ennyire? A homlokomat ráncolom, azon tűnődöm, mégis hogyan tudta rávenni Sutton és Madison Nathant is a kerítő szerepére.

– Nem.

– Ne izgulj, haver, majd akkor fog megtörténni, amikor a legkevésbé számítasz rá.

– Jézusom, hagyjatok már békén! Nekem nem az a legfontosabb, hogy lefeküdjek valakivel.

– Jól mondod – bólogat Jacob. – És milyen az új praxis? Ha adsz néhány névjegykártyát, szétosztom őket.

– Kösz – vágom rá. – Ami azt illeti, csináltatok egy szendvicstáblát. Arra gondoltam, hogy hetente néhányszor körbejárhatnád vele a büfét.

– Ma különösen kellemes a hangulatod – jegyzi meg Jacob.

– Különösen most, hogy látlak – vágok vissza.

– Nyughassatok már! – csitít minket Sutton. – Szálljatok le Zachról. Nem tehet róla, hogy tökéletes, ti pedig féltékenyek vagytok.

Tudtam, hogy nem ok nélkül kedvelem Suttont.

– Nem vagyok tökéletes.

Megpaskolja a karomat.

– Persze hogy az vagy. Mind tudjuk. A fivéreidet csak frusztrálja, hogy nem olyanok, mint te.

– Nem. Vagyok. Tökéletes.

Nathan kiosztja a borospoharakat, és valamiért nem tudom csak úgy elvenni a poharat, és belekortyolni. Úgy érzem, mintha már évek óta forrnék a saját levemben, és hirtelen túl nagy lett a nyomás.

– Nem – rázom a fejem.

Nathan egy pillanatra ledermed, majd átadja a poharat Jacobnak.

– Inkább fehéret szeretnél?

– Nem – ismétlem makacsul.

Azt sem tudom, mire mondok nemet. Nathan mindig nagyszerű borokat szolgál fel. De hirtelen mintha nem bírnám magamban tartani a munkámmal kapcsolatos érzéseimet...

Nem, nem tetszik az új magánpraxisom.

Nem, nincsenek betegeim.

Nem, nem akarok orvos lenni.

Nem. Nem és nem.

– Jól vagy? – kérdi Jacob, és leteszi a borospoharát.

Megrázom a fejem.

– Nem. Én csak... nem.

Az ajtó felé indulok. Levegőre van szükségem. Menekülni akarok az emberek, a családom, a sok kérdés elől.

– Hé! – szól utánam Nathan a folyosón, én pedig megtorpanok, visszafordulok, és megvárom, hogy utolérjen.

– Mi bajod? Velünk beszélhetsz. Tudom, milyen stresszes tud lenni egy új vállalkozás beindítása, de minden rendben lesz.

Megrázom a fejem.

– Nem hiszem.

Átnézek a válla fölött. A konyhában folytatódik a beszélgetés. Lehalkítom a hangomat.

– Tudom, mi mindent kellett volna már elintéznem, hogy

elinduljon az új praxisom. De ebből semmit sem intéztem még el. Nincs honlapom, nincsenek rendszereim. Pácienseim sincsenek. És tudod mit, Nathan? Kurva jó érzés. Nem is akarok pácienseket. Szeretem a nyugalmat és a csendet.

Beletúrok a hajamba. Úgy érzem, mintha lefelé rohannék a lejtőn, már a nyelvem hegyén van a vallomás.

– Utálok orvos lenni. Mindig is utáltam. De elviseltem. Jó vagyok benne. Könnyen megy, de nem szeretem ezt csinálni.

A testvérem a falnak támaszkodik, mintha kiment volna az erő a lábából.

– Sajnálom – teszem hozzá.

– Sajnálod? Mit sajnálsz? Én sajnálom, hogy egész idő alatt színelned kellett, és én észre sem vettem.

– Minden rendben? – szól utánunk Madison.

Nathan bólint.

– Rendben. – Felszegi az állát. – Mindjárt visszamegyünk.

Azzal besurran a dolgozószobájába, én pedig követem, mielőtt becsukja mögöttünk az ajtót.

– Mindig utáltad az orvostudományt?

Felsóhajtok. Bűntudatom van, amiért annyi ember közül éppen Nathan előtt szakadt el a cérnám. Kénytelen volt felhagyni az orvoslással, és emiatt mindig is úgy érezte, hogy ő a család fekete báránya. Szívesen lenne most a helyemben, én meg önző módon pont neki öntöm ki a lelkem.

– Nem kellett volna elmondanom.

– Dehogynem kellett volna, ha így érzel. Nem tudom elhinni, hogy eddig egy szót sem szóltál. A magánpraxis csak rontott a helyzeten?

Lerogyok az egyik üvegzőld bársonyszékre az íróasztal mellett.

– Csak egy kicsit több időm maradt gondolkodni. Általában olyan elfoglalt vagyok, hogy észre sem veszem, hogy nem szeretem. Csak belefeledkezem a munkába. De most, hogy jut egy kis időm magamra is – amikor azon kellene gondolkodnom, hogyan építsem fel a praxisomat, és mik a céljaim a következő tíz évben –, csak arra tudok gondolni, hogy nem akarok többé orvosként praktizálni.

Nathan úgy fújja ki a visszatartott levegőt, mintha épp most vallottam volna be, hogy megcsalom a feleségemet.

– Tudod, hogy mit akarsz csinálni?

Nem vagyok biztos benne, hogy kész vagyok beavatni abba, amit valójában szeretnék csinálni. Csak az a bökkenő, hogy egyáltalán nem biztos, hogy magamban tudom tartani.

– Írni akarok.

Értetlenül ráncolja a homlokát.

– Mit akarsz írni?

– Könyveket. Krimiket. Thrillereket. Ilyesmit.

– Húha! Oké. Szóval, vissza akarsz menni az egyetemre tanulni?

Erre még nem is gondoltam.

– Nem hiszem. Csak vannak ezek az ötleteim, amiket papírra akarok vetni. Az elmúlt hetekben elolvastam néhány könyvet a cselekményszerkezetről, és azóta még többet olvastam a témában.

Megvakarom a tarkómat.

– Ez a másik dolog. Az elmúlt évtizedben, amit az orvoslásban töltöttem, nem maradt szabad kapacitásom arra, hogy ezeken a dolgokon gondolkodjak. Persze, írogattam néha-néha, de csak akkor, amikor úgy éreztem, hogy ha nem teszem, beleőrülök. De soha nem volt rá időm. Ez olyan, mint amikor orvos vagy, és képtelenség, hogy bármi más légy, mint orvos, érted, amit mondok?

Nathan arcán csalódottság villan. A büntudat elárasztja a zsigereimet, és felnyögök.

– Ne haragudj! – szabadkozom. – Egy érzéketlen seggfej vagyok.

Megrázza a fejét.

– Már túl vagyok rajta, komolyan. Különben is gazdagabb vagyok valamennyiőtöknél.

Felvillant egy vigyort.

– Én miattad vagyok szomorú, haver. Fogalmam sem volt, hogy így érzel.

– Látod? Mégsem vagyok olyan tökéletes, ugye? Az elmúlt évtizedben egy olyan karriert építettem, amire sosem

vágytam.

– Egyetértek. Ez túl hosszú idő ahhoz, hogy olyasmivel töltsd az életed, amihez nem fűlik a fogad. Helyre kell hoznod a dolgaidat.

Felsóhajtok. Könnyű azt mondani!

– Mi van, azt akarod, hogy úgy tegyek, mintha teljes munkaidőben csinálnám a magánpraxist, és mondjak fel a kórházban?

Nathan úgy néz rám, mintha lassú lenne a felfogásom.

– Nem, szerintem könyveket kellene írnod.

– Épp most mondtam, az orvoslás egy egész embert igényel. Nincs arra...

– Akkor mondj le az orvoslásról.

Ezt úgy mondja, mintha aranyérmet adna át nekem, és hálásnak kellene lennem.

– Csak úgy? – kérdezek vissza.

– Igen, Zach. Csak úgy. Nyilvánvalóan nem vagy boldog, és nem mintha azért adnád fel a karrieredet, hogy Coldplayt hallgass a kanapén fetrengve, miközben naponta tízszer megfejed a gyíkot. Van egy terved. Tudod, mit akarsz csinálni.

Mielőtt megkérdezhetném tőle, hogy mégis honnan jött ez a gyíkfejős Coldplayes példa, felfigyelek a konyhából kiszűrődő hangokra, és az előszoba padlóján kopogó túsarkúk közeledő hangjára. Madison bedugja a fejét az ajtórésein.

– Minden rendben? – kérdi.

– Adj még egy percet, jó? – feleli Nathan. – Ments ki minket. Beszélünk kell.

Felsóhajtok. Erre nem lesz elég egy perc.

– Nincs tervem – tiltakozom, miután Madison magunkra hagyott minket. – Van néhány ötletem, és félig-meddig már elkészültem valamivel. Az elmúlt néhány csütörtökön és pénteken az írásnak szenteltem a délelőttijeimet, és nem tudom elég gyorsan lejegyezni a szavakat. És imádom.

– Nekem ez tervnek hangzik. Mondj le a munkádról. Mondd fel a Wimpole Street-i bérleti szerződésedet. Adj egy

esélyt az írásnak.

– És aztán mi lesz? Rájövök, hogy mégsem megy nekem az írás, és behúzott farokkal visszakullogok dolgozni?

– Szó sincs róla. Soha többé nem szabad visszatérned az orvosláshoz, ha tényleg olyan nyomorúságossá tesz, mint mondtad. Csak ki kell találnod valami mást, ha befuccsol az írás – de úgysem fog. Te soha életedben nem voltál rossz semmiben.

Nathan egy pillanatra elhallgat, és oldalra billenti a fejét, mintha elgondolkodna.

– Leszámítva talán a squasht.

– Egyetlen meccset vesztettem – pontosítok.

Tudom, melyik napra gondol.

– Nem csak a meccset vesztetted el. Hanem az uralmat a karod és a lábad felett.

Nathan arcán szétterül az a jól ismert vigyor, ami a születése óta a védjegyévé vált, és amivel egy szempillantás alatt le tudja rombolni az önbizalmamat, mint most is.

– Rezidens voltam, és harminchat órát töltöttem talpon egyhuzamban.

Felnyögök az emlékre. Már nem kell olyan kíméletlen műszakban dolgoznom, de a gyógyítás attól még embert próbáló hivatás.

– Ha valóban író akarsz lenni, akkor meg fogod valósítani az álmodat. Te már csak ilyen vagy. De ahhoz meg kell ragadnod ezt a lehetőséget. Ha továbbra is úgy folytatod, mint eddig, soha nem fogsz feljönni levegőért. Ragadd meg a lehetőséget, mielőtt túl késő lenne!

– De mi van, ha kiderül, hogy utálok írni, amikor mindennap megtehetem?

Egyelőre imádok, de ha ebből kell megélnem, lehet, hogy megváltoznak az érzéseim.

– Vagy ami még rosszabb, mi lesz, ha senkinek sem tetszik, amit írok?

– Ezen majd akkor törd a fejed, ha időszerű lesz. Ha beüt a legrosszabb, mi úgyis gyereket várunk. Majd te leszel a dajkája.

Az egész lényem felpezsdül a hírre.

– Madison várandós?

Nathan megpróbálja elfojtani a mosolyát, de nem sikerül.

– Ma este akartuk elárulni nektek. Anyát és apát már korábban felhívtuk.

Átölelem a testvéreimet.

– Ez elképesztő! Nagybácsi leszek.

– El ne áruld, hogy elmondtam neked. Majd tégy úgy, mintha meglepődnél, amikor később elmondjuk.

– Hát persze. El sem hiszem, hogy te leszel az első közülünk, aki apa lesz. Anya és apa el lesznek ragadtatva. A jó hír talán félig-meddig kárpótolja őket a csalódásért, amit én fogok okozni nekik.

Nathan mélyen a szemembe néz.

– Ugye tudod, hogy támogatni fognak, bármi történjék? Engem is végig támogattak.

Felsőhajtok. Tudom, hogy a szüleim csak azt akarják, hogy boldog legyek. És tudom, hogy látszólag minden döntésemben mellettük állnak majd. De azt akarom, hogy őszintén és igazán büszkék legyenek rám, és ha feladom az orvoslást, egyszerűen nem vagyok benne biztos, hogy ez lehetséges.

– Persze.

Nem bírok többet mondani. A szüleim jóváhagyása egy újabb akadály lesz ezen az úton, ha komolyan fontolóra veszem, hogy főállásban akarok írni. Nathannek azonban igaza van – ha valaha író akarok lenni, most kell tennem érte. Csakhogy ez sziszifuszi feladatnak tűnik.

– Jövő héten átgondolom a dolgokat.

Kivettem egy hét szabadságot a kórházban azzal a szándékkal, hogy a magánpraxisra koncentrálok. De lehet, hogy ennél komolyabb döntést kell meghoznom.

– Bárhogy döntesz is, rám számíthatsz – ígéri Nathan.

– Csak ne áruld el senkinek. Még Madisonnak sem. Nem akarom, hogy kitudódjon, és mindenki beleszóljon, hogy mit kellene vagy nem kellene tennem. Ezt tiszta fejjel kell végiggondolnom.

– A szavamat adom, de Madisonnak akkor is el kell mondanom.

Felnyögök.

– Nem akarom, hogy kitudódjon. Még nem.

– A cserkész becsületszavát fogja adni. Nem fogja elárulni senkinek.

Nathan remekül tudott titkot tartani. A múltban majdnem tönkrement az élete abba, hogy lakatot tett a szájára a legjobb barátja kedvéért. Tudtam, hogy az én titkom is biztonságban lesz nála. És ha ő hisz abban, hogy Madison nem kotyogja ki, akkor én is.

Bárhogy is alakul, nem folytathatom úgy, ahogy eddig tettem, és nem élhetek örökké bizonytalanságban. Vagy el kell köteleznem magam az orvoslás mellett, és félre kell tennem az írás iránti vágyamat, vagy fejest kell ugranom az írásba.

Jövő hét végére meghozom a döntést – egyszer s mindenkorra.

HATODIK FEJEZET

Ellie

Hétfőn reggel azzal töltöttem az első fél órát, hogy az íróasztalomnál kuporogva orvosi váróterem után kutattam az interneten, hátha találok ötleteket, hogyan lehetne feldobni ezt a helyet. Már beszéltem Jennel és a másik két asszisztenssel a szerepükről és a feladataikról, hogy megbizonyosodjak arról, hogy semmit sem felejték el. A gond csak az, hogy mint kiderült, a munkájuk kilencvenöt százalékában a betegekkel foglalkoznak: időpontot adnak, törlik a lemondott időpontokat, átrendezik az időpontokat, megszervezik a különféle vizsgálatokat és vérvételeket, bejelentik őket endoszkópiára, és előre veszik a sürgős eseteket. Nekem azonban mindebből semmit sem kell csinálnom, mert még mindig nem esett be az ajtón egyetlen beteg sem.

Jen azzal vigasztal, hogy amint visszaigazolja a biztosítók a praxist, minden megváltozik. De mi lesz, ha mégsem? Mit tehetnék azért, hogy még tizenhét hónapig megtartsam ezt az állást?

Kiszámoltam, mennyit kell megtakarítanom minden hónapban ahhoz, hogy alig több mint másfél év múlva jelentkezhessek a Cordon Bleu júniusi felvételijére, és készítettem egy táblázatot, hogy nyomon kövessék minden egyes fontot, ami elválaszt engem a jövőmtől. Attól az élettől, amiben Shane csak egy halovány, rossz emlék. Attól az élettől, ami az enyém. Minden hónapban kitöltöm a táblázatot és feljegyzem, hogy mennyit spóroltam. Nézem, ahogy egyre csökken a *hiányzó összeg*. Ez sokkal kielégítőbb a kelleténél, még azokkal a kisebb összegekkel is, amiket eddig sikerült félretennem a minimálbért fizető ideiglenes munkákból. A dátumot is megjelöltem a táblázatomban,

amikor be kell adnom a pályázatot. Listát írtam a felszerelésekből, amiket meg kell vásárolnom, mielőtt belevágok. Még azokat a készségeket is feljegyeztem, amiket szeretnék gyakorolni, mielőtt eljutok odáig. Nem árt, ha egy kis előnnyel indulok.

Kivéve, hogy most már bármit teszek, az előnynek rég lőttek. Örökösen arra kényszerülök, hogy felzárkózzak, miután tíz évet pazaroltam az életemből Shane-re. Úgy kezdtük, mint egy társulás, egy hatalmi páros. De valahol útközben egy olyan nővé váltam, aki a pasija karrierjét foltozgatja, főz rá, és az érzelmi bokszzsákjaként szolgál. Egy olyan nő, aki soha egyik szerepben sem volt elég jó.

Nem tudom, mikor változtak meg a dolgok, vagy talán soha nem is olyan volt, amilyennek én hittem. Cynthia soha nem szólt semmit, ám abból ítélve, hogy meg sem lepődött, amikor elárultam neki, hogyan bánt velem Shane, a barátnőm vagy egész idő alatt tudta, vagy legalábbis sejtette, hogy nem voltam jó helyen.

Bárcsak erre magamtól rájöttem volna, mielőtt megcsal és kirúg az otthonomból!

De nincs értelme a múlton rágódni. A táblázatomra kell koncentrálnom.

Minden a helyén van. Már csak Zachnek kéne bevonzania néhány beteget.

Épp kezdek kiborulni az üresen kongó váróteremtől, amikor betoppan Zach. Mit keres itt?

Talán az a legjobb szó az arckifejezésére, hogy „zaklatott”. A vonzerejéből ez semmit sem von le, de határozottan gondterheltnek tűnik.

– Helló! – köszönök rá, ahogy átvág a várótermen.

Megtorpan, és úgy bámul rám, mintha elfelejtette volna, hogy itt vagyok. A jelek szerint láthatatlan vagyok számára. Nyilván kiment a fejéből, hogy azért vett fel, hogy egész héten itt üljek, és semmit se csináljak. De most, hogy eszébe jutott, valószínűleg ki fog rúgni.

– Nem számítottam rá, hogy csütörtök előtt találkozunk – jegyzem meg, amikor továbbra sem szól egy szót sem.

– Igen. Nos, egész héten itt leszek.

Érzem, hogy felpörög az agyam. Komolyan veszi! Végre komolyan veszi a praxisát! Ez nagyszerű hír.

– Nem várunk betegeket – teszi hozzá, és nyilván látja rajtam, hogy elszáll a lelkesedésem. – Ha valaki megpróbálna bejelentkezni, írd be jövő hétre.

Azzal bemegy a rendelőbe, és becsukja az ajtót.

Előrehajolok, és szó szerint az íróasztalba verem a fejem, majd úgy maradok, mert nincs jobb dolgom. Nem bírom elviselni, hogy itt kell ülnöm tétlenül. Érzem, hogy eluralkodik rajtam a szorongás. Muszáj elfoglalnom, hasznossá tennem magam, és a szívem-lelkem bele akarom adni ebbe a munkába, hogy megtarthassam. Ha kifejezetten nekem találták volna ki ezt a kínezést, akkor sem lehetne gyötrelmesebb.

Túl későn figyelek fel a kilincs nyikorgására.

Amikor felegyenesedem, Zach előttem áll, és döbbszerűen néz rám.

– Hoznál nekem egy kávé, kérlek? – kérdi, és egy kicsit megolvad a szívem a kedves modorától. Gondolatban azonban korholom magam – ő is csak egy emberi lény, aki képes a legalapvetőbb jó modorra. Eddig túl alacsonyra tettem a lécet, és ez meglehetősen sokáig volt így.

Felpattanok.

– Hát persze! Milyet szeretnél?

Most azt kívánom, bárcsak bemagoltam volna a teljes Starbucks-kínálatot, hogy felkészült legyek.

– Csak egy americanót. Extra eszpresszóval.

– Hogyne. A Starbucksból vagy a Costából?

Megvonja a vállát.

– Mindegy. Használd a hitelkártyát.

Azzal megfordul, hogy visszameneküljön az irodájába.

– Gondoltál már a reklámra? – szólok utána.

Fogalmam sincs, hogy az orvosok reklámozzák-e magukat, vagy hogy egyáltalán szabad-e.

– Milyen reklámra?

Értetlenül néz rám.

Egy pillanatra eltűnődöm azon, hogy mit feleljek erre. Vajon mit gondol, milyen reklámról beszélek?

– Az új praxis reklámjaira. Esetleg néhány szakgyógyszertárban?

Tudom, hogy olyan vagyok, mint egy fuldokló a szalmaszállal.

– Egyelőre megteszi a kávé.

Azzal visszatér az irodájába, és becsukja az ajtót.

Mély levegőt veszek. Bíznom kell benne. Ez a megélhetése. A jövője. Én csak kicsivel több mint egy évet fogok itt tölteni. Neki nagyobb szüksége van arra, hogy működjön, mint nekem. Mindenáron meg akarom győzni magam, hogy az, hogy itt van és kávét akar, jó hír. Mi több, nagyszerű. Kivett egy hét szabadságot az NHS-es munkájából, és mindennap bejön. Ha nem akarná, hogy beinduljon a magánpraxisa, elutazott volna valahová süttetni a hasát. Na és ha jelenleg nincsenek betegek? *Majd* lesznek, nem igaz? Mindenesetre ez a kiruccanás a kávéért tökéletes alkalom arra, hogy felhívjam a toborzót, hátha időközben akadt valami más.

Felveszem a kabátomat, a sálamat és a sapkámat, és lesietek a lépcsőn, közben felhúzom a kesztyűmet. Azzal, hogy elküldött kávéért, gyakorlatilag most először bízott rám egy feladatot. Jól fogom csinálni.

Amint kilépek a Wimpole Streetre, elakad a lélegzetem. Olyan hideg van, hogy szinte fáj a tüdőmnek a lélegzetvétel. Sokkolja a szervezetemet. A legközelebbi kávézó a Costa, a Wigmore Street sarkán. Körülbelül öt percre telik, mire odaérek. De még azt az öt percet is ki akarom használni. Előveszem a telefonomat, a fogaim közé csípem a kesztyűmet, és lehúzom. Felhívom a munkaerő-közvetítő ügynökséget, hogy megtudjam, felhívta-e őket Zach, illetve van-e más olyan állásuk, amire jobban megfelnék.

– Szia, Debbie! – szólok, amikor felveszi a telefont. – Ellie vagyok. Csak azon tűnődtem, hogy hallottál-e már valamit Zachtól.

– Úgy egy hete beszéltem vele. Azt mondta, hogy még nem igazán indult be a praxis, de örül, hogy már ott vagy nála,

mert így készen állsz, mire elkezdődik a lényegi munka.

– Én már rég készen állok – dűnnyögöm.

– Légy türelemmel! Ez egy nagyszerű pozíció neked. Tudod, milyen ritka a jó állás, és a te önéletrajzoddal... nem könnyű. Ez egy nagyszerű lehetőség. Ki kell tartanod. Még egy hónapja sem vagy ott.

– Csak, tudod, van egy olyan érzésem, hogy valami nem stimmel.

– Még csak most kezdi a praktizálást. Nem csoda, hogy lassan indul be a munka. Lefogadom, hogy egy hónap múlva majd azzal fogsz felhívni, hogy túlhajszolt vagy.

Ez a gondolat úgy hat, mintha egy forró vizes palackot ölelnék magamhoz, és legalább öt másodpercig jobban érzem magam. De honnan tudhatná Debbie, hogy mi lesz egy hónap múlva? Még én sem tudtam, hogy a pasi, akivel tíz éve együtt élek, valaki mással kavar. Debbie-nek sincs kristálygömbje.

– De arra az esetre, ha nem jönne össze, van valami más, amire szerinted alkalmas lennék?

Inkább most váltanék valami másra, mintsem egy hét múlva kelljen, amikor már nem lesz több opció.

– Jelenleg nincs – feleli Debbie. – Ahogy mondtam, a szakmai előéleted miatt nem könnyű találni valamit. És nincsenek referenciáid. Mindig megnehezíti a dolgot, ha valaki barátoknak vagy családtagnak dolgozott.

– De én szervezett és felelősségteljes vagyok, és megvan a magamhoz való eszem. Nyilván nem sok akad belőlem.

– Mindent meg kell tenned, hogy beváljon ez az állás. Jelenleg a legjobb, amire számíthatsz, ha egy ideiglenes állásból állandó pozícióba kerülsz. Arra van most a legkevesbé szükséged, hogy híre menjen, hogy olyan alkalmazott vagy, aki képtelen kitartani egy helyen. Te magad mondtad. Felelősségteljes vagy, és jó a hozzáállásod. Nélkülözhetetlenné kell tenned magad.

Az életkedvemet is elvette ez a beszélgetés. Debbie nem érti, hogy fenntarthatatlan a jelenlegi állásom – nem tudja, hogy nincsenek betegeink. De a hanglejtése világossá teszi,

hogyan lezártak tekintik a témát.

– Oké. Köszönöm, Debbie!

Vidámságot színlelek, mégis olyan nyomasztó érzés gyötör, hogy közeleg a vég! Megszakítom a hívást, és szorosabbra kötöm a sálam.

Noha még csak most kezdődik a november, a Costa kirakatában már ott virít a karácsonyi dekoráció. Leadom a kávérendelést, és megnézem, mit kínálnak uzsonnára. Talán vihetnék valamit Zachnek. A kínálatban a szokásos *croissant* és *pain au chocolat* szerepel a bohókás mézeskalács-figurák mellett, akik remélem, hogy nem a tavalyi karácsonyból maradtak rájuk. És van még olyan fura, gusztustalan gofri, aminek olyan az íze, mintha a cukor gyereket szült volna a cukornak, és cukornak nevezték volna el a szörnyszülöttjüket. Meg néhány muffin. Semmi étvágygerjesztő, semmi olyan, ami legalább feleannyira finom, mint az a karamellás brownie, amit tegnap este készítettem, és behoztam magamnak tízóráira. Kétlem, hogy Zach tökéletesre gyúrt teste bármit is akarna ebből a felhozatalból. Kávét kért, hát azt fog kapni. Ő csak a főnököm, nem a pasim.

HETEDIK FEJEZET

Zach

Mosolyt kényszeríték az arcomra, amikor elhaladok a gasztroenterológia vezetője mellett, mielőtt visszaviszem a tálcámat az ebéd után.

Hát ilyen mélyre süllyedtem? Soha nem színlelek mosolyt. Próbálom leplezni a kellemetlen érzést, amit az egyhetes írás után érzek, amiért újra itt kell lennem. Olyan gyorsan elszaladt az idő, hogy nehezemre esik visszazökkenni a munkámba. Az, hogy ilyen nagyszerűen telt a múlt hét, csak tovább fokozta bennem az általános elégedetlenséget a munkámmal szemben, mely végül egy sokkal sötétebb érzésbe csapott át.

Nem csupán nem akarok itt lenni, hanem kifejezetten szeretnék valahol máshol lenni.

Az órákra pillantok. Beszélek a tegnap felvett beteggel, akin ma délután biopsziát fogok végezni, azután irány az iroda, ahol elintézem a rám váró papírmunkát. Ma délután két időpontot is lemondtak, mert a beteg e-coli-tesztje pozitív lett. Ami rohadt egy dolog, de hálás vagyok érte. Nem elég tiszta a fejem ahhoz, hogy diagnosztizáljak.

Lesütöm a szemem, nehogy összenézzek valakivel és magamra vonjam a figyelmet, majd egyenesen a kórterem felé veszem az irányt.

A betegem egy hatvanas éveit elején járó nő. A vérvizsgálat eredménye szerint szinte biztos, hogy cöliákiás, de szükségem van a biopsziára, hogy ezt megerősítse.

Ahogy a kórterem ajtajához érek, megnyitom az adatait az iPademen, és újra átfutom őket, mielőtt belépnek. Így nem kell megállnom a nővérpultnál, és megkockáztatnom, hogy valaki szóba elegyedjen velem.

Miután végeztem, odalépek a nővérpulthoz.

– Megmondaná, melyik kórteremben van Mrs. Fletcher, kérem?

– A négyesben – feleli az egyik nővér, akit nem ismerek. Még motyog valamit, de nem állok meg, hogy végighallgassam. Ma reggel nem bírok cseverészni.

– Mrs. Fletcher! – szólítom meg, ahogy az ágyához közelítek. – Hogy van ma reggel?

– Elég jól, dr. Cove, leszámítva a hányást és a gyomorgörcsöket.

Mrs. Fletcher okos nő, életvidám, és olyan ember benyomását kelti, aki szintén nem szereti az értelmetlen bájcsevegést.

– A vérképe alapján cöliákiára gyanakszom. A biopszia majd megerősíti az eredményt. Most, hogy nem eszik glutént, lassan meg fog nyugodni a gyomra.

– Tudom, tudom. Csak szeretném már megkapni az eredményeket, hogy kitalálhassam, hogyan éljek együtt ezzel a nyavalyával. Már csak két hónapom maradt a nyugdíjig, és addig fel akarok készülni az utazgatásra. Terveim vannak.

– Ennyire rajong a munkájáért?

Ismerem az érzést...

– Félre ne értse, szeretem a karrieremet. A valaha írt legjobb könyvek közül jó néhányat volt szerencsém elolvasni. És a magam módján gondoskodtam arról, hogy ezeket a könyveket ne csak én és a szerző olvashassák. Büszke vagyok arra, amit elértem. Csak tudja, ideje, hogy továbblépjek az életem következő szakaszába.

Felkapom a fejem.

– Könyvek? Megkérdezhetem, mivel foglalkozik?

– Irodalmi ügynök vagyok. Immár negyven éve.

Nagyot dobban a szívem, és leülök az ágy melletti látogatói székre.

– Tudja, én is épp könyvet írok.

Mrs. Fletcher jót kacag rajtam.

– Hát persze hogy azt ír. Manapság mindenki a könyvét írja, kedvesem. Elkezdeni nem nehéz. De csak nagyon kevesen *fejezik be*.

– Mert ott a munka, meg a család...

– Ó, mindig van kifogás! És senki sem akar minden könyvet, amit valaha elkezdtek írni. Őszintén szólva a legtöbb kiadó még azoknak a nagy részét sem akarja, amit befejezték. De ha magát ez teszi boldoggá, hogy úgy mondjam, nincs azzal semmi gond. Írjon saját magának.

– De én tényleg be akarom fejezni. Kivettem az elmúlt hetet, és eljutottam a második cselekményponthoz. Alig bírtam lépést tartani, olyan gyorsan jöttek a szavak.

Amikor felpillantok, a betegem érdeklődve mustrál engem.

– Mit ír?

– Egy könnyed krimi. Egy kórházban játszódik. A főszereplő egy biztonsági őr, aki valaha profi focista volt. Nem sokra becsülik a képességeit, a rendőrség azonban rá van utalva, mert segít nekik megoldani a kórházban történt gyilkosságokat és rejtélyeket.

Mrs. Fletcher bólint.

– Nincs ellenemre az ötlet.

Felhorkanok.

– Ezt bóknak veszem.

– Én képviselem a műfaj néhány legjobb íróját. Ha azt mondom, hogy nincs ellenemre, akkor ezt tekintse a leghízelgőbb bóknak, amit valaha kapott.

Elgondolkodik.

– Tudja, mit? Ha sikerül befejeznie az elkövetkező két hétben, elolvasom. Utána nem foglalkozom mással, csak átadom a munkám más ügynököknek. Már most úgy köröznak az irodám körül, mint a lecsapni készülő dögkeselyűk.

– Komolyan mondja?

Lelkesen felpattanok.

– Odaadhatom, amit eddig írtam, ha akarja.

– Nem. Csak végleges kéziratot fogadok el. Megmondtam, hogy elkezdni könnyű. Befejezni nehéz.

– Én befejezem az enyémet – jelentem ki ünnepélyesen.

Tudom, hogy nem maradhatok orvos. Úgy érzem, mintha múlt héten átléptem volna egy határt, és most már soha

többé nem mehetek vissza oda, ahol voltam. Változtatnom kell az életemen, és úgy érzem, hogy Mrs. Fletcher lehet az, aki átsegít egy új korszakba. Akkor sem hagyhatom ki a lehetőséget, hogy egy irodalmi ügynök elolvassa a művemet, ha végül nem tetszik neki a munkám.

Megvonja a vállát.

– Persze. Okos dolog arról írni, amit már ismer, márpedig a kórház is ismeri. Nem ígérem, hogy eljutok a végére, de az első cselekménypontig elolvasom.

– Rendben – bólintok rá. – Én pedig szerzek magának egy diagnózist, kerül, amibe kerül.

– Megegyeztünk – mondja.

Amióta visszatértem a kórházba, most először nézek lelkesedéssel a napom elé. Két hetem maradt arra, hogy befejezzek egy könyvet, amit Mrs. Fletcher hajlandó elolvasni. Állok elébe a kihívásnak!

NYOLCADIK FEJEZET

Ellie

A finomságok egész bőségszaruját állítottam össze, még akkor is, ha csak én hívom annak. Hátralépek, hogy megcsodáljam a tegnapi esti főztömet, amit már kiporcióztam dobozokba. Ha ma nincs is tele a naptáram, legalább a gyomrom tele lesz.

Először is: a reggeli *burrito*.

Kiveszem a dobozt, és félreteszem, majd visszateszem a többi egy papírzacskóba, hogy senki se lássa a tartalmát. A zacskót eldugom a közös hűtőszekrény leghátsó sarkába, és csak reménykedem, hogy miután ráírtam a nevemet, senki sem fog turkálni benne – pláne ellopni az ebédemet.

Fogom a műanyag dobozt a villával együtt, amit behoztam magamnak, és visszamegyek a földszintre. Alighogy visszaülök a helyemre, Zach is belép a váróterembe.

– Jó reggelt, dr. Cove! – éneklek dallamosan.

Nagyon jó előérzetem van a mai nappal kapcsolatban. Nyomon követem a biztosítók visszaigazolásait, és ezen a héten kettő már megérkezett. Valaki már be is jelentkezett egy holnapi időpontra. Van okom a bizakodásra.

– Jó reggelt – morogja Zach.

– Hozzak neked egy kávét? – ajánlom fel.

– Talán egy óra múlva – rázza a fejét.

– Hogyne.

Ekkor megakad a tekintete a reggeli burritómon. Szeretném megtartani magamnak a főztömet, de ahogy Zach a burritót méricskéli, rám tör a késztetés, hogy megkínáljam.

– Burrito. Kérsz belőle? Úgyis túl sokat hoztam magammal.

Megdermed, és ma reggel most először a szemembe néz. Nagyot dobban a szívem, a gyomrom is görcsbe rándul a

váratlan szemkontaktustól.

– Te csináltad? – kérdi olyan hangon, mintha azt remélné, hogy igent mondok, mintha garantáltan finom lenne, ha én csináltam volna.

Nevetségesnek tartom, hogy a hízélgés és elismerés ilyen apró jele ennyire jó érzéssel töltsön el, és zavarba jövök az ereimben szétáradó büszkeségtől.

A szüleim azt hitték, hogy csak egy karriert adtam fel tizennyolc évesen. Pedig ennél sokkal többről mondtam le.

Kihúzó magam.

– Igen, én. Ami azt illeti, egész jó lett.

– Szívesen megkóstolnám.

A hangja olyan, akár a csokis-kávés öntet, amit Shane steakjéhez készítettem egyszer. Olyan gazdag és dekadens, hogy beleborzongok.

– Természetesen.

Fogok egy tányért.

– Egyébként jó hírem van – újságolom, miközben követem az irodájába. – Holnap reggel jön egy beteged. Fél tizenkettőre van bejelentkezve. Még nem beszéltük meg az áraidat, ezért azt mondtam, hogy visszahívom, hogy megerősítsem az időpontot. Kicsit utánanézttem, és azt hiszem, háromszáz font elfogadható összeg egy első konzultációért. Kétszázötven az utókezelésért. Nem akarod alulértékelni magad, ugyanakkor csak most kezdesz, és még nincs olyan sok páciensed.

Pontosabban egy sem, ezt azonban nem mondom ki hangosan.

– Holnap?

Lerázza magáról a kabátot. Farmert visel, mely úgy simul a combjára, mint lekvár a süteményre, és kék inget, amitől a szeme kékebbnek tűnik, mint máskor. Pedig máskor is kékebb a kéknél.

– Bejelentkezett egy beteg?

Nem tűnik olyan boldognak, mint vártam. Beletúr a hajába, és igyekszem nem bámulni, ahogy az ing anyaga megfeszül a karján. Egy másik életben el tudnám képzelni,

hogy belehabarodjak Zachery Cove-ba, ha abban az életben egy kicsit gyakrabban mosolyogna, és adna valami tennivalót az asszisztensének.

– Igen, a biztosítók elkezdtek visszaigazolni – bólintok. – Már csak idő kérdése, és sorban állnak a betegek az ajtód előtt.

Átnyújtom neki a burritót. Ahogy elveszi a tányért, az ujjai súrolják az enyémet, és pontosan ilyen érzésnek képzeltem az áramütést a szívembe. Szinte az egész testem beleremeg. A szemembe néz, összevont szemöldökkel, mintha zavarban lenne, és eltűnődöm, vajon ő is érezte-e ugyanazt, amit én.

Végül elkapja a tekintetét, és leül, de a villájára tűz egy falatot a burritóból, mielőtt az ülepe landol a széken. Lehet, hogy csak képzelődöm, de mintha felnyögne a gyönyörtől, amikor a nyelvéhez ér a falat. El kell fordítanom a tekintetemet, mielőtt gondolatban elkezdeném levetkőztetni.

– Ez mennye!

Ha megint ennivalót kell adnom neki, gondoskodni fogok arról, hogy ne érjek hozzá, amikor átadom, és ne hallgassam végig, ahogy élvezettel belekóstol. Különben ki tudja, mire vetemedem a végén.

Zach lenyeli a falatot, de közben már a következőt lapátolja a szájába.

– Ami a beteget illeti... Le kell mondanod.

Felforrósodik az arcom, mintha túl közel állnék a tűzhöz. Ezt nem gondolhatja komolyan. Öt hét óta most először van kilátásom egy elérhető jövőre.

– Miért? – kérdem.

– Mert el vagyok foglalva.

– Mivel? – csúszik ki a számon, de már meg is bántam.

Végső soron semmi közöm hozzá, hogy mit csinál az irodájában egész nap. Az utóbbi hetekben korábban bejött, mint én, és később távozott. Talán a Minecrafttal szórakozik a számítógépén, vagy ilyesmi. Shane videójáték-függősége örökös feszültségforrás volt a kapcsolatunkban. Ragaszkodott hozzá, hogy ez a legjobb módja annak, hogy „lenyugtassa magát” egy verseny előtt. És a verseny után. És

a versenyek között. Az örületbe kergetett. Szó szerint.

Én csak arra vágytam, hogy minél többet legyünk együtt a versenyek között. Most, hogy visszagondolok rá, erre is felfigyelhettem volna, de egyszerűen nem láttam a fától az erdőt. Dr. Cove azonban nem tűnik Minecraft-rajongónak. Igaz, nem ismerem olyan jól, hogy ezt meg tudjam állapítani.

Megköszörüli a torkát, mintha azt mondaná, hogy „kurvára semmi közöd hozzá”.

– Nos, dolgom van. Kérlek, csukd be az ajtót.

Rám se néz.

A francba. Ahelyett, hogy nélkülözhetetlenné tenném magam, szinte könyörgöm azért, hogy kirúgjon.

– Sajnálom. Egy óra múlva hozok neked kávé.

Azzal otthagynom, és kifelé menet ügyelek arra, hogy a lehető leghalkabban csukjam be az ajtót, nehogy még jobban magamra haragítsam. Shane folyton csapkodta az ajtókat, amitől a falra másztam, még akkor is, ha sosem volt szándékos – legalábbis ő ezt állította. De ha jobban belegondolok, pontosan tudta, mennyire idegesít, mégsem erőltette meg magát soha, hogy jobban vigyázzon. Talán szándékosan bosszantani akart? Talán így akarta kifejezni a nemtetszését, vagy elérni, hogy rosszul érezzem magam – egyfajta büntetésként, amiért nem engedtem neki azonnal?

Dr. Cove azonban nem Shane. Ezt én is tudom. Ugyanakkor nem tehetek róla, az agyam önkéntelenül összemossa a két munkahelyet, amit valaha ismertem.

Felsőhajtok a váróterem magányában. Közel hét hete ez az első betegünk, és máris elutasítja.

Előhúzom a jegyzetfüzetemet. Muszáj elvonnom a figyelmemet valamivel. Ha lenne ennek a helynek egy jól működő konyhája, sikeresebben tudnám kezelni a stresszt. Addig főznék, amíg le nem higgadok. De nincs ekkora szerencsém. Jobb híján recepteket találok ki. Egy új pácon dolgozom egy csirkeételhez, de nem tudom eltalálni a gyömbér mennyiségét. Vagy talán a citrusos íz a probléma? Megpróbálhatnám vérnarancssal a hagyományos narancs helyett. Vagy mindkettőből egyet-egyet adjak hozzá? Lehet,

hogy inkább kiveszem, és megpróbálkozom valami más gyümölcssel.

Átfutom a jegyzeteimet, majd a következő negyvenöt percben az interneten kutatok a hozzávalók után. Azután fogom a kabátomat, és elindulok azért a kávéért. Ki tudja, talán ma reggel én is iszom egyet.

– Egy americanót? – kérdi a lány a pult mögött.

Felsőhajtok.

– Igen, kérlek.

– Még valamit?

Egy helyet a Cordon Bleu-ben, és a pénzt, amiből kifizethetem a tandíjat – válaszolom gondolatban.

– Egy közepes cappuccinót is kérek.

– Nyúzottnak tűnsz – jegyzi meg a barista. – Akarsz beszélni róla?

Először azt hiszem, hogy rosszul hallottam a lányt. Hiszen egy vadidegen. Nem várhatja, hogy megosszam vele a legbelsőbb gondolataimat, amíg elkészíti a cappuccinómat, ugye?

– Író vagyok – magyarázza. – Szeretem meghallgatni az emberek történeteit.

Új kávézót kell keresnem.

Mosolyt kényszerítek az arcomra.

– Tudod, hogy a jó barátban ismerszik meg a baj – mondja.

– Bajban ismerszik meg a jó barát – javítom ki.

Megvonja a vállát, mintha ez már csak szórszálhasogatás lenne.

– Szakításról van szó? – találgat. – Vagy viszonzatlan vonzalomról a főnököd iránt?

Már épp szóra nyitom a számat, amikor rájövök, hogy fogalmam sincs, mit feleljek erre. Dr. Cove kétségtelenül vonzó, de aligha vagyok belehabarodva. Legalábbis, ez attól függ, mit jelent „belehabarodni” valakibe.

Ha egy bárban lennénk, és meghívna egy italra, nem utasítanám vissza. Bolond lennék, ha nem fogadnám el a közeledését. De nem mintha arról fantáziálnék naphosszat, hogy milyen lehet meztelenül – nos, eltekintve attól a

pillanattól, amikor nyalni-falni kezdte a burritómat, de nem átvitt értelemben.

– Vagy talán már le is feküdtél a főnököddel, és épp most szakított veled.

– Nem fekszem le a főnökömmel.

Hátrapillantok a vállam felett, hogy megbizonyosodjak róla, hogy nem áll mögöttem ismerős.

– Megkaphatom a kávémat?

A barista rám mosolyog.

– Mindjárt kész. Az a véleményem, hogy vagy élettapasztalat kell az íráshoz, vagy mások élettapasztalatát kell meghallgatnom.

– Gondoltál már arra, hogy a képzeleted használd? – kérdem.

Felnevet.

– Jó vicc.

– Nem annak szántam.

Elém teszi a két kávéspoharat.

– Sok szerencsét a főnöködhöz. Remélem, nem nő.

Oké, muszáj új kávézó után néznem. Elveszem a kávékat, és kifordulok az ajtón. Remélhetőleg a táskámban lapuló tízórai nassolnivaló helyreállítja dr. Cove belém vetett bizalmát a reggeli feleselésem után.

KILENCEDIK FEJEZET

Zach

Írtam egy könyvet. A fülemben csengenek a szavak, ahogy elindulok a kórtermek felé a vizitre.

Írtam egy könyvet.

Oké, igaz, hogy rajtam kívül még senki sem olvasta, ám ettől függetlenül tegnap este begépeltem a kézirat végére, hogy „Vége”, egy nappal a kéthetes határidő előtt. Mrs. Fletcher azt mondta, hogy befejezni a legnehezebb, nekem azonban könnyűnek tűnt. Ha akartam, sem tudtam volna megakadályozni, hogy papírra kerüljenek a szavak.

Ma már nem is érzem olyan elviselhetetlennek, hogy vissza kellett térnem a kórházba az egyhetes alkotói szabadságom után, mert *megírtam egy könyvet*. A legjobb drog sem repíthetné ilyen magasba a lelkem.

– Helló, dr. Cove! Örülök, hogy látom – üdvözlö Nicola, az ügyeletes nővér, amikor odaérek a nővérpulthoz.

Ritkán hívnak le a sürgősségre, de ha mégis, Nicola van műszakban.

– Milyen boldognak tűnik ma!

Kifújom a levegőt, és elgondolkodom azon, amit mondott. Tényleg boldog vagyok. Igazán boldog. Olyan sikerélményt érzek, amelyet talán még soha nem tapasztaltam. Akkor sem, amikor elvégeztem az orvosi egyetemet, vagy amikor megmentettem az első betegem életét.

Szabadnak érzem magam.

– Mindig boldog vagyok, Nicola – felelem szárazon. – Miért vagyok itt?

– Az egyik páciensét, Mrs. Fletchert behozták kora hajnalban. Ragaszkodik hozzá, hogy beszéljen magával. Ha haza tudja engedni, mindannyian boldogok leszünk.

Elönt a büntudat. Nem küldtem volna el Mrs. Fletchernek

a kéziratomat tegnap este, ha tudom, hogy rosszul érzi magát. Lehet, hogy nem szeretek orvos lenni, de ez nem mentség arra, hogy hanyagoljam a betegeimet. Mielőtt belekezdenék az önmarcangolásba, megragadom a kórlapját. A jelek szerint Mrs. Fletchert múlt éjjel felvették súlyos kiszáradás miatt.

– Megyek és megnézem.

Megkerülöm az ágy köré húzott függönyt, és amikor Mrs. Fletcher felpillant az iPadjéről, úgy sugárzik rám, mintha egy rég nem látott barát lennék.

– Dr. Cove, hát visszatért! És látom, okosan kihasználta a szabadidejét. Köszönöm az e-mailt.

Izgalommal vegyes félelem tör rám. Ő az egyetlen ember, aki elolvashatja a könyvemet, és a tudat, isten tudja, miért, elbizonytalanít egy kicsit.

– Pihennie kell – válaszolom. – Nem számítottam rá, hogy itt fogom viszontlátni, különben nem küldtem volna át a kéziratot.

– Hát, remélem, most, hogy beszéltünk, hazamehetek, és visszatérhetek az életemhez. Ettem a menyem pizzájából. Azt mondta, gluténmentes, de én mondom magának, nem volt az. Muszáj kijutnom innen. Addig nem házalhatok a kiadóknál a könyvével, amíg itt fekszem, nem igaz?

Elszorul a torkom és megdermedek, nehogy akár a legapróbb mozdulat szétzúzza azt a törékeny reményt, ami Mrs. Fletcher szavaiban rejlik.

– Előbb el kell olvasnia – mondom óvatosan.

Mert csak viccel, ugye? Ugye nem mondja komolyan, hogy az ügyfele lehetek? Rövid kutakodás után az interneten kiderült, hogy Mrs. Fletcher igazi rocksztárnak számít az ügynökök között – az irodalmi világ legendája, aki Harlan Cobenen és Stephen Kingen kívül az összes kedvenc krimiírómat képviselte. A közelgő visszavonulásának hírért bejelentették minden szakmabeli hírportálon, amit láttam, és elmondhatjuk, hogy a kiadókat lesújtotta a veszteség.

– Tegnap este küldte át a kéziratot. Már majdnem dél van. Persze hogy elolvastam. Aligha volt más dolgom, nem igaz?

Az iPademet bámulva próbálom kiszűrni a hangját. Nem gondolhatok arra, hogy elolvasta a kéziratomat, amíg nem bocsátottam el. Külön kell választanom az orvost attól, aki menekül az orvoslás elől.

– Nos, majd továbbíthatja nekem az elutasító e-mailt, miután hazaengedtem. Mondja el, milyen fájdalmat érez.

– Jól vagyok! – legyint a kelleténél vehemensebben. – Csak jobban oda kell figyelnem arra, hogy mit eszem. Írja már alá a kipontozott vonalon, és engedjen ki innen. Meg kell beszélnünk, hogy mihez kezdjünk a könyvével.

– Rendben. A nővérek majd intézik a zárójelentést. De a szervezete rosszabbul fog reagálni a véletlenül elfogyasztott gluténre most, hogy kizárta az étrendjéből. Óvatosnak kell lennie.

– Igen, persze. Csak mondja, hogy hazamehetek – sóhajt fel, és a levegőbe dobja a karját.

– Eltart egy ideig, amíg minden papírmunkát elintézőnk, de a nővérek majd szólnak, amikor elmehet.

– Akkor összeszedem a maradék türelmemet, és várok.

– Helyes – biccentek.

– Szóval, mikor beszélhetünk a könyvéről?

Mosolyra húzom a számát, és megpróbálom elnyomni az ösztönt, hogy rávágjam: *most, most, most!*

– Előbb a többi betegemről is gondoskodnom kell.

– Mikor ér véget a műszakja? – kérdi.

– Nyolckor.

– Akkor fél kilenckor felhívom. Megfelel?

Egy évtizedet vártam, mégis szinte egy örökkévalóságnak érzem ezt a hat órát addig. Nem mintha bármit tehetnék ellene. Egyelőre az orvoslás mellett köteleztem el magam, ami azt jelenti, hogy ennek kell az első helyen állnia.

– Tökéletesen megfelel – válaszolom Mrs. Fletchernek, majd félresöpröm a körülötte és a könyvem körül forgó gondolatokat, és elindulok a vizitre.

Alighogy hazaérek, megcsörren a telefonom.

– Szeretném képviselni – közli Mrs. Fletcher, mielőtt még köszönhetnék.

Elhallgat, mintha arra várna, hogy mondjak valamit.

– Képviselni?

Nem hallottam rosszul – de időre van szükségem, hogy felfogjam, mit jelent ez rám nézve.

– Képviselni akarja a könyvemet?

– Imádtam. A részletek fantasztikusak; olyan valóságosnak tűnik! A hős a hibái ellenére is szerethető. És tetszik, ahogy a nőket lefesti. Szerintem tömegeket fog vonzani. Komolyan így gondolom.

– Ez az első könyvem – nyögöm ki.

– Tudom. És lenne néhány megjegyzésem. Azt akarom, hogy hangsúlyosabb legyen a szerelmi szál Ben és Madeline között. Határozottan van köztük valami, és megértem, hogy Bennek még mindig fáj a felesége elvesztése, de azt akarom, hogy az a nő felpiszkáljon benne valamit.

– De én nem romantikát írok! Ez krimi.

– Soha nem látta *A simlis és a szendét*? – horkan fel. – Valószínűleg nem, túl fiatal hozzá. De tegyen magának egy szívességet, és nézze meg az első évadot. Biztos vagyok benne, hogy meg fogja találni a YouTube-on, vagy más ilyen helyen. Ne az élcélődés vagy a hangulat miatt nézze. Ez a könyv sokkal komolyabb. Hanem a Cybil Shepherd és Bruce Willis közötti szexuális feszültség miatt. *Vibrál* körülöttük a levegő. És úgy érzem, hogy a hős és a hősnő között is ugyanez a helyzet. Gondolom, az sem árt, hogy Madeline-nek hívják, de nekem azonnal *A simlis és a szende* jutott eszembe. Ez a hősnő is kicsit prűd, és ragaszkodik a szabályokhoz. Gazdag lány – ezt imádom. És ez a szeret-nem-szeret dolog garantáltan megragadja az emberek figyelmét.

A kéziratban sehol sem szerepel, hogy Madeline gazdag családból származna, de mindig is így gondoltam rá. Elég furcsa érzés, hogy erre Mrs. Fletcher is ráérezett, mintha olvasna a gondolataimban.

– Ennyi lenne a lényeg. Sokat kell dolgoznia rajta, hogy jól

sikerüljön, de hiszek benne, hogy meg tudja csinálni. Ha velem akar dolgozni, a kinyomtatott kéziratba fogom beírni a jegyzeteimet (régimódi vagyok, na bumm!), és kiemelem azokat a részeket, amelyek szerintem megérették arra, hogy kicsit felfokozzuk bennük a feszültséget. És lesznek más javításaim is.

– Remekül hangzik – ismerem el.

– De van két problémánk. Az első az, hogy a sürgősségin tett látogatásom miatt le vagyok maradva a munkámmal. Így egy hétig még nem tudom átadni a részletes jegyzeteimet.

– Ez nem probléma.

– Nos, lehet, hogy az. Általában adok a szerzőknek egy hónapot – talán többet is –, hogy elkészítsék és átadják nekem az átdolgozott kéziratot. De most nincs ennyi időm. Tudja, hogy hamarosan nyugdíjba megyek, és szeretném, ha ez a könyv még azelőtt eljutna a kiadóhoz. Azt akarom, hogy a maga karrierje legyen az utolsó, amit segíték elindítani. Tehetséges írónak tartom, és szeretném, ha a megfelelő kiadóhoz kerülne, egy olyan szerkesztő kezébe, aki gondoskodik magáról. Úgy akarok gondoskodni magáról, ahogy maga gondoskodott rólam.

Úgy érzem, mintha valaki épp most húzta volna be a vészféket a teljes gőzzel száguldó boldogságomon.

Beletelik egy pillanatba, mire összeszedem a gondolataimat, mielőtt kijelentem:

– Semmivel sem tartozik nekem, Mrs. Fletcher. Nem fogadhatom el a segítségét, ha csak kötelességtudatból tenné, mert én kezeltem...

– Szó sincs róla! Soha nem gyötör kötelességtudat senki iránt. Megmondtam, hogy tehetségesnek tartom. Tudja, néhány író...

Elhallgat, mintha nem találná a szavakat.

– Meg lehet mondani, ha olyan szerzőt olvasunk, aki szeret írni. Én látom, hogy maga szeret írni. Mi több, jól csinálja. Nem szeretem, ha kárba vész a tehetség. Ilyen egyszerű ez. Ha elkötelezi magát, nagyon sikeres karriert futhat be. De lehet, hogy az orvoslást jobban szereti, mint az írást, és az

írás csak a hobbija...?

Hallom a kérdést, amit nem tesz fel nyíltan, és úgy érzem, hogy ha kimondom a választ, kötelezni fognak a szavaim. Ha kimondom, többé nincs visszaút.

– Nem szeretem az orvoslást.

Kifújom a levegőt.

– Írni szeretek.

Ez úgy hangzik, mint egy imádság. Igaz, Nathannek is mondtam már, de ő a testvérem. Ez az első alkalom, hogy bevallottam az igazságot valakinek, aki számít.

– Az meg is látszik.

Szinte hallom a mosolyát a vonal végén.

– Segíteni akarok magának, mert szerintem tehetséges. És mert nagyon kedves fiatalember. Ha nem szeret orvos lenni, akkor itt van egy igazi alternatívája. És én ezt szeretném megvalósítani a számára.

– Hol kezdjük? – kérdem.

Felkészültem. Végre. Évekig próbáltam küzdeni ellene, de most már kész vagyok harcolni azért a jövőért, amire valóban vágyom.

– Nos, ez a másik probléma. A nyugdíjba vonulásom időpontja kőbe van vésve, mert a távozásom utáni hétre le van foglalva egy kilencvennapos hajóút. Addig már csak három hónap maradt. Mivel közeleg a karácsony, úgy reális, ha még azelőtt megszerzem magának a könyvszerződést, hogy mindenki elmenne karácsonyi szünetre. És december első hete után egyetlen kiadó sem szerződik le semmire. Két héttel azután kellene a javított kézirat, hogy elküldtem a jegyzeteimet. Az három hét múlva lesz.

Két hét. Nem fog menni, hacsak nem jelentek beteget.

A francba. Meg akarom csinálni. Tényleg meg akarom csinálni. Csak meg kell találnom a módját.

– Oké. Benne vagyok.

– Gondolja, hogy belefér a programjába?

Az igazság az, hogy egyáltalán nem gondolom. De nem mondhatok le egy ilyen lehetőségről. Most nem, amikor már csak karnyújtásnyira van az álmom, amiről eddig túlságosan

féltem bevallani, hogy a világot jelenti nekem.

– Természetesen – ígérem Mrs. Fletchernek. – Meg fogom oldani.

TIZEDIK FEJEZET

Ellie

Gondolatban újra meg újra lejátszom a múlt éjszakai álmomat Zach Cove-ról. Álmomban besétáltam az irodájába, ahol érthetetlen okból meztelenül találtam; a hátsója formásabb volt, mint amit valaha láttam. Nem is beszélve izmos combjáról, kemény hasizmáról és erős karjáról, melyekkel akár a Big Bent is fel tudná emelni. És amikor megfordult... Általában nem hoz lázba a férfiak pénisze. Szerintem csak egy csúf, fura nyúlvány. Félreértés ne essék, ha jól használják, az varázslatos, de ha csak úgy himbálózna a zuhany alatt, vagy lifegnek öltözködés közben – nos, inkább elfordítom a tekintetem.

Álmomban azonban Zach pénisze egészen *elragadó* volt. Le sem tudtam venni róla a szememet – mintha tudtam volna, mire képes, és ezért nem éreztem iránta mást, csak a legmélyebb tiszteletet és hódolatot.

Legnagyobb sajnálatomra ekkor felébredtem. Kicsit izzadtan. Mintha dr. Cove-val mindketten ágyban lettünk volna, ahol egész éjjel henteregtünk.

Tudom, hogy hülyeség, de ma reggel, amikor ruganyos léptekkel besétált, önkéntelenül megfordult a fejemben, hogy talán ő is ugyanazt álmodta, mint én.

Felakasztom a kabátomat és fogom a kávé, amit az imént hoztam be, a tegnap este készített süteményekkel együtt. Van egy olyan érzésem, hogy jó hétnek nézünk elébe. Dr. Cove határozottan derűsebb, mint amilyennek valaha láttam. Biztos vagyok benne, hogy ezen a héten fejest ugrik a praktizálásba.

Bekopogok a rendelőjébe, mire kiszól, hogy bemehetek. Mosolyt erőltetek az arcomra, hogy elfojtsam a zavaromat, mely minden pórusomból szivárog.

– Hoztam kávé – jelentem be.

Zach azonban nem az íróasztalánál ül, ahol a laptopján szokott pötyögni. Hanem mellette áll, és úgy tűnik, mintha... éppen elpakolná a holmiját.

– Köszönöm. – Felpillant rám. – Elmegyek.

Egyből lehervad a mosolyom.

– Ó, értem. A nap hátralévő részében már nem jössz vissza? – kérdem, és igyekszem úgy tenni, mintha nekem igazán mindegy lenne.

De ha elmegy, akkor nem lesz itt, ha egy beteg telefonál, és sürgősen időpontot akar kérni tőle. Ami nem valószínű, de azért reménykedem.

– Nem.

Megdermed, elengedi a táskáját, és felém fordul.

– Ami azt illeti, most két hétre el kell mennem.

Az arcomra lehet írva a döbbenet és a csalódottság, mert rögtön megnyugtat:

– Nincs miért aggódnod. Még mindig van munkád. Szeretném, ha maradnál, és gondoskodnál a telefonhívásokról és a levelezésről.

Milyen telefonhívásokról? – üvöltenék rá legszívesebben.

– De mit mondjak az embereknek?

Ha valaki telefonál, amire hiába várok – teszem hozzá gondolatban.

– Szabadságot veszek ki – mondja. – Még dolgozom azon a...

– Kutatási projekten? – kérdem.

– Pontosan. És... egy nagyon izgalmas szakaszba jutott.

Meghúzza a hátizsák zsinórját, majd becsatolja a tetejét.

Az nem a „barátja” kutatási projektje volt?

– Gondolod, hogy sok munkát fog eredményezni? – kérdem.

Felfelé húzódik a szája sarka, mint aki próbál nem mosolyogni. Az igazi dr. Cove sokkal vonzóbb, mint álombeli változata. Az állkapcsa, az orra íve, büszke álla – csupa szöglet, csupa él. Ám az a gyengéd mosoly? Ahogy a haja mindig csak egy kicsit hosszabb a kelleténél, mintha csak

elfelejtette volna leváгатni, és az a kék szempár, amikor rám emeli – arra csábít, hogy mártózzunk meg a türkizkék maldív vizekben. Soha nem gondoltam még ezt egy férfiról, de ő tényleg gyönyörű.

– Szerintem. Igen.

– Hát, akkor jó. Van bármi, amire fel kellene készülnöm?

Megrázza a fejét, és a hátára veszi a hátizsákot. Megkerüli az íróasztalát, és megszorítja a vállamat. Mintha villám csapna belém, mint amikor először értünk véletlenül egymáshoz, és összenézünk. Amikor elhúzza a kezét, követem a tekintetemmel, és az ujjait nézem, hogy lássam, valóban szikráznak-e.

– Te mindent megteszel, amit tenned kell.

Bosszantó, de meg sem bírok szólalni. Mintha az érintése valamiféle nyugtatóprogramot aktivált volna bennem. Talán az illata teszi – friss eső és fenyőaroma –, elkábít, mint a kloroform.

– Oké.

Sikerül kinyögnöm egy szánalmas választ, holott ehelyett nyíltan rá kellene kérdeznem, hogy lesz-e még munkám, amikor visszajön. Hajlandó komolyan venni ezt a magánpraxist?

Ehelyett csak azt kérdezem:

– Adhatok időpontokat a betegeknek december második hetétől?

Egy pillanatra elhalványul az a játékos könnyedség a szemében, mint egy pislákoló asztali lámpa, aminek mindjárt kialszik az izzója. Nem könnyű ellenállni a kísértésnek, hogy kinyújtsam a kezem, és megnyugtassam.

– Hívj fel, ha valaki időpontot szeretne.

– Nálad lesz a mobilod?

Bólint, és átnyújt egy papírfecnit.

– Itt elérhetsz, ha bármilyen okból szükséged lenne rám.

Vigyázok, hogy ne érjek a kezéhez, amikor elveszem tőle.

Azzal elsétál mellettem, én pedig utánafordulok, és nézem, ahogy távozik.

Túl sokáig vártam arra, hogy jobbra forduljanak a dolgok

Shane-nel. Folyton azt hittem, hogy ha megteszek minden tőlem telhetőt és kitartunk egymás mellett, akkor minden rendben lesz.

És tessék, mi lett belőle.

Ideje, hogy elvégezzek némi önvizsgálatot, nehogy megismétljem ugyanazokat a hibákat.

*

A LinkedIn az én személyes nemezisem. Nem is beszélve a „piac” szóról, amikor a fizetésről írnak. Ezzel az erővel leírhatnák őszintén, hogy „olyan alacsony összeget szándékozunk fizetni, amennyit csak megúszhatunk”. Úgy számolom, hogy az elmúlt másfél órában húsz állásra jelentkeztem, és három toborzónál hagytam üzenetet, hogy hívjanak vissza.

Éppen a Cordon Bleu honlapját böngésem, amikor megszólal a kapucsengő, és kis híján beverem a fejem a plafonba, akkorát ugrok a meglepetéstől.

Még soha nem csengettek be hozzánk.

Soha nem jött páciens, akit be kellett volna engednem. Valaki nyilván rossz gombot nyomott meg a kaputelefonon.

– Dr. Cove rendelője – szólok az interkombi.

– Csomagot hoztam dr. Cove-nak – válaszolja egy hang.

Hiszem, ha látom. Dr. Cove soha nem kap küldeményeket.

– Ki az? – szegezem az illetőnek a kérdést.

– Rapid Futárszolgálat. Beengedne?

Bárcsak lenne kameránk is!

– Máris lemegyek. Innen nem tudom kinyitni az ajtót.

Ami hazugság, de úgy érzem, itt valami nem stimmel. Lesietek a lépcsőn, épp amikor távozik egy beteg, és amikor kinyílik az ajtó, egy bukósisakos fickó áll a küszöbön, a kezében egy barna csomaggal.

– Dr. Cove csomagja? – szólítom meg, amikor odaérek az ajtóhoz. A futár szó nélkül a kezembe nyomja a nagy barna borítékot. Nehezebb, mint amilyennek látszik, és csak az áll rajta cikornyás betűkkel, hogy „Dr. Cove”.

A mérete és a súlya egy papírkötegre emlékeztet. Különös. Zach nem is említette, hogy vár valamit.

Még csak néhány órája ment el, de máris fel kell hívnom. Lehet, hogy fontos ez a csomag.

Visszaszaladok az emeletre, és tárcsázom a mobilját.

– Ellie? – szól bele, amikor felveszi, és megremeg a térdem a férfiasan kásás hangtól.

Muszáj leülnöm.

– Épp most jött neked egy csomag.

– A francba – bosszankodik. – Azt hittem, egyenesen Skóciába küldi.

Belesóhajt a telefonba.

– El tudnád küldeni egy futárral a megadott címre? Mindjárt felszállok a repülőre.

Repülőre? Hova a fenébe megy? Nem tudtam, hogy vakációzni megy. Felkapom a sárga cetlit, amit ma reggel itt hagyott nekem, és megnézem a címet. Skócia.

– Hát persze – mondom.

– A lehető leghamarabb szükségem van rá. Még ma. Vagy legkésőbb holnap.

– Bízd csak rám.

Futárt szervezni nem nehéz. És nem mintha arra kérne, hogy egy távoli polinéz szigetre juttassam el. Csak Skóciáról van szó.

– Beszkennelhetem és átküldhetem, ha akarod – javaslom.

– Odafejt nem lesz nyomtatóm, és szükségem van az eredetire. Nem akarok lemaradni semmiről.

– Nem probléma.

Miután letettem a telefont, rákeresek a futárszolgálatokra. Már épp készülök megadni a hitelkártya adatait az ügyfélszolgálatosnak, amikor azt mondja:

– Várjon. Nem tudjuk garantálni a holnapi napot. Legalább három napig tart, mire eljuttatjuk a megadott címre.

– Biztos benne? – kérdem.

– Igen, ezt mondja a számítógép.

– De ez csak Skócia.

– Nem tudom, mit mondhatnék. Minimum három nap.

– Oké, akkor hagyjuk.

Leteszem, és felhívok egy másik futárcéget. Ők is ugyanazt mondják – három nap, mire kiszállítják. A következő még rosszabb. Nekik már öt nap kell. Megnyitom a Google-t, és beírom a címet. Hová ment Zach, ha minden futárnak legalább három napba telik, mire odaér? Nem sok hely van az Egyesült Királyságban, ahová még *gyalog* se jutnék el három nap alatt.

A térképtű egy aprócska szigetet jelöl Skócia nyugati partjainál.

Húha! Ennél félreesőbb helyet keresve sem találhatott volna. Vajon miért ment oda Zach? Arrafelé lakik a családja? A barátnője? Vagy csak háborítatlan nyugalomban szeretné befejezni a kutatási projektjét?

Megpróbálok még néhány futárcéget, de senki sem tud segíteni, ezért küldök egy SMS-t Zachnek. Csak biztos akarok lenni abban, hogy valóban olyan sürgős ez a csomag, mint állítja.

„A legtöbb futár szerint legalább három napba telik. Belefér?”

Ha erre nemet mond, fogalmam sincs, mit fogok csinálni, de azt legalább már tudni fogom, hogy mit ne csináljak.

Amíg a válaszra várok, alaposabban megvizsgálom a helyzetét a térképen. Skye-tól délnyugatra van, egy Rùm nevű kis szigeten. Ahová csak komppal lehet eljutni. Mi a fenéért akarna Zach pont oda menni?

Ekkor csipog a telefon az asztalomon, és mielőtt megnézném, már tudom, hogy Zach üzent. Feloldom a képernyőzárat, hogy megnézzem a válaszát.

„Nem, egyáltalán nem fér bele. Legkésőbb holnapra kell a csomag. Intézd el valahogy!”

Leesik az állam. Ez a munka a legkevésbé sem olyan, mint amire számítottam, de még mindig ez a legrövidebb út, ami a Cordon Bleu-höz vezet. Nincs mese: ha egy futárt sem tudok rávenni, hogy időben kézbesítse a csomagot, akkor személyesen kell odavinnem.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Ellie

Az egész testem ellazul a megkönnyebbüléstől, amikor végre felszálok a Rùmbe tartó kompra. Lehet, hogy még mindig az Egyesült Királyságban vagyunk, de ennyi idő alatt akár Mexikóba is kényelmesen eljuthattam volna. Már csak egy hajszál választ el attól, hogy Frodóra változtatom a nevem, igaz, nincs gyűrűm, csak egy kissé gyűrött barna borítékom, amit sikerült lent felejtennem a recepciós pultnál a glasgow-i szállodában, ahol tegnap éjjel megszálltam. Szerencsére felhozták a szobámba, még éppen időben, hogy megállítsák a kisebb szívrohamomat, amit akkor kaptam, amikor rájöttem, hogy nincs nálam. Annak ellenére, hogy egy csepp alkoholhoz sem nyúltam, hasogató fejfájással és sajgó testtel zuhantam az ágyba. Nagyjából ugyanilyen állapotban ébredtem, és a négyórás út Glasgow-ból Mallaig-ba nem sokat segített. De a kompot legalább elértem.

Ez az első utam Skóciába, de eddig nincs sok látnivaló. Szürke felhőtakaróba burkolózunk, olyan sűrű ködbe, hogy alig látni vagy hallani valamit. Amit a hajónak csapódó tengerből látok, az hidegnek, sötétnek és barátságtalannak tűnik. Nem mintha meg akarnék mártózni benne. De nem hallom a skót duda panaszos hangját. Nem látok zord hegyeket. Nem látok szexi, *kiltben*^[3] feszítő férfiakat, olyan izmos lábakkal, amikkel embert tudnának ölni. Bárcsak otthon lennék!

Akkor is megéri – bátorítom magam. – Nagyra fogja értékelni, amit érte tettél.

A komp furcsa módon egyszerre csendes és zajos. Nem hallok emberi beszédet, sem a forgalom zaját vagy más ismerős hangot, ugyanakkor aligha lehetne csendesnek nevezni a kompot. Úgy füttyöl és üvölt a szél, mint egy

ingerlékeny kamasz, a hullámok zúgása pedig egy alvó óriás horkolására emlékeztet.

Ekkor a hangosbemondó hangja túlharsogja a lármát, ahogy recsegve, sisteregve életre kel.

– Biztonsági közlemény. Kérjük, minden utas azonnal menjen be a hajóba!

Elhűlök. Biztonsági közlemény? Körülnézek. Csak néhányan maradtunk a fedélzeten. Mindenki más, aki felszállt a kompra, már behúzódtott a hajó belsejébe. Én állok a legközelebb az ajtóhoz, ezért megfordulok, és éppen lehajolok, hogy felvegyem a táskámat, amikor a komp felágaskodik, mint egy megriadt ló. Elveszítem az egyensúlyomat, a komp oldalának csapódom, és jól beverem a vállam.

Mielőtt kideríthetném, hogy merre van a fent és a lent, megjelenik két férfi, benyúlnak a hónom alá, és felemelnek. Fájdalmamban felsikoltok, amikor talpra állítanak.

– Menjen be! – kiáltja az egyikük.

Körülnézek a táskám után, de az már eltűnt. Jaj, ne! Nem veszíthettem el azt az átkozott csomagot.

– A táskám!

A férfi, aki rám kiabált, rámutat a másik fickóra, aki már befelé tart, és éppen bevonszolja a csomagomat.

Hála az égnek! Elindulok az ajtó felé, miközben úgy hánykolódik a komp, ahogy eddig soha. Belépek a hajó belsejébe, és az ajtó hangos csattanással bevágódik mögöttem, mintha azt mondaná: *Te szánalmas idióta, addig ki ne gyere, amíg nem lehet!*

A helyiség, amiben találok magam, fehérre van mázolva azzal a fényes kültéri festékkal, három oldalán ablakokkal, derékmagasságban. Idebent világosabb van, mint kint. Van egy átjáró egy másik helyiségbe, de összesen körülbelül nyolc ember ül a három padon, melyek a falakat szegélyezik. Megragadom a táskámat, és lehuppanok az előre néző fapad szélére. A mellettem ülő nő egy rózsafüzért morzsol. Az igazat megvallva, ha katolikus lennék, most én is keresztet vetnék, és elmondanék néhány üdvözlégyet. Tudom, hogy

Skóciában vagyunk, de túl viharos nekem ez a tenger. Az egyetlen komp, amin valaha utaztam, egy olyan óriási autós komp volt, amivel gyerekkoromban átkeltünk a La Manche-csatornán Franciaországba. És az nem volt ennyire... ingatag a vízén.

Körbenézek az arcokon, próbálom felmérni az utastársaim félelmét. Ha az embereket nem engedik ki a fedélzetre, akkor talán megváltoztak a körülmények, amióta kihajóztunk. Talán a vihar felkészületlenül érte a legénységet.

Odahajolok a mellettem ülő nőhöz, a félelmem felülírja a zavaromat, és megszólítom ezt a vadidegen személyt.

– Normálisnak számít, hogy kitiltják az embereket a fedélzetről? – kérdem.

A nő rám sem néz, csak a telefonjával babrál.

– Még sosem láttam embert odakint, a fedélzeten télvíz idején.

Nyilvánvalóan nem vagyok helybéli. De tekintve, hogy még a bérelt autót sem vihetem át a komppal, mert Rùmben minden autóhoz engedélyt kell kérni, vannak egyáltalán helybéliek Rùmben? És hogy a fenébe kötött ki Zach éppen ezen a helyen?

Nem rám tartozik – mondom magamnak. Én csak azért jöttem, hogy átadjak egy csomagot, és a nap végére elhagyom a szigetet és visszatérek Glasgow-ba.

Egy nagyon hosszú órával és negyvenöt perccel azután, hogy kihajóztunk, befutunk Rùm kikötőjébe. Élve.

– Köszönöm! – sóhajtok fel, ahogy lelépek a hajóhídról a szilárd talajra. Magam sem tudom, hogy a kapitányhoz, a legénységhez vagy a rózsafüzéres nőhöz beszélek – de gondolom, talán mindenkihez, akinek hála ép bőrrel megúsztam az utat.

Már csak a Kinloch-házat kell megtalálnom. Ez az egyetlen cím, amit tudok. Rùm, Kinloch-ház. Körbenézek, megpróbálok tájékozódni, de nem kell sokáig törnöm a fejem, hogy merre menjek. Csak egy út van. Követem a komp többi utasát az úton. A legtöbben autóval mennek tovább a

kikötőtől ötven méterre lévő kis parkolóból. Ketten azonban tovább haladnak az úton, én pedig követem őket. Nyilván a város felé tartanak. Vagy a faluba, vagy bárhová, ahol élet van ezen az aprócska szigeten. Amikor a két ember, akiket követek, beszáll egy autóba az úton feljebb, rájövök, hogy fogalmam sincs, hová tartok, és mennyi időbe telik, mire gyalogosan odaérek. Azt hiszem, abban reménykedtem, hogy lesz egy taxiállomás a kikötőben. Nem volt ilyen szerencsém. Ráadásul a köd, ami elnyelte a kompot, a jelek szerint követhetett bennünket a szárazföldre, mert már alig látok tíz méternél tovább.

A fenébe ezzel a köddel!

A fenébe Skóciával!

És a fenébe Zach Cove-val is!

Megállok, és eltöprengek, hogy visszamenjek-e a komp-kikötőbe, hátha valaki meg tudja mondani, hogyan jutok el a Kinloch-házhoz. Valaki rám dudál, mire összerezzenek, és a pár, akit követtem a komptól, megáll mellettem a kocsijával.

– Elvigyünk? – kérdezi a barna pomponos sapkát viselő nő. Ugyanolyan zavartnak tűnik, mint én.

– A Kinloch-házat keresem. Tudja, merre van?

Lehajolok, hogy minden szót halljak, amit mond.

– A Kinloch-kastélyt? – kérdez vissza.

Előveszem a telefonomat, hogy megnézzem a címet, amit Zach felírt nekem.

– Nem hiszem. Nekem határozottan Kinloch-házat mondtak.

– Biztos az angol fickót keresi – találgat a férfi az anyósülésen. – A Cove-házban.

„Cove-ház”? Hát Zaché ez a hely? Nem a legpraktikusabb hétvégi nyaraló.

– Ja! – kiált fel a nő. – Az angolt. Hát persze. Elvihetünk. Ugorj be.

Bármelyik átlagos napon, amikor egy idegen felajánlja, hogy pattanjak be a kocsija hátsó ülésére, hanyatt-homlok menekülnék, és valószínűleg hívnám a rendőrséget, hogy

bejelentsem az emberrablási kísérletet. Ám ezen a ponton jólesne, ha valaki elrabolna, és végre elszakadhatnék egy kicsit a valóságtól. Vállalom.

– Az nagyszerű lenne – válaszolom. – Hálásan köszönöm!

– Segítsek a csomagjával? – ajánlja fel a férfi.

– Nem, köszönöm, nem kell.

Beteszem a táskámat az ülés elé, majd megkerülöm a kocsit, és beszálok a másik oldalra. Csak a kocsiban tűnik fel, hogy mennyire fázom.

– Igazán nagyon köszönöm!

– Nem probléma. Jókorá séta lett volna. És nincs messze a házunk a Cove-háztól.

Rám mosolyog.

– Felépültél már a komputéból? – kérdi nevetve a nő. – Nem biztos, hogy visszajutnak. Az is meglepett, hogy idáig el tudtak hozni.

– Hál’ istennek, hogy hazajutottunk! – bólogat a férfi. – Nem szívesen ragadtam volna Mallaig-ben.

Mindketten nevetnek, mintha Mallaig-ben ragadni olyan lenne, mint egy vidámparkban zárás után.

– Arra van a posta és a vegyesbolt.

A nő rámutat egy útra, ami a tengerpartra visz.

– Ó, én nem maradok – tiltakozom. – Csak azért jöttem, hogy átadjak egy csomagot a főnökömnek. Azután vissza kell mennem.

A férfi épp mondani akar valamit, de a nő megpaskolja a térdét, mire a férfi meggondolja magát. Remélhetőleg nem azt akarta mondani, hogy „Nem mész te sehova. Levágunk, megsütünk és megeszünk vacsorára.”

– Itt van, mindjárt fent – jelenti be a nő dallamosan. – Mindjárt ott vagyunk. A Cove-ház a legfélreesebb az összes ház közül idefent. Mindenki más jobb szereti, ha járótávolságra lehet a bolttól. És mi működtetjük a postahivatalt, úgyhogy közel kell lennünk. Ha esik, ha fúj, mi mindig nyitva vagyunk, nem igaz, Charlie?

Meg sem várja, hogy válaszoljon.

– Ha rossz az idő, kocsival sem lehet eljutni sehová.

– Ez érthető – bólintok. – Innen gyönyörű lehet a...

– Mindig gyönyörű – vág a szavamba a nő. – Csak ma nem lehet látni. Errefelé furcsa dolgokat művel a köd. Az egyik percben még itt van. A következőben már fel is szállt.

– Jobb, mint a hó – teszi hozzá a férfi.

– Meg is érkeztünk.

Lehúzódnak a főútról egy földútra.

– Itt kiteszlek és megfordulok, ha nem gond.

A gomolygó ködben épp csak ki tudom venni az egyszintes, fehérre meszelt házat. Nem lehet messzebb harminc méternél.

– Tökéletes. Köszönöm szépen!

– Örömünkre szolgál. Üdvözlünk Rùmben. Még találkozunk.

Aligha – válaszolom gondolatban. Mielőtt leszáll az est, felszállok a kompra, és visszahánykolódom Mallaig-be, addig pedig semmi okom betérni a postájukba. Kiszállok, és magammal vonszolom a táskámat.

– Még egyszer köszönöm!

Intek, majd becsukom a kocsiajtót. Bizsereg a gyomrom a várakozástól, ahogy kiegyenesedem, és elindulok a ház felé.

Már alig várom, hogy lássam Zach arcát, amikor megtudja, hogy csak azért jöttem el idáig, hogy kézbesítsem a csomagját.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Ellie

Megfogom a karika alakú kopogtatót a fehér faajtón, egy csattanással az ajtóhoz koccintom. Megismétlem a mozdulatot, és várok. Olyan hálás lesz! Képzelem, milyen képet vág majd, ha meglát!

Zach kinyitja az ajtót, és nagyot dobban a szívem. Alig egy napja, hogy utoljára láttam, de szinte már el is felejtettem, mennyire vonzó. Szőke haja most sokkal kuszábbnak tűnik, mint máskor, és sötétszürke melegítőnadrágot visel pólóinggel, melynek felső része ki van gombolva, felfedve világos mellszőrzetét, amit még sosem láttam.

– Ellie? – csodálkozik rám, mint aki most ébredt álmából. – Mi...? Hogyan...?

– Elhoztam a csomagot – jelentem be, és nem bírom megállni, rámosolygok.

Rettenetesen elégedett vagyok magammal.

– Nem találtam futárt, aki három-öt napnál előbb kihozta volna. Te pedig ragaszkodtál hozzá, hogy még a nap vége előtt szükséged van rá, ezért inkább elhoztam én magam.

Elkerekedik a szeme és a hajába tűr, a mozdulattól felgyűrődik a pólója, és megpillantok egy sávot az izmos felsőtestéből.

– Húha.

Ez a „húha” egyáltalán nem olyan „húha”, amit akkor mondanék, ha valaki eget-földet megmozgatott volna a kedvemért, hogy elhozza nekem, amire szükségem van. Ugyanaz a csalódás önt el, mint régen, amikor Shane elégedetlenkedett velem, mert szerinte nem szereztem neki elég figyelmet a *mainstream* médiától egy-egy verseny után. A tény azonban az volt, hogy a mainstream média nagy ívben leszarta a Speedwayt. Őszintén szólva, a versenyzőkön

és családjukon kívül nem sok embert érdekelt a Speedway. Mintha még a megrögzött szurkolók száma is megcsappant volna az elmúlt tíz év alatt, amíg Shane barátnője és menedzsere voltam.

– Nem akarok zavarni – mondtam. – Csak itt hagyom neked és már megyek is. A következő komppal visszamegyek Mallaig-be.

Összeszalad a szemöldöke, majd félreáll az útból, és szélesebbre nyitja a kis ajtót, már amennyire lehet.

– Gyere be.

– Őszintén szólva elég hosszú az út visszafelé, nem kéne maradnom.

Teljesen kimerültem. Nem lelkesít a gondolat, hogy egy újabb kétórás kompút után újabb négyórányi autóút következik vissza Glasgow-ba, de attól még nem akarok itt ülni tétlenül és cseverészni valakivel, akit alig ismerek – akkor sem, ha pokolian dögös, és látta a bugyimat.

– Gyere be, Ellie. – Ezt olyan nyomatékkal mondja, hogy felkapom a fejem. – Ma már nem indul több komp.

Megborzongok, minden bordám sajog a hidegtől. Hogy érti azt, hogy „ma már nem indul több komp”?

– Az elsővel jöttem. A délutánival visszamegyek.

Naponta két komp jár oda-vissza. Direkt utánanézttem.

– Nincs délutáni. Novemberben nincs. Biztos a nyári menetrendet nézted.

Azzal becsukja mögöttem az ajtót, és beljebb lép.

Köpninyelni nem tudok. Én vagyok az asszisztense! Szervezettnek és kezdeményezőnek kéne lennem. Nem foghat ki rajtam egy nyavalyás kompmenetrend.

– Biztos vagyok benne, hogy indul még egy komp – motyogom.

– Kérsz egy teát vagy kávé? – szól ki egy másik helyiségből.

Körülnézek. Kicsi ez a ház. A bejárati ajtó egyenesen a nappaliba nyílik, balra az egyik oldalt egy vörös téglakandalló terpeszkedik, vele szemben pedig egy széles kanapé. A fahasábokkal teli kosáron kívül más már nem is

fér el benne. A kandalló mellett van egy másik kis ajtó, onnan szűrődött ki Zach hangja. Leteszem a táskámat, és utánamegyek. A konyha valamivel nagyobb, mint vártam, de így is kicsi, és Zach magas alakjától még jobban eltörpül.

– Nem akarlak feltartani. Jól vagyok, csak keresek egy szállodát, és a reggeli komppal visszamegyek.

– Nincs szálloda a szigeten. Itt kell töltened az éjszakát...

Elhallgat, és rádöbbenek, hogy itt ragadtam, és a főnököm, akinek segíteni akartam, éppen kávét főz nekem.

Ez nevetséges. Szánalmas vagyok. Nem csoda, hogy ez az egyetlen állás, amit kaptam, ami többet fizet a minimálbérnél. Nincs semmiféle képzettségem vagy végzettségem. Nem értek semmihez, csak a pasim programját tudtam megszervezni.

Felszínre törnek a visszafojtott könnyek, és azzal fenyegetnek, hogy leperegnek az arcomon.

– Elnézést! – hadarom, és kirohanok a konyhából, ki a bejárati ajtón.

Mit keresek én itt? Mégis mit képzeltem? Nekidőlök a házfalnak, mielőtt összerogyok, és a tenyerembe temetem az arcom.

Hasznavehetetlen vagyok. Shane-nek igaza volt. Hogyan fogok megbirkózni egy évvel a Cordon Bleu-n, ha még Skóciába sem tudok úgy elutazni, hogy ne rontanék el mindent?

A szüleimnek is igazuk volt. Életem legrosszabb döntése volt, hogy otthagytam az egyetemet a fiúm miatt. Azok a barátok, akik kitartottak mellettem, már felfelé kapaszkodnak a számlárlétrán, én meg itt állok a világ végén, és még egy csomagot sem tudok rendesen kézbesíteni. Semmittevással töltöttem az elmúlt hat hetet. Csak ennyire vagyok jó. Ha Zach végül mégis szerez betegeket, ki fog rúgni, mert kizárt, hogy el tudnám látni a munkámat.

– Ellie?

Zach utánam jött, és most fölém tornyosul.

– Adnál egy percet? – kérdem, és nem húzom el a kezem az arcom elől.

– Hideg van idekint. Gyere be.

– Jól vagyok. Csak szükségem van egy percre.

Egyáltalán nem vagyok jól, és egy perc édeskevés idő arra, hogy összeszedjem magam, de bele sem tudok gondolni, hogy a főnököm végignézze az idegösszeomlásomat.

Hallom, hogy becsukódik az ajtó, és fellélegzek, előnt a hála, hogy így legalább nem lesz nézőközönségem, amíg kiborulok.

Veszek egy mély lélegzetet. Majd szép lassan kifújom.

Ezt tényleg jól elszúrtam. De Zach legalább megkapta a titokzatos csomagját. Ha tudott volna várni három-öt napot, megmondta volna. Csak úgy lehetett időben eljuttatni hozzá a csomagot, ha én magam hozom el, ezért pontosan ezt tettem.

Kénytelen lesz elviselni engem egy éjszakára, de a csomagját legalább megkapta. Felállok. Legrosszabb esetben ki fog rúgni. Már jó néhány hete számítok rá, úgyhogy most sem vagyok rosszabb helyzetben, mint amikor elhagytam Londont. Oké, ez az út visszavetett csaknem ötszáz fonttal, de legalább bebizonyítottam, milyen felelősségteljes vagyok.

Veszek még egy mély lélegzetet, és visszafordulok a ház felé. Zach az ajtó üvegablakából néz engem. Mintha aggódna. Vagy talán bosszús. Nem ismerem eléggé ahhoz, hogy felismerjem a különbséget.

A jelenre kell koncentrálnom, nem arra, amit helyette kívánok. Az ajtóhoz lépek, és Zach szinte azonnal kinyitja nekem.

– Meg kellett volna köszönnöm – mondja. – Hogy elhoztad a csomagot. Nagyon sokat jelent. Tudhattam volna, hogy a futároknak milyen sokáig tart eljutni ide.

– Csak a lehető legjobb asszisztens akartam lenni... Ha tudom, hogy nincs komp, se szálloda...

Mardos a szégyen és a szorongás. Forró könnyek csípi a szememet, de kipislogom őket. A reakcióm nem Zach Cove-nak és a csomagjának szól, és igazán nem akarom rázúdítani a frusztrációmat az elmúlt évtized elpazarolt karrierlehetőségei miatt.

Kinyújtja a kezét, mintha meg akarná paskolni a karom, én pedig felkészülök az elektromos kisülésre, amit mindig érzek, ha megérint. A keze a karom fölött lebeg, majd elhúzza.

– Vedd le a kabátod és melegedj fel a tűz mellett.

Nincs hová mennem, úgyhogy el kell viselnem a kínos helyzetet, és a lehető legjobbat kell kihoznom belőle. Lerázom magamról a kabátot, és felakasztom az ajtó melletti fogasra.

– Menj vissza, és folytasd nyugodtan, amit csinálsz. Nem kell körbeugrálnod.

– Tíz percet igazán kibírok – legyint. – Főztem kávé.

A kanapé melletti dohányzóasztal felé biccent.

– Köszönöm.

Leülök és fagyos kezembe veszem a bögrét, hogy felmelegítsem elgémberedett ujjaimat.

– Szóval, ma reggel repültél fel ide? – kérdi.

Megborzongok.

– Tegnap este jöttem az utolsó járatral, különben nem értem volna el a kompot.

– Hűha.

Leül a zöld, skót kockás kanapé karfájára, és látom rajta, hogy ugyanolyan feszélyezett, mint én. De neki még ez a feszengés is jól áll. A nadrágja a lábára simul, a pólóing pedig kihangsúlyozza izmos felsőtestét és erős karját. Talán kézi súlyzókat rejteget az íróasztalfiókjában a rendelőben, és azzal tölti a rendelési időt, hogy gyúr. Vagy ilyesmi.

– Mint mondtam, hálás vagyok. Nekem kellett volna... egyenesen ide kellett volna küldeniük a csomagot. Nyilvánvalóan valami kavarodás történt.

Bólintok, mintha érteném, de nem értem. Csak arra vagyok kíváncsi, hogy mi lehet benne ennyire fontos.

– Aha. Biztos összezavarodtak, amikor elutaztál, vagy ilyesmi.

De hát nem 1999-et írunk. Mit nem lehet manapság e-mailben elküldeni?

– Van itt internet egyáltalán?

– Elég megbízhatatlan. A postahivatalban jó a térerő. Csak egy fontba kerül óránként.

Hallgatok, remélem, hogy sikerült rávezetnem. Például arra, hogy mi a fenéért nem küldette el e-mailben. De úgy tűnik, nem érti az összefüggést a mondandóm és a rejtélyes csomag között.

– De komolyan, elleszek én egyedül is. Menj csak és... folytasd, amit az érkezésem előtt csináltál.

Még nem tudom, hogy mit fogok csinálni, de abban biztos vagyok, hogy kitalálok valamit.

– Sőt, tudod, mit? Főzök magunknak vacsorát. Ugye nem volt más terved?

Talpra ugrok. Így legalább hasznossá tudom tenni magam. Főzni, azt tudok. Mindkettőnknek ennünk kell, és a konyha az egyetlen, ami segíthet elterelni a gondolataimat – azokat a gondolatokat, amikre a legkevésbé sem vágyom.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Zach

Összekulcsolom a kezemet a tarkómon, kifújom a levegőt, és a laptopomat bámulom a ház egyetlen hálósobájában, az öltözőasztalon. Hála az égnek, hogy itt van nekem Ellie! Mrs. Fletcher jegyzeteinek birtokában valami elszabadult bennem; végre megértettem, hogy mit akar tőlem és miért. Az is segít, hogy kiemelte azokat a helyeket a kéziratban, amiket szerinte megfűszerezhetnék egy kis visszafogott flörtöléssel és emberi kapcsolatokkal.

Mrs. Fletcher a megjegyzéseiben elsősorban a szerelmi szála koncentrált. Azokra a részekre, ahol szerinte van némi feszültség a szereplők között, amit fel lehetne fokozni, és azokra a hiányokra, ahol szerinte több is lehetne ebből a feszültségből. Most, ahogy átnézem a szöveget, nyilvánvaló, hogy van valami a szereplők között. Csak eddig nem jutott eszembe, hogy ezt ki lehetne... bontakoztatni. Vagy hogy ki *kellene* bontakoztatni egyáltalán. Pedig Mrs. Fletchernek igaza van – bevált a trükk. Hozzáad valamit Benjamin háttérsztorijához. Szívet ad az éles elméhez és a durva külsőhöz. Enélkül mintha érzéketlen lenne – csak precíz, és magasak az elvárásai, és ahhoz, hogy egy nő felkeltse a figyelmét, nos, kivételesnek kell lennie.

Mrs. Fletcher hivatalosan is egy zseni.

De már teljesen elzsibbadtak az ujjaim. Muszáj egy kis szünetet tartanom. Felállok és előrehajolok, ügyelve arra, hogy elmentsem a mai változtatásokat.

Még csak négy óra múlt, de ha most szünetet tartok, még két-három óráig bírom.

Lefordítom a jegyzetekkel teleírt kéziratot, arra az esetre, ha Ellie bármilyen okból betévedne a hálósobámba. Mrs. Fletcher kézzel írt megjegyzései *mindenütt* ott vannak, és

látszik rajtuk, hogy a világon semmi közük a medicinához.

Kimegyek egy csésze kávéért.

Váratlanul ért, hogy vendégem érkezett. Hálás vagyok, hogy Ellie elhozta nekem a kéziratot, de jobb lett volna, ha inkább futár hozza. Egyszerűen nyomaszt a gondolat, hogy bárki is megtudja, mit csinálok idefent. Magánügynek kéne lennie. Függetlennek az orvosi hivatásomtól.

Ellie pedig... azt nem mondhatnám, hogy *elvonja a figyelmemet*, mert az írás mindent felemlésként, de a közelsége ebben a kis térben, ami alig nagyobb, mint a rendelőm és a várótermem együttvéve, kissé feszélyez. Londonban, amikor bent vagyok a rendelőben, általában az első órában szinte érzem a jelenlétét a fal túloldalán.

Ha Mrs. Fletchernek sikerül eladnia a könyvem, minden megváltozik. Most erre kell koncentrálnom. Igaz, a családomnak attól még meglesz a véleménye arról, hogy milyen karriert kellene befutnom, de ha elújságolom nekik a hírt, hogy egy kiadó megvette a könyvem, talán nem dűlja fel őket annyira a hír, hogy ott akarom hagyni az orvoslást. Apa talán így is büszke lesz rám.

Kinyitom a hálószobám ajtaját, és megcsapja az orromat a finom orgonailat, mintha tavaszi virágok közé léptem volna. A rendelőben is ez fogad mindig. Melengető és kellemes illat, és azonnal felfedi Ellie jelenlétét. Megpróbálom elfojtani a mosolyt. Talán jót tesz nekem egy kis társaság – valaki, aki kirángat abból a kitalált világból, amiben a napjaimat töltöm. Talán még fel is frissülök tőle holnapra.

– Szia! – szólok a konyhaajtó keretének támaszkodva, miközben Ellie elmos valamit a mosogatóban. – Jobban vagy?

Olyan ideges volt korábban, és nem igazán értem, miért. Megértem, hogy haza akart menni, de meglep, hogy ennyire rosszul fogadta a hírt, hogy itt ragadt éjszakára.

Megfordul és rám mosolyog, és máris ragyogóbbnak érzem ezt a napot.

– Szia! Kérsz valami harapnivalót?

Felnevetek. Folyton ennivalóval kínál.

– Csak kávéért jöttem.

– Hadd készítsem el neked. Van itt valahol egy kávéfőző?

Megfordul, és egymás után nyitja ki a szekrényajtókat, én pedig igyekszem nem megbámulni a hajzuhatagát, ahogy a hátára omlik, és éppen a dereka fölé ér, aminek olyan tökéletesen homorú az íve, mint egy ötvenes évekbeli filmsztaré, aki fűzöt visel.

– Az instantot szeretem – magyarázom, és a kanna melletti üveg felé biccentek.

Ellie megfordul, összehúzott szemöldökkel.

– Komolyan?

– Nehéz elhinni, mert olyan jó az ízlésem?

Elpirul, és átforrósodik valami a mellkasomban. Gyönyörű ez a nő.

– Csak azt hittem, hogy... – Megrázza a fejét. – Ne is törődj velem. Felteszem forni a vizet.

Ne törődjek vele? Kétlem, hogy ez lehetséges.

Nincs sok hely a konyhában, ezért hagyom, hogy megtöltse a kannát vízzel, és felforralja. Jobb, mintha véletlenül egymáshoz érnénk. Eddig valahányszor megérintettem, olyan volt, mint egy áramütés. Nem igazán értem, hogy miért.

– Hogy megy a munka? – érdeklődik.

Bólintok.

– Jól. Nagyon sokat segít, amit elhozta.

A szerelmi szálát nehezebb volt megírni, mint vártam, a jegyzetek hiányában. Amikor telefonon átbeszéltük Mrs. Fletcherrel, még viszonylag egyszerűnek tűnt. Nem szokott ennyire foglalkoztatni, hogy mit gondolnak a nők, vagy hogyan reagálnak arra, amit egy férfi mond. De ahogy Mrs. Fletcher mondja, én csak a gyújtópapírt adom az olvasóknak. Nem nekem kell lángra lobbantanom. Szerencsére világosak az utasításai, hogy mit kell átírnom, így már csak azt kell kitalálnom, hogy mit írok, azt nem, hogy hová.

– Akkor jó – bólint. – Sajnálom, ha az ittlétem megzavarta a rutinodat.

– Épp ellenkezőleg – tiltakozom.

Nélküle céltalanul botladoztam volna a ködben, azt sem tudtam volna, hogy mit csináljak.

Egy árnyalattal sötétebbre színeződik a pír az arcán, és különös vágy feszíti a mellkasomat.

Talán éppen Madeline pírja az, amin Benjaminnek először megakad a szeme. Vagy az aggodalmas tekintete, ami a mosolya mögött lapul, akárcsak Ellie-nek. Talán tudni akarja, mi nyugtalanítja ennyire.

– Kérsz valami harapnivalót? – kérdi újra Ellie, miközben kitölti a bögrébe a frissen forralt vizet.

Ösztönösen a hasamhoz kapok, Ellie pedig a kezemre pillant, majd gyorsan visszafordul a kannához, mintha rajtakaptam volna, fél kézzel a süteményes dobozban. Elfojtom a mosolyomat.

– A kávé is megteszi – legyintek.

Megfogja a bögrét, és ahelyett, hogy a kezembe adná, közelebb tolja hozzám a konyhapulton. Megfordul a fejemben, hogy talán ő is próbálja elkerülni, hogy hozzám érjen. Vajon minden egyes alkalommal, amikor megérintettük egymást, ő is ugyanazt érezte, amit én?

Elveszem a bögrét.

– Vissza kell mennem.

– Szólj, ha megéhezel – mondja. – Tudod, hogy szeretek főzni.

Önkéntelenül eltűnődöm azon, hogy vajon a konyhában tölti-e minden szabadidejét, és ha tényleg ennyire szeret főzni, akkor miért nem inkább ebből él.

Felemelem a bögrémet, és visszamegyek a hálósobámba Benjamin Butlerhöz.

Ahogy én látom a hősömet, nem zavarja az egyedüllét, amíg össze nem hozza a sors Madeline-nel, aki lassan felpiszkál benne valamit. És látom, hogy Benjamin próbálja eloltani a lángot – próbál *nem* beleszeretni a nőbe. De azt hiszem, bármit is csinál, először lenyűgözi, majd elképeszti őt a nő. Igen, egy olyan hős, mint Benjamin, így lesz szerelmes. Előbb intellektuálisan kell lenyűgözni őt. Lelki kapcsolatra van szükség, mielőtt kialakulhatna köztük a testi

kapcsolat. Talán egy rugóra jár az agyuk. Vagy ugyanolyan precízek. Talán a férfi úgy gondolja, hogy a nő túlságosan támaszkodik a technológiára és az új módszerekre, holott mindketten szívesebben használnak jegyzetfüzetet és tollat, mint elektronikus jegyzeteket. Talán a nő kihívások elé állítja a férfit, ellentétben mindenki mással. Kicsit úgy, ahogy Ellie tette, amikor kitöltötte velem a biztosítók adatlapjait. Igen, Benjamin próbál ellenállni Madeline-nek, de még ha nem is tudja, Madeline az, akire szüksége van. Ez a nő a végzete.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Ellie

Megtettem, amit tudtam abból, amit a hűtőben és a szekrényekben találtam. Fogalmam sincs, hogy mit akart enni ma este Zach, de úgy sejtem, sült babot, mivel nyolc konzervet is találtam az ablakpárkányon.

Szerencsére találtam egy ládányi alapvető élelmiszert, amit még ki sem bontott, és sikerült összedobnom belőle egy *toad in a hole*-t^[4] káposztával, krumplipürével és szósszal. Nagy kedvencem, de már évek óta nem készítettem, mivel Shane ki nem állhatta.

Feltételezem, hogy Zach előbb-utóbb kidugja a fejét a hálósobájából, de a vacsora nyolcra elkészül – vagyis bármelyik percben kész lehet. Csak nem dolgozik ennél tovább. A konyhában van egy kis asztal, ami épphogy elég két személynek. Épphogy. Megteríték, kiteszem a tányéralátéteket és az evőeszközöket. Mivel még maradt pár perc a vacsoráig, gyorsan elmosogatok – kézzel, mivel nincs mosogatógép.

Nekidőlök a konyhapultnak. Vajon mivel tudnám izgalmasabbá tenni a vacsorát? Mustárral, nyilván, de azt nem találtam. Minden szekrényt átfésültem, hátha fellelek egy üveggel valamelyik sarokban, de hiába. Megakad a tekintetem egy üres bögrén az ablakpárkányon, melyre kék, cirkalmas betűkkel a *Rùm* szót kanyarintották. Kinézek az ablakon. A házikó körül elég gyér a növényzet. Kietlen ez a táj. Viszont rengeteg hangát látok odakint. Felkapom az edzőcipőmet a szőnyegről, és felhúzó. Igyekezni kell, mert mindjárt megszólal a sütő időzítője.

Nem vesződöm a kabáttal, és amint kilépek, rögtön megbánom. Odakint az a fajta csípős hideg fogad, ami délebbre csak néhány évente fordul elő, arról nem is

beszélve, hogy hátborzongatóan sötét van. Csak a házikó fényeit látom kiszűrődni az ablakon, a távolban már egyáltalán nem látok semmit. Majdnem teljesen behúdom az ajtót, hogy ne hűljön le a levegő a házban, anélkül, hogy közben kizárnám magam. Meglepően jól szigetelt ez a kis ház. Az a tény, hogy főztem és ég a tűz odabent, sokat nyom a latban. A bejáratí ajtó mellett virágzik egy hangabokor. Lehajolok, és szemügyre veszem a vörösés-lilas virágokat. Minél tovább nézem őket, annál élénkebbnek tűnik a színük. Leszedek néhányat, és amikor felállok, egy heves szellőkéstől elveszítem az egyensúlyomat. Ösztönösen a kilincs után kapok, hogy megtartsam az egyensúlyomat, és akaratlanul behúdom az ajtót.

A francba!

Megpróbálom kinyitni, de már bezáródott a retesz.

Ha Zach eddig nem gondolta, hogy egy rakás szerencsétlenség vagyok, akkor most fogja.

Érzem, ahogy a hideg az ujjaimba mar, és csattognak a fogaim, úgy vacogok. Be kell kopognom az ajtón. Megragadom a kopogtatót, és várok. De nem jön válasz. Még egyszer megpróbálom, és alighogy koppan az ajtón a kopogtató, amikor az kitárul.

Zach értetlenül pislog rám.

– Te meg mit csinálsz?

– Bocsánat – válaszolom. – Kizártam magam.

Elsietek mellette, és a tűzhöz lépek, a hangával a kezemben. Határozottan nem érte meg, de ezek után nem mondok le a virágról.

– Jól vagy? – kérdi. – Vegyél fel kabátot, ha már kimész a szabadba.

A benti meleg ellenére előnt a jeges rémület. A múltban, ha hibáztam, Shane sosem hagyta, hogy elfelejtsem.

Bólintok, és lélekben felkészülök a becsmérlésre, amit nyilván kiérdemeltem.

Zach azonban nem szól egy szót sem, csak visszamegy a hálószobába.

Fellélegzek, és megpróbálom rájönni, mi is történt. Igaza

volt, tényleg kabátot kéne vennem, ha már kimegyek – de azt hittem, csak néhány pillanat lesz az egész, és nem gondoltam, hogy ilyen hideg van odakint. Talán később majd felemlégeti.

Ekkor eszembe jut, hogy szólhattam volna, kész a vacsora.

– Elkészült a vacsora! – kiáltok utána. – Kész van, amikor csak ráérsz.

Zach kidugja a fejét az ajtó mögül.

– Tényleg?

Ismét a hasára teszi a kezét, és ezúttal szándékosan ellenállok a kísértésnek, hogy kövessem a tekintetemmel. Korábban már eleget láttam belőle ahhoz, hogy tudjam, milyen kőkemények a hasizmai.

– *Toad in a hole.*

Bólint.

– Oké. Máris jövök!

Egy szóval sem említi, hogy kizártam magam a dermesztő éjszakába. Mintha már el is felejtette volna.

Megszólal a sütő csengője, és visszasietek a konyhába, hogy kitegyem az asztalra a vacsorát. Leteszem a tányérokat, vizet töltök a bögrébe, és beleteszem a hangacsokrot, és ebben a pillanatban Zach is betoppan a konyhába.

– Megterítettél.

– Igen, de szeretnéd inkább bevinni a tányérodát, hogy közben folytathasd a munkát?

Tétovázik, elgondolkodik.

– Nem, ez így jó lesz.

Csak most döbbenek rá, hogy egy vadidegennel fogok vacsorázni. Egy jóképű idegennel. Egy másik napon, más körülmények között ez akár randi is lehetne.

Ezer éve nem randiztam – már ha egyáltalán randinak számít, amit tinédzser koromban csináltunk. Az inkább csak egy mozizás volt, egy elbénázott csókkal és egy kínos beszélgetéssel körítve – legalábbis ez minden, amire emlékszem a Shane előtti életemből.

– Köszönöm ezt az egészet – mondja Zach, miközben helyet foglal.

Melegséggel töltenek el a szavai. Jó érzés, hogy értékeli a fáradozásaimat.

– Nem probléma – válaszolom. – Remélem, nem zavarlak a kutatásban.

– Muszáj szünetet tartanom. És különben is későre jár.

Kést és villát ragad, én pedig követem a példáját.

– Imádom a káposztát – teszi hozzá.

Nem bírom megállni, hogy ne nevessek. Olyan kisfiús és édes, amit mond.

– Akkor jó.

Néhány percre csendben eszünk, de egyáltalán nem kínos. Nagyon kulturáltan eszik. Shane mindig úgy tömte magába az ételt, mintha egy homokóra lenne az asztalon, és ha az összes homokszem leperreg, megnyílna az asztal, és elnyelné a táányérját.

– Nagyon finom – bókol Zach. – Minden. Anya is szokott ilyet főzni nekem és a fivéreimnek. Ez ugyanolyan jó, mint az övé.

Megpróbálom elfojtani a mosolyomat – ugyanolyan jó, mint az anyjáié? Ezt örömmel hallom.

– Hány fivéred van?

– Négy. Én vagyok a második legidősebb.

– Öten vagytok fivérek?

Nem tehetek róla, de eltűnődöm, vajon mind olyan jóképű-e, mint Zach.

Zach szája sanda félmosolyra húzódik.

– Igen. Így visszagondolva nem is értem, hogy bírtak velünk a szüleink, amikor fiatalabbak voltunk. Mindkettejüket eléggé leterhelte a munka a kórházban.

– Ők is orvosok?

Nevet.

– Látom, hogy nem orvoscsaládból jöttél. Apa is az. Anya sebész. És három fivérem is.

– Húha! Lefogadom, hogy rengeteg szakmai beszélgetést lehet hallani a konyhaasztal körül.

Lehervad a mosoly az arcáról, de bólint.

– Folyamatosan. Ami néha jó, néha kevésbé. És veled mi a

helyzet? Vannak testvéreid?

– Van egy öcsém. Ő még otthon lakik.

– Húha. Akkor sokkal fiatalabb lehet.

Felszalad a szemöldököm, és úgy nézek rá, mintha azt mondanám: *Ez komoly? Ennyire azért nem vagyok öreg.*

– Mi az? – kérdi. – Félreértettem valamit?

Megvonom a vállam.

– Tíz évvel fiatalabb nálam.

– Az sokkal fiatalabb. Nem is azt mondom, hogy öreg vagy. Különben is, hány éves vagy? Harminc?

– Huszonnyolc. De azért köszi.

– Látod, akkor igazam volt.

– Nem volt! – méltatlankodom. – Két évvel idősebbnek néztél. Nem ez a legszebb bók, amit ma kaptam.

Mosolygok beszéd közben. Magam sem tudom, hogy miért, de egy kicsit jobban érzem magam tőle, hogy nem olyan simulékony. Talán azért, mert hibát hibára halmozok a jelenlétében. Nem vagyok tökéletes, de legalább ő sem az.

Az égre emeli a tekintetét.

– Két évről van szó! Én harminckettő vagyok. Úgy saccoltam, hogy nagyjából egyidősek lehetünk.

Kibuggyan belőlem a nevetés.

– Inkább ne ragozd tovább. Elfogadom a harmincat, ha valójában harminckettőre gondoltál.

– Ha huszonöt évesen csinos vagy, akkor harmincöt évesen is az vagy – jelenti ki tárgyilagosan, és a „csinos” szó úgy visszhangzik az elmémbe, mint egy templomi harang kongása.

– Huszonöt és harmincöt között nem öregednek a nők.

– Ez az orvosi véleményed?

Nem mintha bókokra vadásznék, és nem is azt kérem tőle, hogy fejtse ki, hogy csinosnak tart-e engem. Ha így vette ki magát, amit mondott, az csak véletlen lehetett, igazán nem akarom zavarba hozni.

– Csak a férfiúi véleményem.

– A férfiak meg harminc és negyvenöt között nem öregednek – mutatok rá. – Sőt, sok férfi ebben az időszakban

teljesedik ki. Mintha felnőnének a testükhöz és az arcukhoz, vagy mi.

– Már alig várom.

A szájába tesz egy villányi ételt, és megrágja.

– Hiába várod. Te már elérted a csúcsot.

Összerezzenek, és amint kiejtem a szavakat, legszívesebben visszaszívnám őket. Nem szabadna elfelejtenem, hogy a belső hangomnak semmi keresnivalója idekint, a külvilágban.

Zach értetlenül pillant rám.

– A csúcsot?

Megvonom a vállam. Nem mintha nem tudná, hogy jól néz ki.

– Ennél jobban már nem fogsz kinézni – felelem.

Halkan nevetgél, de nem szól semmit, és az a tény, hogy nem erőlteti tovább a témát, felszabadít bennem valamit. Van valami furcsa magabiztosság Zachben, ami úgy hat a nőkre, mint a mágnes. Vagy olyan sok bókot kapott a külsejére élete során, hogy szinte már meg sem hallja, vagy egyszerűen nem érdekli, hogy milyen jóképű. Akárhogy is, hirtelen nem tudom figyelmen kívül hagyni, hogy milyen helyes. A válla széles és erős, hosszú lábát szétterpeszti az asztal alatt, mintha szándékosan ügyelne arra, hogy ne szorítson ki erről a szűk helyről. Olyan a teste, hogy még egy hurrikántól is meg tudna védeni – mint egy szuperhős, aki a saját testével védi az ártatlan civileket. Fel kéne hívnia a Marvelt.

Rám pillant, és gyorsan elkapom a tekintetem. Rajtakapott, hogy bámulom. De ha egyszerűen nem tudom nem bámulni! Észhez kell térnem.

– Szóval, idefent töltöd ezt a két hetet? – kérdem.

– Talán egy kicsit tovább is maradok – válaszolja. – Attól függ, hogy haladok a... tudod, a kutatással.

Legszívesebben rákérdeznék, hogy mi a fenéért terheli magát egy asszisztens és egy Wimpole Street-i rendelő költségeivel, ha csak kutatást végez. De félek, hogy azzal lebeszélném őt az állásomról. Végül is okos fickó. Biztos

vagyok benne, hogy tudja, mit csinál.

– Szólj, ha bármiben segíthetek. Adatbevitelben. Korrektúrában. Bármiben. Szeretem, ha van mit csinálnom.

– Köszönöm – mondja különösebb lelkesedés nélkül.

Ám hirtelen olyan széles mosoly terül szét az arcán, hogy az már szinte fáj.

– Mennyei a főztöd.

– Gondolod? – Elmosolyodom. – Imádok főzni.

Találkozik a tekintetünk, és ugyanolyan a hatása, mint az érintésnek, ugyanaz a szikra pattan köztünk, amit az első alkalommal éreztem, amikor megérintett.

Zach köhécsel és lepillant a tányérjára, mintha ő is érezné, és ugyanolyan zavarban lenne.

Miután befejezte az evést, még a legapróbb morzsa sem marad a tányérján.

– Kérsz még? Rengeteg maradt...

Megrázza a fejét, és elhallgatok.

– Ezt már csak egy pohár vörösborral lehetett volna tovább fokozni – mondja.

A virágokkal teli bögrére pillant.

– Még asztali dekorációnk is volt.

Kicsit ostobának érzem magam, de szeretem, ha az emberek élvezettel eszik a főztömet.

– Egy pohár bor... nem biztos, hogy olyan jó ötlet lett volna.

Nem mernék bort inni Zach jelenlétében. Már így is kikotyogtam, hogy milyen jól néz ki, pedig teljesen józan vagyok. Ha még alkohol is lenne bennem, ki tudja, mire vetemednék. Valószínűleg megnyalnám azt a csábítóan ínycsiklandó nyakát. Vagy nyíltan megmondanám neki, hogy szerintem ő a legvonzóbb férfi, akit valaha láttam. Ezt most sikerült megúsznom. Hál' istennek, holnap kompra szállok, és elmegyek innen.

– Valamit el kell mondanom neked – jelenti be, mire várakozóan leteszem a kést és a villát.

Tudtam. Felbontja a szerződésemet. A nagy semmiért vállaltam azt a borzalmas utat idáig. Mély levegőt veszek, hogy megnyugtassam magam, várom, hogy megadja a

kegyelemdöfést.

– Ne aggódj, már tudom, mit fogsz mondani.

– Tudod? – kérdi csodálkozva. – Szóval már te is rájöttél, hogy a nyári menetrendet nézed?

Ezt nem értem.

– Tessék?

– Tudtad, hogy Mallaig-ból csak heti három kompjárat indul Rùmbe?

Tűzgolyó robban a hasamban, és talpra ugrom.

– Micsoda? De holnap azért megy a komp, ugye?

– Nem, csak vasárnap. Ha az időjárás is engedi.

A tehetetlenség kioltja a tüzet, és leroskadok a székre, majd a tenyerembe temetem az arcom.

– Úgy sajnálom! Azt hittem, helyesen cselekszem. Én csak marhára nem akartam, hogy kirúgj; azt akartam, hogy lásd, milyen fantasztikusan végzem a munkámat. Hogy én mekkora idióta vagyok!

Nem csak a komp miatt megalázó a helyzet. Az is nyomaszt, hogy Shane óta mintha semmi sem működne az életemben. Ő már továbblépett, és nem sokban változott az élete, azt leszámítva, hogy egy másik nővel kefél. Bármibe lefogadom, hogy az új nője már be is költözött a házba. Az én életem azonban még mindig romokban hever. És valahányszor megpróbálok új alapokat lefektetni, amint nem figyelek, rögtön szétmorzsolódnak vagy széthullanak.

Legszívesebben én is szabadságot vennék ki az életemből.

– A fenébe, Ellie?

Zach székének nyikorgása egyből elapasztja a könnyeimet. Ma már nem bírok el több megaláztatást. Nem láthatja sírni az asszisztensét.

– Jól vagyok.

Felnézek, és látom, hogy fölém hajol, szemmel láthatóan fogalma sincs, mihez kezdjen velem. Legszívesebben elmenekülnék, vagy minimum átmennék egy másik szobába, de olyan kicsi ez a ház, és nem mintha lenne saját hálószobám, ahová félrevonulhatnék.

– Tényleg jól vagyok. Sajnálom, de úgy tűnik, még egy

éjszakára maradnom kell, és aztán nem zavarlak tovább. Ígérem, hogy alig fogsz látni.

Felállok, hogy bebizonyítsam, jól vagyok, ő azonban tapodtat sem mozdul. Sőt, ehelyett lehajol, és megpróbálja elkapni a tekintetemet.

Megszorítja a vállamat, és ismét sistereg körülöttünk a levegő, ám ezúttal nem rántja el a kezét.

– Nincs semmi baj, Ellie. Fantasztikus, hogy elhoztad nekem a levelet. A csomagot. Iszonyú hálás vagyok érte, mert ez nagyon hozzájárul ahhoz, hogy el tudjam végezni a munkám a következő napokban. Az, hogy itt vagy, egyáltalán nem probléma. Engem legalábbis nem zavar.

Nem tudom, hogy a keze vagy a hangja teszi, vagy az, hogy ilyen közelségből tisztán érzem a testéből áradó fenyőfés-tábortüzes illatot, de olvadozni kezdek az érintése alatt.

– Akkor addig én főzök neked – mondom erőtlenül.

– Nem muszáj.

Megsimogatja a karomat, a bőröm szinte vibrál az érintése nyomán.

– De azért szívesen megeszem, ha mindenáron főzni akarsz.

Felnevet, és ez a legőszintébb, legkedvesebb, legmegnyugtatóbb hang, amit valaha hallottam. Ha akarnám, sem tudnám elfojtani a mosolyomat.

Egy másodperccel tovább bámulunk egymás szemébe a kelleténél, egymásra mosolyogva, mielőtt elfordul.

– Megágyazok neked. Holnap a hálósobában kell dolgoznom. Ott van az íróasztalom. De ma este a kanapén fogok aludni és...

– Nem – rázom a fejem. – Szó sem lehet róla. Nekem tökéletesen megfelel a kanapé. Kizárt, hogy kitúrjalak az ágyadból, csak mert nem tudok rendesen értelmezni egy komplementrendet. Még mit nem!

Mindketten elhallgatunk egy pillanatra, majd Zach mélyen a szemembe néz.

– A kanapén alszom.

A hangja mély és ünnepélyes, férfiasan ellentmondást nem

tűrő. Olyan felindult, hogy el kell fordítanom a tekintetemet,
és meg kell kapaszkodnom az asztalban, nehogy összeesek.
Tudom, hogy vitának nincs helye.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Zach

Ismét visszatér az első gondolatom, ami ma reggel, ébredés után eszembe jutott. Ugyanaz a gondolat, ami már többször is gyötört a nap különböző pontjain: Nekem végem.

Merthogy... Ellie.

Hallom, hogy a konyha és a nappali között sűrög-forog. Reggel már találkoztunk, de akkor volt miről beszélünk, volt mivel foglalkoznunk. Le akart menni kocsival a faluba, hogy bevásároljon. Elmagyaráztam neki, hogyan juthat le anélkül, hogy elakadna, és felsoroltam, melyik boltban mit tud venni. Azután dél körül megkérdezte, hogy szeretnék-e ebédelni, és behozta nekem a legfinomabb csirkés szendvicset, amit valaha ettem.

A mai nap simán zajlott. De én az este miatt aggódom. A vacsora miatt, amikor asztalhoz ülünk egymással szemben, és igyekszem nem észrevenni a melle ívét, vagy hogy mennyivel kékebbnek tűnik a szeme ebben az északi fényben. Ahogy próbálok nem mosolyogni azon, hogy képtelen leplezni, mire gondol, miközben van benne valami titokzatosság, amit szinte kétségbeesetten próbálok megfejteni. Többnyire ami a szívéen, az a száján, máskülönben az arckifejezése mindent elárul. És pont ebből tudom, hogy ő is érzi ezt a... vibrálást köztünk.

Megnézem az időt a laptopomon. Már majdnem nyolc óra van, és megcsapja az orromat a... frissen sült kenyér illata? Vagy a fahéjé? Valami leírhatatlanul finom illat száll a hálósobába.

Bárcsak elmondhatnám, hogy nem egyedül az étel miatt várom a ma esti vacsorát!

Kinyitom a hálósoba ajtaját, és Ellie-t a kanapé fölé hajolva találom, éppen a párnákat rendezgeti. Innen

egyenesen belátok a blúzába.

A fenébe! Behunyom a szemem, de a fehér csipke és a hamvas bőr képe már ráégett a retinámra.

– Szia! – mondja, és kinyitom a szemem. – Már tűnődtem, mikor bújsz elő. Kábé tíz perc múlva kész a vacsora. Kérsz egy pohár bort?

Nemet kellene mondanom.

– Nem vagy a szolgám, Ellie. Nem várom el, hogy...

Elmosolyodik.

– Tudom. De szeretek főzni.

Sűrű csend kavargat köztünk.

– Oké, töltsd ki te a bort – mondja –, én addig befejezem itt, amit csinálok.

Őszintén szólva, nagyon is jólesne most egy pohár bor, még akkor is, ha egy kicsit félek, hogy feloldja a határokat Ellie és köztem, melyek kezdenek egyre jobban elmosódni most, hogy osztoznunk kell egy ilyen szűk téren.

Belépek a konyhába, a vörösboros palack már a konyhapulton vár. Előveszem a dugóhúzókat a fiókból, és betoppan Ellie.

– Ma este csirke *piccatát* főztem citromos-fokhagymás rizzsel és zöldbabbal – jelenti be, és előrehajol, hogy benézzen a sütőbe.

Úgy simul a testére a farmer, mintha csak ráöntötték volna, ami egyáltalán nincs ellenemre. A fenéke nem vetekszik Kim Kardashian hátsójával, de azért van mit fogni rajta, és...

Észhez kell térnem.

– Jól hangzik, bár fogalmam sincs, mi az a *piccata*.

Felegyenesedik, és rám mosolyog.

– Nagyszerű! Imádni fogod.

Sugárzik belőle valami, amit eddig még nem láttam. Vagy talán épp csak elkaptam belőle néha-néha egy kicsit. Amikor az ételekről beszél, mindig ragyog az arca.

– Ebben biztos vagyok.

Odaviszem a palackot az asztalhoz két pohárral, hogy ne legyenek láb alatt.

– Miben segíthetek még azon kívül, hogy kitöltöm a bort?

– Csak tálalok, és ehetünk. Ja, és sütöttem egy kis kenyeret, úgyhogy az is van, ha ránk törne a szénhidráthiány. Nem tudom, te hogy vagy vele, de amint elérkezik a november elseje, legszívesebben csak szénhidrátot ennék. Azt hiszem, ezek az alapvető emberi ösztönök soha nem vesznek ki belőlünk.

Elkapja a tekintetemet, és esküszöm, érzem, hogy elpirulok. Az alapösztönnek, ami most rám tör, semmi köze a szénhidrátokhoz, csak arra próbál rávenni, hogy lehúzzam róla a farmerját, és megcsókoljam a combja között.

Elárulhat az arckifejezésem, mert ő is elvörösödik, és elkapja a tekintetét.

– Tessék.

Letészi az ételt az asztalra, és rám mosolyog.

– Bon app!

Letészem a borospoharát az asztalra, ő pedig felemeli.

– Köszönöm – nyögöm ki végül –, hogy vacsorát főztél – pontosítok, bár nem vagyok benne biztos, hogy csak ezt köszönöm meg neki. – Nagyon ínycsiklandó!

Egy elegáns étteremben is megállná a helyét ez a vacsora, sőt, még az illata is jobb.

– Teljes mértékben öröömre szolgál. Imádok főzni, de még jobb, ha nem csak magamnak.

– Számít, hogy kinek főzöl?

Oldalra billenti a fejét, mintha alaposan meggondolná a választ.

– Igen.

Állom a tekintetét, ám egy pillanattal később elfordul.

– Nos, remélem, nem bánod, hogy nekem főzöl, amíg haza nem mész a...

Felhorkan.

– A lakótársamhoz. Bármit megeszik, ami remek. Ó, majd elfelejtettem a kenyeret!

Visszajön két tányérral, mindegyiken olyan vastag kenyérszelettel, hogy összefut a nyál a számban. Elveszem tőle a tányért, és rögtön tépek is egy falatot a kenyérből. Még

meleg, és önkéntelenül felnyögök, ahogy szinte elolvad a nyelvemen.

Kinyitom a szemem, és rajtakapom, hogy engem bámul, közben az ajkába harap. Kényelembe helyezem magam a széken és kinyújtom a lábamat, akkor sem húzom el, amikor az asztal alatt a lábához simul. Szikrázik közöttünk az elektromosság, mint mindig, amikor egymáshoz érünk. Nem szakítom meg az érintést, és ő sem húzódik el.

Egymás szemébe nézünk, és kialakul egyfajta megértés kettőnk közt – átléptünk egy határt.

Végül elfordítja a tekintetét.

– Remélem, ízlik.

– Tudom, hogy ízleni fog – bólintok, és elkezdek enni.

– Mindennel végeztél, amit meg akartál csinálni?

Talán csak csevegni akar.

Talán kíváncsi a „kutatásra”, amit csinálok.

Talán megpróbálja helyreállítani a munkatársi viszonyt.

De az a hajó már elment.

– Mára.

Beleharapok a csirkébe, és esküszöm, még soha nem ettem ilyen finomat.

– Jézusom, Ellie! Ez mennyei. Hol tanultál meg így főzni?

Elpirul, és belesajdul a farkam. Gyönyörű ez a nő. Azt sem tudnám megmondani, hogy visel-e sminket. A bőre ragyog, a szeme csillog és tiszta, sötét haját lazán feltűzte, mint aki teljesen fesztelen. Boldogabbnak tűnik, mint amilyennek szerintem valaha láttam. Azt hiszem, ilyen lehet az otthoni Ellie, szemben a munkahelyi Ellie-vel. Nekem tetszik. Nagyon is.

– Autodidakta vagyok... – kezdi, majd hirtelen elhallgat, noha nyilvánvalóan többet akart mondani.

– De...? – kérdem.

– Szeretnék... többet tanulni.

Valamit rejteget, de nagyon rosszul. Egyszerre vicces és elbűvölő.

– Na és, mi a terved? Mert azt látom, hogy van.

Felsőhajt.

– Van, de... a főnököm vagy.

Megrázom a fejem, mert az ilyen gondolatok teljesen elfogadhatatlanok. Ha úgy gondolnék rá, mint egy alkalmazottra? Az agyam nem tudná összeegyeztetni az asztal alatt egymáshoz simuló lábunkat a gondolattal, hogy bármiféle hatalmat gyakoroljak a karrierje felett.

– Ma este nem. Addig nem, amíg itt vagy.

A homlokát ráncolja, és elgondolkodik azon, amit mondtam.

– Megígéred? Ki tudod törölni a fejedből, ha elmondom neked?

– Megígérem.

– Be akarok iratkozni a Cordon Bleu-be. Erre spórolok. Ezért van szükségem erre az állásra.

Belém hasít a büntudat, amikor megértem... gyakorlatilag semmibe vettem őt, kezdettől fogva. Még csak meg sem fordult a fejemben, hogy attól fél, elveszítheti.

– Oké – bólintok.

– Nem akarom, hogy azt hidd, nem vagyok lojális hozzád. Eltart egy ideig, amíg összeszedem rá a pénzt. Nem foglak csak úgy cserben hagyni, ha eljön az idő.

Az a legnagyobb gondja, hogy lojális legyen hozzám, miközben, ha minden jól alakul, többé nem is lesz szükségem asszisztensre.

– A lojalitás miatt igazán nem kell izgulnod. Manapság már senki sem kötelezi el magát az állása mellett egy életre.

– Ez igaz – mondja, és szomorúság villan a szemében. – Bárcsak egy kicsit hamarabb rájöttem volna!

Próbálom felidézni, hogy mi állt az önéletrajzában az előző munkahelyéről, de annak idején alig figyeltem rá. Csak egy asszisztensre volt szükségem, és ő még nálam is lelkesebbnek tűnt a telefonban, ezért felvettem.

– A főzésből éltél, mielőtt hozzám jöttél dolgozni?

Megrázta a fejét.

– Nem, a barátom... a volt barátom Speedway-karrierjét menedzseltem.

– Speedway? Az meg mi fán terem?

Felnyög, mintha azt kívánná, bárcsak ne kellene erről beszélnie, de az is lehet, hogy az expasijának szól a reakció.

– Egy rakás pasi, akik megrekedtek az ötévesek szellemi szintjén, földutakon száguldoznak olyan motorkerékpárokkal, amiknek nincs fékjük.

– Életemben nem hallottam még erről. Azt sem tudtam, hogy ilyen létezik. És te voltál a barátod menedzsere?

Megvonja a vállát.

– Ez a sport már nem olyan népszerű, mint valaha, de vannak megrögzött rajongók, és a saját kis világukban a versenyzők celebeknek számítanak.

Nem tudom visszafojtani a nevetést. Nem éppen hízelgő képet festett a barátjáról.

– Értem én. Celebek a saját kis világukban. Ez... elég fárasztó a környezetüknek.

Nagyot nyel, és mélyen a szemembe néz.

– Ennyivel nem úszod meg. Kérlek, fejtsd ki bővebben.

Ezt ugyan mosolyogva mondja, a hangja azonban nem tűr ellentmondást.

Felnevetek – egy nyitott könyv ez a nő, ami annyira üdítő!

– A szüleim. Mindketten fenomenálisak a saját szakterületükön. Az orvostudományban mindenki ismeri a Cove-okat. És annak ellenére, hogy engem is így hívnak, ha az emberek „a Cove-okról” beszélnek, anyára és apára gondolnak.

Néhányszor hallottam, hogy a „Cove testvéreket” emlegetik. De mindig az volt a határozott benyomásom, hogy nem az orvosi szakértelmünkre céloztak.

– Félre ne érts, büszke vagyok rájuk. Csak éppen furcsa.

– Az ezzel járó elvárások miatt? – kérdi.

Elgondolkodom.

– Igen. És... mert olyan zseniálisak... olyan sikeresek, hogy nehéz kérdőre vonni őket... mármint szakmailag.

Ránézek, ő pedig elmélyülten figyel. Nyilván fogalma sincs, miről hadoválok itt.

– Pedig csodálatos emberek. Már mindketten nyugdíjasok.

Ismét felnevetek, és egyáltalán nem keserűen – inkább

csak lemondóan és elképedve.

– De az örökségük tovább él. Szerintem azért, mert mindketten zseniálisak voltak a maguk nemében, de mivel férj és feleség, igazi hatalmi páros lett belőlük. Ritkán fordul elő ilyesmi a medicinában.

– Szóval úgy érzed, hogy az árnyékukban élsz? Ezért veszem úgy ki, hogy nem akarsz betegeket?

Kifújom a levegőt. Ingatag talajon állok. Ellie beavatott engem a személyes titkaiba, és nem akarom hazugságokkal vagy féligazságokkal etetni, hogy eltitkoljam, mit is csinálok itt valójában – azt árulásnak érezném.

– Most inkább ne beszéljünk a munkáról.

– Sajnálom, ha tolakodó voltam.

Megrázom a fejem, és a másik lábamat is hozzádörzsölöm a lábához, hogy megnyugtassam, és lássa, hogy nem vagyok feldúlt. Csak nem akarok hazudni neki. Úgy érzem, mintha az elmúlt évtizedben végig hazudtam volna magamnak, és lassan kifogyok az opciókból. Minél többet írok, annál többet akarok írni, és annál nehezebben tudom elképzelni, hogy bármi mást csináljak. Ha véget ér ez a kis „vakáció”, többé nincs visszaút, de addig szeretném kiélvezni ezt a nyugalmat, mielőtt vissza kell térnem a valóságba, hogy kitaláljam, hogyan tovább.

Befejezzük a vacsorát, és nekilátunk leszedni az asztalt, a tányérokat a konyhapultra halmozzuk, mosogatásra készen.

– Mosogatnál vagy törölgetnél? – kérdi.

– Nekem mindegy.

– Hát a sárga az én színem – mondja, és a gumikesztyűért nyúl. – Úgyhogy én mosogatok.

Olyan határozott mozdulattal rántja a kezére a gumikesztyűt, hogy a golyóimban érzem a csattanását, mielőtt a mosogató felé fordul. Tökéletes összhangban dolgozunk, mosogatunk és törölgetünk, amíg helyre nem áll a rend a konyhában.

– Még valami, mielőtt ezt leveszem? – kérdi, és felemeli kesztyűs kezét, majd körbepillant a konyhában.

Sosem hittem, hogy ennyire be tud indítani a hiúság teljes

hiánya.

– Csak egy dolog.

Ledobom a konyharuhát a pultra, és közelebb lépek Ellie-hez, mígnem csak egy hajszál választ el minket.

Megsimítom a tarkóját, és mélyen a szemébe nézek.

– Ez már régóta esedékes, nem gondolod?

Nagyot nyel és bólint, én pedig elmosolyodom, mielőtt az ajkamat az övére tapasztom.

Édes és friss az íze, olyan, mint a narancs, egy csipetnyi fahéjjal fűszerezve, és a szaggatott lélegzetvételtől és az ujjaim alatt lüktető pulzusából ítélve, ő is ezt akarja. Mégis rettenetesen izgul. Ez a nő a rendíthetetlen rátermettség és a tökéletes ártatlanság édes keveréke. Szeretném jobban megismerni, ledönteni a falait, feltárni a mélységeit.

Letépi magáról a gumikesztyűt, és a keze a mellkasomra simul. Megborzongok, és elmélyítem a csókot. Nem tudom, hogy azért, mert Skóciában vagyunk, és végre az vagyok, aki lenni akarok, de már rég nem éreztem magam ennyire szabadnak. Sőt, talán soha. És valahogy Ellie is része ennek a szabadságnak.

Elmozdulok, a lába közé dugom a combomat, mire kéjesen belenyög a számba. Az egész testem beleremeg a hangba, vibrál tőle minden porcikám.

Ösztönösen elhúzódom és hátralépek, megtörlöm a szám a kézfejemmel, és várom, hogy lelassuljon a pulzusom.

A borostám pirosra dörzsölte az arcát, a hajából kiszabadult néhány laza tincs. Ellenállhatatlan látvány, de ha most nem uralkodok magamon, olyasmit teszek vele, amire még nem készült fel.

Márpedig *amikor* lefektetem, nem akarom, hogy felkészületlenül érje.

– Oké – mondja.

– Remélem, ezzel nem a csókot minősítetted.

A pultnak támaszkodok, és nem bírom elfojtani a mosolyt.

– Mert ez minimum *kitűnő* volt.

Fürkésző pillantást vet rám, és hümmög egy sort.

– Nem. Akkor lenne *kitűnő*, ha nem érne véget... olyan

hirtelen.

- Majd dolgozom rajta legközelebb.
- Talán – mondja, és felkapja a sárga gumikesztyűt a pultról, majd takarosán elrendezi a mosogató mellett.

Garantáltan.

TIZENHATODIK FEJEZET

Ellie

Összerezzenek, és felpattan a szemhéjam. Meg mernék esküdni, hogy bomba robbant valahol.

Újabb csattanás visszhangzik a házban, mire kiugrom az ágyból, magamra kapok néhány ruhadarabot, és kisietek a szobából, hogy körülnézzek.

Alighogy kilépek a nappaliba, Zach betoppan a házikóba, a karjában egy rakás fahasábot cipel. Nem mondhatnám, hogy a favágó típus lenne a zsánerem, ám Zach esetében hajlandó vagyok kivételt tenni. A borostája sötétebb, mint valaha, de nagyon jól áll neki. A szeme ugyanolyan elszántsággal villog, mint tegnap este, mielőtt megcsókolt.

Amikor a szemembe néz, érzem a tegnap esti csókot a lábam között, az ölemben.

Ha nem húzódott volna el időben, megmászta volna, mint egy fát, és könyörögtem volna neki, hogy vigyen az ágyba. Ha olyan ügyes a nyelve, mint sejtem, akkor nem sokat aludtunk volna az éjjel.

Csak hogy elhúzódott. Ami bizonyára bölcs döntés volt. Elvégre ő a főnököm, én pedig ma hazamegyek.

– Kiadták a narancssárga figyelmeztetést – közli. A hangja mély és tekintélyt parancsoló.

– Mi a narancssárga?

– Később havazni fog. Hozok még fát. Elég féltreeső helyen vagyunk, és a hó nyilvánvalóan elvághat bennünket a külvilágtól. Minden eshetőségre fel kell készülnünk, és gondoskodnunk kell arról, hogy legyen elég fa a kandalló mellett.

De valahogy el kell jutnom a komphoz. Ezek szerint nincs ideje elvinni engem?

– Megpróbáljak taxit hívni, hogy elvigyen?

– Ma nincs komp, Ellie.

A szavai olyan erővel csapódnak belém, hogy hátratántorodom a kanapéhoz, és lehuppanok.

– Nincs komp. A francba!

Nem kellett volna idejönnöm. Mégis mit képzeltem?

– Úgy sajnálom! Ezt jól megcsináltam.

Leteszi a fahasábokat a kandalló mellé, megfordul és föléem hajol, a kezét a combomra teszi.

– Ide hallgass. Hálás vagyok, hogy elhoztad a csomagot. És örülök, hogy itt vagy.

Egy pillanatra elhallgat, megakad a tekintete az ajkamon, majd ismét a szemembe néz.

– Fel kell készülnünk.

Csókot nyom az ajkamra, olyan könnyedén, mintha semmiség lenne, majd felegyenesedik.

– Menjünk el bevásárolni. Ebből még piros jelzés is lehet, és ki tudja, mikor jutunk ki a házból legközelebb, hogy ennivalót vegyünk.

Még érzem az ajkamon a csókja ízét, de felállok, és felhúszom a csizmámat.

– Már most erős a szél – figyelmeztet, és átnyújtja a sapkámát. – Ezért csapódott be az ajtó. Nem akartalak felébreszteni.

– De én nem bánom, ha felébresztesz – tiltakozom, és érzem, hogy elvörösödöm.

Tudom, hogy most vészhelyzet van, de ha nem közelegne vihar, akkor is azt akarnám, hogy felébresszen.

– Nem akarsz itt maradni és behozni a fát, amíg én elmegyek ennivalóért?

– Nem – rázza a fejét. – Együtt megyünk. Nem akarom, hogy szétváljunk.

Nem tudom, hogy a hanglejtése teszi vagy a tekintély a hangjában, de valamiért biztonságban érzem magam mellette. Eddig fel sem tűnt, mennyire hiányzik ez az érzés, pedig Shane mellett sosem éreztem így. Egyszer sem.

– Írok egy listát.

– Tíz percet kapsz rá. Ha majd visszajöttünk, előkészítem a

hálósobát a munkára.

– Akkor menjünk.

Lassan lekocsikázunk a kis faluba, és leparkolunk a vegyesbolt előtt. *Szupermarketnek* határozottan nem nevezném. Zsebkendőnyi az alapterülete. De akkor is bolt, és legalább vannak élelmiszereik.

– Vajon meddig fog tartani ez az időjárás? Mennyi ennivalóra lehet szükségünk? – tűnődöm hangosan, ahogy kiszállok a kocsiból.

– Fogalmam sincs. Néhány napig? – találgat Zach.

– Néhány napig?

Megpróbálom kordában tartani a gyomromban kavargó pánikrohamot.

– Nem hoztam elég alsóneműt.

Zach rám vigyorog, de nem szól semmit.

– Van fagyasztód?

– Igen, van egy fagyasztó.

– Csinálhatok levest és curryt... – motyogom magamban.

Ha több időm lett volna, összeállítok néhány menüt.

– Hozhatnánk olyan hozzávalót is, amiből újra meg tudod csinálni azt a kenyeret? Fenséges volt.

Elvörösödöm; hideg tenyeremet az arcomra szorítom. Ha valaki egyszer fenségesnek nevezi a főztömet, kérhet tőlem bármit, én megteszem.

A bolt ajtaja befelé nyílik, Zach nyitva tartja nekem, ahogy belépünk, és a testünk egymáshoz simul. Felpillantok rá. Ugyanazt a bizsergést érzi, amikor megérintjük egymást, ezt látom rajta. Napokra egy fedél alatt rekedtünk? Máris sistereg köztünk az elektromosság, de fogalmam sincs, hogyan lehetne lejjebb venni a hőfokot.

– Oké, akkor vegyünk lisztet – bólintok. – Lehet, hogy egy kis *farinatát* is sütök.

Korábban, amikor itt jártam, már megtaláltam, hol tartják a hozzávalókat, ezért fogok egy kosarat, és rögtön balra fordulok.

Ahogy megállok a lisztespolc előtt, Zach kiveszi a kezemből a kosarat.

– Pakold csak tele.

Olyan boldogan mosolyog, mintha valami szupermarketműsorban szerepelnék. Londonban mindig olyan... boldogtalannak tűnik.

Jóképű, de rosszkedvű.

Ezt a játékos oldalát jobb szeretem, arról nem is beszélve, hogy pokolian szexi.

Noha kicsi a bolt, a polcok a padlótól a plafonig meg vannak rakva áruval. Görgős létrák segítségével, melyek a polcokra szerelt sínekbe kapaszkodnak, a vásárlók elérhetik a felső polcokra pakolt holmit. Kiszúrok néhány zacskó zabot odafent, és a legközelebbi létra után nyúlok.

– Várj! – szól Zach.

– Boldogulok – legyintek, és már mászom is felfelé.

– Biztos vagy benne? Segíthetek...

– Biztos vagyok benne.

Nem csap hűhót az elutasítás miatt, ebből látszik, hogy őszintén segíteni akart, és nem csak a törekeny egóját akarta megvédeni a megszégyenüléstől, amit egy létrára mászó nő okozhat. Ami üdítően hat. És irtó szexi.

Leveszek a polcról egy zacskó zabot, és megnézem, mihez férek még hozzá idefent. Á, igen, a csicseriborsóliszt! Megszólal a csengő az ajtó felett, és Zach elfordul tőlem. Kihasználom az alkalmat, hogy szemügyre vegyem ebből a szögből. A haja kócos, és idefentről valahogy még izmosabbnak tűnik a karja. Nem „barnítókrémmel bekent, kamera előtt pózoló”, hanem „fát hasogatok és a vállamra vetlek” muszklik. Határozottan tetszik a látvány.

– Jól szórakozol odafent? – kérdi, és felemeli az állát.

Derűs tekintetéből ítélve egyértelmű, hogy tudja, őt néztem.

Felnevetek. Minek is tagadnám?

– Csak a kilátásban gyönyörködöm.

– Ó, a következő néhány napban még eleget fogod látni!

Sajgó fájdalom lüktet a combjaim között. Nem tudom, hogy szándékosan volt-e kétértelmű a célzás, de végül is akármi sül ki belőle, én örülni fogok neki.

– Mit szólnál egy almás pitéhez? – javasolja, amikor lejövök a létráról. – Ha veszünk félkész tésztát, én meg tudom csinálni.

– Komolyan? – csodálkozom. – Ezt is az orvosin tanítják? Felhorkan.

– A Cove család orvosiján. Anya is kiváló szakács, és mindig van otthon almás pite.

– Nincs is jobb a házi almás piténél. Nézzük meg, van-e főzőalmájuk. Tésztát én is tudok készíteni.

Az egész mellkasom vibrál az izgatottságtól. Ennyi hozzávalóval a hó alatt rekedni az egyik legjobb dolog, ami valaha történt velem.

– Jobb, mint a karácsony, ugye? – kérdi Zach, és követ a polcok közt. – Még sosem láttalak ennyire lelkesnek.

– Ha kukacoskodni akarnék, azt mondanám, hogy szerettem volna, ha marad időm összeállítani néhány menüt, és esetleg hozzáférhetnék néhány... Ó, itt vannak a fűszerek!

Szerény méretei ellenére a bolt figyelemre méltó kínálattal rendelkezik.

– Tudod, mivel szeretem az almás pitét?

Zach közelebb lép, a derekam köré fonja a karját, és magához szorít.

– Fahéjjal.

Azzal csókot nyom az arcomra, majd elenged, de úgy remeg a lábam, hogy erőtlenül hátratántorodom.

– Fahéj – motyogom, és megpróbálom visszanyerni az egyensúlyomat. – Fahéj.

Végighúszom az ujjam a fűszeres üvegeken, amíg meg nem találok, amit kért. Mint kiderült, Zachnek a fahéj a kedvence. Beteszem az üveget a kosárba, amit odatart nekem, majd továbbmegyek, igyekszem tudomást sem venni arról, hogy milyen érzés, amikor rám néz. Szinte érzem magamon a tekintetét – mintha tömege, súlya és jelentése lenne.

Bejárjuk a boltot, és meggyőződünk róla, hogy mindenből vettünk eleget, amire szükségünk lesz. Tészta, rizs, kuskusz, különféle lisztek, bab és lencse. Hal, borjúhús és csirke.

Azután odaérünk a zöldséges részleghez.

– Véleményem szerint kétféle ember létezik – állapítom meg. – A padlizsán szerelmesei és a tökfejek. Te melyik csoportba tartozol?

Amikor nem válaszol, megfordulok, ő pedig széles vigyorral néz rám.

– Padlizsán? Mint az az emodzsi, ami a... péniszt jelképezi? Eleresztek egy enervált sóhajt.

– Mi vagy te, egy tizennégy éves taknyos, aki csapdába esett egy... – Tetőtől talpig végigmérem. Hát, nem vesztett a vonzerejéből az elmúlt tíz percben, amióta utoljára megbámultam. – ...egy férfi testében?

– Te jó ég, jobb, ha felkészülsz lelkileg! Amikor megismerkedsz a fivéreimmal, majd nem győződ kapkodni a fejed. Óránként minimum egy faszviccet el kell sütniük, különben elfogy az oxigénjük.

Azzal csókot nyom a fejemre, mintha egyáltalán nem lenne nagy ügy, hogy épp az imént említette, hogy mi lesz, amikor találkozom a családjával. Úgy értem, egyszer csókolóztunk. Még ha perzsel is az érintése, valahányszor a közelemben van, ennyire azért nem kell előreszaladni. Átnyúl fölöttem, és elvesz egy padlizsánt.

– De jobb, ha tudod: igenis szeretem a padlizsánt. Mit szólnál egy kis muszakához?

– Az egyik specialitásom – bólogatok, és az esti főzés gondolata egyből eltereli a gondolataimat. – És a fahéj már megvan. Van valahol bárányhús?

– Lehet, hogy nem akarom, hogy valaha is kitisztuljon az idő – jegyzi meg Zach, és felemeli az elsőt a két kosárból, amit idáig cipelt.

A pulton különféle árucikkek sorakoznak, köztük egy kulcstartókkal teli állvány. Annyira eldugott ez a hely, nehéz elképzelni, hogy szétkapkodnák. Különösen télen. Óvatosan, nehogy leessen valami, elforgatom az állványt, és azon tanakodom, hogy vegyek-e egyet, szuvenírnek életem egyik legemlékezetesebb kényszervakációjáról.

A pult mögött álló fickó nem néz ki többnek húszévesnél.

Az arcszörzete elmenne egy tudományos kísérletnek, és kerek Harry Potter-es szemüveggel teszi teljessé a képet.

– Most váltott pirosra a vészjelzés – közli senkivel.

– Tényleg? – szól egy másik hang a pult mögül, majd hirtelen ott terem mellette egy alacsony nő sötétzöld gyapjúpulóverben és farmerban, mintha eddig csak az alkalmas pillanatra várt volna, hogy lecsaphasson.

– Jim épp most mondta.

Elveszek egy kulcstartót az állványról. Csak egy sima, szürke kő, két fehér kvarcerezettel, de pont az egyszerűségében rejlik a szépsége.

A nő felénk fordul.

– A Kinloch-házban vagytok, ugye?

– Igen, az unokatestvérem házában – bólint Zach.

A nő rosszallóan felhorkan, és megrázza a fejét.

– Még soha nem láttam itt. Mindenesetre ügyeljetelek arra, hogy fel legyen töltve a generátor. Nem akarok felesleges SOS-hívásokat. Piros jelzés esetén errefelé csak akkor kapunk SOS-hívást, ha valami turista elég hülye ahhoz, hogy elhagyja a házat, vagy ha valami turista elég hülye ahhoz, hogy ne készüljön fel a viharra.

– Van generátor? – csodálkozik Zach. – Vincent sosem említette.

– Honnan is tudná? – sóhajt fel a nő. – Még sosem lakott abban a házban. Ocsmány dolog, ha engem kérdeztek. Mindenesetre kedves párnak tűntök. Tegyetek magatoknak egy szívességet, és vegyetek benzint a generátorhoz.

– Honnan tudjam egyáltalán, hogy működik-e a generátor? – kérdi Zach.

– Angus rendszeresen ellenőrzi, ezért fizetik – magyarázza a nő olyan hangon, mintha egy ötéveshez beszélne. – De persze nem tart benne benzint, mert... – Elhallgat, mintha csak most jött volna rá, hogy ő sem tudja az okát.

Harry Potter siet a segítségére.

– Mert elpárolog az etanol. Friss benzin kell hozzá.

A pikírt nő bólint.

– Pontosan. A generátor a melléképületben van, de át lehet

menni a fészereken keresztül, úgyhogy nem kell kimenni a szabadba. A kulcs az ajtóban van, a vécéajtó mellett.

Már tűnődtem, hogy vajon hová nyílhat az a másik ajtó a vécé mellett. Feltűnően sokat tud ez a nő Zach unokatestvérének házáról.

– Köszönjük a tippet! – mosolygok rá.

– De vigyétek be a fát a fészerből. A Kinloch-házat a hófúvások miatt teljesen beboríthatja a hó. Lehet, hogy néhány napig ki sem tudtok jönni onnan.

Zachre sandítok, akit látszólag nem rendítettek meg a hallottak.

– Igen, elmegyünk a benzinkútra, aztán vissza a házhoz, és behordjuk a maradék fát is.

Már úgy megszoktam, hogy minden problémára nekem kell megoldást találnom, hogy kicsit meglep, hogy Zach pontosan tudja, mi a teendő. Élet-halál múlik azon, hogy mit csinálunk, és ő... máris tettere kész. Ez jó érzés.

– Gyakran van ilyen rossz idő errefelé? – érdeklődöm.

– Évente néhányszor. Meg lehet szokni. Őszintén szólva nem számítottam rá, hogy ilyen korán piros jelzést kapunk. – A nő megrázza a fejét, és megenyhül az arca. – Jól meglesztek odafent. Élelemből nem lesz hiány. Van fátok. Csak menjetek el benzinért, és minden rendben lesz. Majd felküldöm August, ha már biztonságos, hogy megnézze, hogy vagytok. És elsősegélykészlet is van nálatok.

Zachre pillant, majd rám, de mindketten ugyanazzal az értetlen arckifejezéssel bámulunk a nőre.

– A lépcső alatt, a ládában. Komolyan, ha az unokatestvéred, akkor igazán elmondhatta volna ezeket a dolgokat. Van benne zseblámpa, rádió, és néhány hőtartó mentőtakaró.

Mentőtakaró? Csak most kezdem kapiskálni, hogy mennyire komoly a helyzet. Itt már nem csak arról van szó, hogy nem tudok hazajutni a komppal, és egy csinos kis házikóban kell rostokolnom egy dögös fickóval és annyi sütni-főzniival, hogy reggeltől estig a konyhában fogok sűrögni. Hirtelen sokkal súlyosabbnak tűnik a helyzet.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Zach

Fázni biztos nem fogunk, mert legalább tíz napra elegendő fahasábot hordtunk be a házba. Szerencsére Ellie szívesen segített a fahordásban, így tizenegyre már végeztünk is. Noha már majdnem dél van, olyan, mintha időközben ránk esteledett volna. Már nem sok kell ahhoz, hogy teljesen besötétedjen, és a hirtelen beállt hidegben dermesztőnek tűnik a levegő. Ellie egy szál törülközőbe burkolózva kilép a fürdőszobából, és átsétál a nappalin a hálószoba felé.

Uralkodnom kell magamon, nehogy megragadjam a törülköző egyik csücskét, és lecsavarjam róla, ahogy az ajtó felé tart.

Felvillantok egy félmosolyt.

– Máris ezerszer jobban érzem magam. Neked is ajánlom – mondja.

– Hogy lezuhanyozzak veled? – szemtelenkedek.

Már-már megrovóan csóválja a fejét, és elsiet mellettem, hogy belépjen a hálószobába. Igaza van. Úgy érzem, egyszerre izzadok és vacogok. Jólesne egy zuhany.

Éppen az utolsó réteget hámozom le magamról, egy hosszú ujjú pólót, amikor Ellie visszatér.

– Jaj, bocs, nem vettem észre, hogy te...

Beletúrok a hajamba, ahogy megállunk egymással szemben – ő egy szál törülközőben, én egy szál farmerban. Olyan könnyű lenne most odalépni hozzá, és az időnk hátralévő részében...!

– Csak tudni akartam, hogy akarsz-e még valamit a hálószobából, mielőtt... tudod...

Levetkőzik? Ezt inkább nem mondom ki hangosan. Gyakorlatilag már így is meztelen. Gondolom, meg akar törölközni rendesen. Talán van egy testápolója, amit

bemasszírozna puha, porcelánfehér bőrébe. Vajon az a fajta nő, aki szeret rögtön felöltözni, vagy hosszasan sminkeli magát, melltartóban és bugyiban fésülködik, ahogy a tinisrácok hiszik a nőkről?

Megremeg a lábam az elmémet megtöltő fantáziaképektől, és az összes vér a farkamba tolul.

– Csak nyugodtan. Azt hiszem, igazad lehet. Megyek, és én is lezuhanyozom, amíg még van meleg víz.

Áthelyezi a súlyát az egyik lábáról a másikra, és a képzeletemben azon tanakodik, vajon javasolhatná-e, hogy csatlakozzon hozzám.

Nem lesz szükségem arra a meleg vízre. Le kell hűtenem magam.

– Oké – cincogja, én pedig visszafordulok, és nézem, ahogy bemegy a hálósobámba.

Mintha a földbe gyökerezett volna a lábam, meg sem merek mozdulni, mert félek, hogy letörik a farkam, annyira kemény vagyok.

Ekkor rájövök, hogy a hálósobai asztalon nyitva hagytam a laptopomat és a könyvemet, amit Mrs. Fletcher megjegyzései tarkítanak.

A francba!

Kifolyik a vér a farkamból, és berontok a hálósobába. Eszembe sem jut kopogni, mielőtt feltépem az ajtót, Ellie pedig ijedtében összerezzen, amikor rátörök. A laptopom előtt áll, az ujjá a kéziratom szövegén. Elszorul a torkom a harag és a félelem egyvelegétől.

Ellie felkapja a fejét.

– Hé!

– Ez magánügy.

Odanyúlok és kitépem a kezéből a papírköteget, becsukom a laptopomat, és a hónom alá dugom.

Alig látok, annyira elborítja az agyamat a düh és a csalódottság.

Olyan sokat jelent nekem az írás, muszáj megvédenem. Muszáj megvédenem a...

Jelenleg az írás még az enyém, csak az enyém. Igaz, Nathan

tudja, hogy írok, de még egy betűt sem olvasott el tőlem. Mrs. Fletcher igen, de ő profi, és mindkettőnknek ugyanaz a célja. Rá számíthatok. Ő megérti.

Ellie a Wimpole Street-i világom része, arra vár, hogy belevágjak egy olyan jövőbe, amire cseppet sem vágyom. Nem fogja megérteni, és nem készültem fel arra, hogy kiálljak magamért. Még nem. Addig nem, amíg be nem fejeztem ezt a könyvet.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Ellie

– Francba, francba, francba! – szitkozódok halkán, miközben magamra kapom a melltartómat, majd a farmeromat. Nem kutakodtam. Na jó, kutakodtam. De ő hagyta elől.

Kirohanok a hálósobából, arra számítva, hogy szemtől szembe kerülök Zachkel, és bocsánatot kérhetek tőle, a nappalit azonban üresen találom. Hallom, hogy megnyitja a zuhanyt. *A francba.*

Szörnyen érzem magam. Olyan dühösnek és szomorúnak tűnt egyszerre! Nem akartam semmi rosszat. Soha nem akartam felzaklatni. Fel-alá járkálok, várom, hogy kijöjjön a fürdőszobából, de nem sieti el a dolgot.

Talán jobb is, ha mindketten lehiggadunk egy kicsit. Vagy legalábbis, ha ő lehiggad. Láttam már Zachet közönyösnek és udvariatlannak, de dühösnek még soha.

Azért jöttem ide, hogy bebizonyítsam neki, milyen jó vagyok a munkámban. Nem azért, hogy kirúgassam magam.

De itt már nem csak az állásomról van szó. Nem akarom felzaklatni. Rendes fickó. És kedvelem őt. *Nagyon* is kedvelem.

Ismerős egyveleg tölti meg a gyomromat, a bűntudat, szégyen és rettegés maró keveréke. Legszívesebben összegömbölyödnék a padlón. Shane-t legalább volt időm kiismerni. Tudtam, mit kell tennem, hogy helyreállítsam a békét.

Az ajtóra pillantok. Nem mehetek el. Túl sötét van odakint, és már elkezdett havazni.

Felsóhajtok és gondolkodni próbálok, de valahogy nem fog a fejem. Túl sok emlék kavarog benne, túl sok megbánás és szomorúság.

Betántorgok a konyhába. Muszáj elterelnem a gondolataimat. Főznöm kell valamit. A főztőmmel legalább megmutathatom neki, mennyire sajnálom.

Hámozni kezdem a zöldségeket. Van valami mélységesen kielégítő a sárgarépa és a krumpli héjának eltávolításában – apró dopaminlöketek árasztják el az agyamat, valahányszor letehetek egy tökéletesen meghámozott zöldséget.

Amikor hallom, hogy nyílik a fürdőszoba ajtaja, megáll a kezemben a kés, de nem mozdulok. Nincs értelme lerohanni, mielőtt felöltözik. Senki sem akar egy szál törülközőben veszekedni.

Sem bukósisakban, ahogy Shane mondta mindig.

Mély levegőt veszek, remegő, éles sóhajjal. Hogy tehettem ezt? Elárultam a bizalmát. Csak a saját dolgommal kellett volna törődnöm. Van annyi eszem, hogy tudjam, nem szabad kutakodni, és ha jobban belegondolok, éppen ezért tudott Shane olyan sokáig zavartalanul megcsalni engem. Mindig is ragaszkodott hozzá, hogy tiszteletben kell tartanom a privát szféráját. Azt mondta, hogy ez egy kölcsönös gesztus, de nekem soha nem volt semmi rejtegetnivalóm.

Szeletelni kezdem a sárgarépát, amikor kinyílik, majd becsukódik a hálószoa ajtaja, azután egy másik ajtó, aminek nem ismerem fel a hangját – túl távolinak tűnik ahhoz, hogy a hálószoa vagy a dolgozószoba legyen. Talán a fürdőszobáé, de nem...

A felismerés, hogy a mutatóujjamba mélyedt a penge, megelőzi az éles fájdalmat.

Nem olyan csúnya vágás. Csalóka ez a sok vér. Elszorítom a sebet a hüvelykujjammal, hogy megállítsam a vérzést, és megnyitom a csapot a könyökömmel.

Persze hogy pontosan ebben a pillanatban kell Zachnek is megjelennie a konyhaajtóban.

A csapvíz alá tartom a kezemet, és elfordítom a fejemet, hogy hátranézzek a vállam fölött.

– Annyira sajnálom, Zach.

– Mi történt? Megégetted magad? Megvágta magad?

Mogorva és ingerült képet vág.

– Semmiség.

Csak azért tartom még mindig a csap alá az ujjam, mert félek, hogy nem állt el a vérzés, és csúnyábbnak tűnne, mint amilyen valójában. Most különben sem akarok az ujjammal foglalkozni. Rendbe akarom hozni ezt a helyzetet Zachkel.

– Tudom, hogy kutakodtam, és erre nincs mentség. Tudom, hogy titokban akartad tartani, amin dolgozol, én mégis belenéztem. Nem is tudom, hogyan mondjam el, mennyire sajnálom. Elárultalak és...

Odalép hozzám, megfogja a sérült kezemet, és megvizsgálja a vágást, de tényleg nem nagy ügy.

A homlokát ráncolja, ahogy az ujjamat vizsgálhatja.

– Azt hiszem, amputációra nem lesz szükség.

– Rettenetesen sajnálom. Nem tudom, hogyan fogsz nekem valaha is megbocsátani, de esküszöm, hogy megbízhatok bennem, és tényleg nem láttam semmit.

Próbálom felidézni, hogy mit is láttam egyáltalán. Nem orvosi dolog volt. Adatokra és táblázatokra számítottam, de... Összeszalad a szemöldököm, amikor hirtelen rádöbbenek, milyen közel áll hozzám, milyen könnyű lenne megsimítani a hátát a tenyeremmel.

Elzárja a csapot és letép egy darabot a papírtörülőkől, majd felitatja a nedvességet az ujjamról. Már el is állt a vérzés.

– Nagyon, de nagyon sajnálom. Mivel tudnám...

Egy frusztrált sóhajjal belém fojtja a szót.

– Ne cipeld már tovább ezt a keresztet, Ellie! Odakint folyamatosan romlik az idő, úgyhogy szükségünk van a fára.

Lehajol, és elővesz egy elsősegélydobozt a fiókból.

– Milyen keresztet? Milyen fára? – értetlenkedem, mielőtt leesik a tantusz.

Akkor most viccelődik, vagy azzal vádol, hogy túlreagálok?

– Nem kellett volna elől hagynom, ha nem akarom, hogy megnézd.

Egy ragtapaszt nyom a sebre, és szorosan az ujjam köré tekeri.

– Csak védelmező vagyok.

– Nem kellett volna megnéznem. Nem vagyok már gyerek. Tiszteletben kellett volna tartanom a magánszférádat.

Zach bólint.

– Akkor azt hiszem, mindketten hibáztunk.

A hangjában nincs gonoszság, sem harag. Nem úgy beszél velem, mint aki azt hiszi, hogy túl hülye vagyok az élethez, vagy mint aki nem tudja elhinni, hogy tényleg egy ilyen nevetséges idiótával kell bajlódnia, mint én. Egyszerűen csak... elfogadta a történeteket, vagy legalábbis a saját szerepét bennük.

– Sajnálom.

– Tudom – válaszolja. – Én is sajnálom, hogy úgy begurultam.

Megfordul, hogy távozzon.

– Folytatnom kell. Határidőre dolgozom.

Felemelem az ujjam, mint valami zakkant némbert, aki ET-t, a földönkívülit utánozza.

– Kösz.

Zach felnevet, és magamra hagy a konyhában, míg én próbálom feldolgozni a történeteket.

Ennyi lett volna az egész? Biztos, hogy tovább fog gyötörni? Lehet, hogy később még kiabálni fog velem. Vagy ezek után hozzám sem szól, amíg itt vagyok? Az iménti beszélgetésünkből ítélve nem úgy tűnik.

Vagy talán csak megtanultam, hogy minden botlásomat és hibámat óriási dolognak tartsam, pedig a valóságban... nem volt az. Valahogy mégis én voltam a felelős mindenért, ami Shane világában elromlott. Mindig azt mondogattam magamnak, hogy a menedzsereként az a dolgom, hogy megvédjem őt attól, hogy szembe kelljen néznie valami váratlannal. A szakmai dinamikánk azonban beszívárgott a magánéletünkbe, és rengeteg időmet felemésztette a folyamatos bocsánatkérés, és az állítólagos vétkeim jóvátétele, legyenek akár kicsik, akár nagyok – kivéve persze, hogy egyetlen hibám sem volt elég kicsi. Cynthia mindig azt mondta, hogy nem tetszik neki, ahogy Shane beszél velem, ahogy mindig mindenért engem hibáztat. Akkoriban

félresöpörtem a megjegyzéseit, mert nekem nem számított, hogy bocsánatot kell kérnem valamiért, amiről valójában nem is én tehettem, vagy hogy Shane rám zúdítja a haragját valamiért, ami nem is volt olyan nagy ügy. Pedig lehet, hogy neki volt igaza. Lehet, hogy nem kellett volna hagynom, hogy Shane meggyőzzön – hagyjam magam meggyőzni – arról, hogy nekem kell vállalnom a felelősséget mindenért, ami elszaródott a pasim kis világában.

Talán ebben az újjákezdett életben, aki hibát vét, annak egyszerűen megbocsátanak.

Micsoda ötlet!

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Zach

Az órára pillantok, és csak ekkor veszem észre, hogy koromsötétben dolgozom. A laptopom szerint még csak fél nyolc van, de ez nem lehetséges. Hiszen csak az imént ebédeltem. Hátradőlök, és a korgó gyomrom azt jelzi, hogy ideje megvacsoráznom.

Elmentem a változtatásokat, majd a biztonság kedvéért még egyszer rányomok a mentésre. Mielőtt lekapcsolnám a laptopomat, ellenőrzöm a szószámot. Délután három óta közel négyezer szót írtam a regényemhez. Ez több, mint a duplája annak, amit máskor egy teljes nap alatt írok. A négyezer szóban kibontakozó szerelem Benjamin és Madeline között. Annyira lekötött a szereplőim sorsa, hogy még szünetet sem tartottam. Becsukom a laptopot, és felállok.

Ropognak az ízületeim, ahogy felegyenesedem, mintha egész nap ugyanabban a pózban görnyedtem volna az asztal előtt. Kihúzó magam, és elindulok, hogy megkeressem Ellie-t. Bizonyára rendben van az ujja, de a biztonság kedvéért szeretném ellenőrizni, és különben is, már alig várom, hogy láthassam őt. Feldühödtem, amikor rajtakaptam, hogy Mrs. Fletcher megjegyzéseit nézegeti, de hiába próbáltam rájönni, hogy miért kerítettem ekkora feneket a dolognak, nem találom az okát. Nem, tényleg nem kellett volna kutakodnia, de nekem sem kellett volna elől hagynom. Nyilván furcsállja, hogy nem fogadok új betegeket. Megértem, hogy miért érdekli annyira a titokzatos kutatási projektem.

Ínycsiklandó illat lengi be az egész házat. Amikor belépek a nappaliba, látom, hogy lobog a tűz a kandallóban, és kellemes meleg van idebent. Ellie-nek hihetetlen érzéke van

ahhoz, hogy idilli hangulatot teremtsen a környezetében. Lefogadom, hogy zseniálisan menedzselte a volt barátja karrierjét. Erről majd szeretnék többet hallani. Talán mégsem lesz olyan rossz itt kettesben, összezárva.

Belépek a konyhába.

– Szia!

Megpördül, az arcán őszinte döbbenettel, mint aki nem számított arra, hogy itt lát.

– Hát itt vagy.

– Valaki mást vártál?

– Csak el akartam mondani, hogy mennyire sajnálom, és tudom, hogy most valószínűleg azt hiszed...

– Hagyd már abba a bocsánatkérést, Ellie. Túl van tárgyalva.

Ahogy közelebb lépek hozzá, feltűnik, hogy reszket.

– Jól vagy?

Elhátrál tőlem, és élesen felszisszen.

– Egész nap bent kuksoltál, és most, hogy elmúlt hét óra... Képzelem, milyen dühös lehetsz...

– Nem vagyok dühös. Csak nem figyeltem az időt. Ennyi az egész.

Átkarolom, valahogy meg akarom nyugtatni.

– Azt hitted, hogy szándékosan bujkálok előled? Hogy megbüntesselek, vagy ilyesmi?

Miért fújta fel ezt az egészet ennyire? Mintha gondolatban egy alternatív valóságban élne.

Megvonja a vállát, és a semmibe bámul mellettem.

– Azt hiszem. Megértem, hogy tévedtem.

– Már rég el is felejtettem – csitítom, és szeretném, ha ő is elfelejtené végre.

Nem értem, miért ez az önostorozás.

– Túl szigorú vagy magadhoz. Mindketten ludasak vagyunk a dologban, emlékszel?

Összevonja a szemöldökét, és végre a szemembe néz.

– Akkor már nem haragszol?

– Soha nem is haragudtam rád. Csak magamra, egy kicsit, de még az sem tartott sokáig. Épp csak ingerült voltam egy

kicsit. Nem mintha felgyújtottad volna a házat – csak megnéztél valamit, amit nem kellett volna.

Kifújja a levegőt, és érzem, hogy lassan elhagyja a testét a feszültség. Néhány pillanatig hallgatunk, mielőtt bejelenti:

– Főztem vacsorát. Nem tudtam, hogy kijössz-e valaha, de azért elkészítettem a muszakát.

Hát ennek az illatát éreztem!

– Hogy gondolhattad egyáltalán, hogy kihagynám a főztödet? Nem is értem, hogy bírtam eddig dolgozni. Egyszerűen elrepült az idő.

– Tényleg? Csak nem figyelted az órát?

Még mindig nem tudja elhinni, hogy nem akarom felakasztani és felnégyelni. Mi a fene történhetett vele, hogy erre számít?

Gyengéd csókot nyomok a homlokára.

– Tényleg. Segíthetek valamiben?

Elengedem, mire egy apró mosollyal megrázza a fejét.

– Nem kell. Esetleg kibonthatnád a bort, ha nem bánod.

Miből gondolja, hogy bánom?

Elfoglaljuk magunkat azzal, hogy elővesszük a tányérokat a szekrényből, az evőeszközöket a fiókokból, és kibontjuk a bort.

Amíg Ellie tálalja a muszakát, én elveszem az immár üres bögrét, amibe a hangát tette tegnap. Kilépek a házból, hátha találok még odakint.

Már két-három centi vastag a hótakaró, és hatalmas, sűrű pelyhekben hullik, mintha nem tudna elég gyorsan leesni. Teljesen beborítja a földet, de tudom, hogy a házikó előtt nő a hanga. Félresöpröm a havat a kezemmel. Hamarosan találok is egy kis hangabokrot. Leszedek három-négy szarat, és visszasietek a házba. Legalább mínusz öt fok van kint, és azt hiszem, néhány napig nem merészkedem ki újra.

Lerázom a havat a csizmámról, mielőtt belépek, és leveszem a kabátomat és a cipőmet. Nem akarom, hogy kihűljön az a muszaka.

– Itt a hanga az asztalra – jelentem be, és felmutatom a csokrot.

Ellie felkapja a fejét és leesik az álla, majd megrázza a fejét.

– Ki vagy te?

Zavarba hoz a reakciója, de nem szólok semmit. Leszedem a leveleket a szárazkról, majd beleteszem a virágokat a bögrébe és az asztal közepére rakom, mielőtt kezet mosok.

– Kész vagyunk? – kérdem.

A legszélesebb mosolyát villantja rám, még a szívem is belesajdul. Van egy olyan sejtésem, hogy nem mosolyog annyit, mint kellene.

– Teljesen kész vagyunk – bólint.

Asztalhoz ülünk, Ellie pedig megemeli a poharát.

– Arra, hogy túléljük a havazást.

– Ó, szerintem nem csupán túléljük – válaszolom.

Ha egyedül rekedtem volna itt, megoldottam volna. Rengeteg sajtos-sonkás szendvics és leves segítségével, és naponta legalább egyszer újra be kellett volna gyűjtanom, és persze nem lett volna ilyen jó társaságom a vacsoránál. Az, hogy Ellie itt van, minden tekintetben azt jelenti, hogy jobb, mintha egyedül lennék.

– Milyen az idő odakint? Mintha sűrűn havazna, de innen nehéz megmondani, ha ég a lámpa a konyhában.

– Még csak néhány centi vastag a hó. De gyorsan esik, és erős a szél.

Ellie felnevet.

– Mi a fenének választottál pont egy skót szigetet novemberben?

Elmosolyodom, de nem a nevetséges döntésem, hanem Ellie-n. Gyönyörű. Most, hogy megnyugtattam, hogy nem haragszom rá, könnyedebb hangulatban van, mint korábban. Jól áll neki ez a vidámság.

– Be kell valljam, ez a legfinomabb muszaka, amit valaha ettem.

A tányéromra mutatok a villámmal. Laktató házi koszt, se több, se kevesebb – a sajtos, a fűszeres és az édes tökéletes kombinációja.

– Egyszerűen hihetetlen. Olyan tehetséges vagy!

Elpirul és elhúzza a kezét, mintha nem hinne nekem.

– Köszönöm. De elárulnád végre, hogy miért pont a semmi kellős közepén sütöttem a muszakámat?

– Ez az unokatesóm háza. Elég gyorsan szükségem volt egy helyre, és... ő még sosem járt itt. Egy fogadáson nyerte.

– Micsoda?! – kiált fel és elkerekedik a szeme, mintha épp azt közöltem volna vele, hogy ő nyert egy házat. – Ki szerez fogadáson egy házat?

– Az unokatesóm amerikai. Rendszeresen pókerezik, és... nem is tudom, azt hiszem, valakinek elfogyott a pénze.

– Ez mind szép és jó, de ha soha nem akar idejönni, akkor mi a fenéért nem adja el?

– Szerintem szereti azt mondogatni az embereknek, hogy van egy háza Skóciában, mert rögtön azt hiszik, hogy egy kastélyról beszél.

Fogalmam sincs, hogy ez igaz-e. Csak azért mondtam, hogy megnevettessem. Ez a legszebb hang a világon.

– Hát, az tény, hogy nem az. De nyáron gyönyörű lehet. Vagy tavasszal. Vagy akár ősszel.

Ezúttal én nevetek jól.

– Igen, csak nem télen. Mindenesetre jó célt szolgál. Sikerül befejeznem a munkámat.

Vesz egy villányi padlízánt, és bólint.

A munkám. A munka, amiről egészen mostanáig hazudtam, mert csak írásból áll, és köze sincs a medicinához.

– Nem orvosi kutatással foglalkozom – vallom be.

Ellie a szemembe néz, de nem szól semmit.

Kifújom a levegőt, leteszem a villámat és hátradőlök. Mit veszíthetek azzal, ha tisztázom a dolgokat? Igen, tudni fogja, hogy valószínűleg nem számíthat hosszú távú állásra mellettem, de ő úgyis más álmokat kerget, és ha kell, biztos vagyok benne, hogy össze tudjuk dugni a fejünket, és találunk neki máshol, más szerepet. Ha tényleg épp csak rápillantott a papírjaimra, akkor is tudja, hogy nem orvosi kutatáson dolgozom. Semmi olyat nem mondok neki, amire ne jött volna rá már magától is.

– Egy könyvön dolgozom – magyarázom. – Pontosabban a

saját könyvemem.

Azzal beszámolok neki Mrs. Fletcherről, és arról, hogy hamarosan nyugdíjba megy, és azt szeretné, ha az én könyvem lenne az utolsó, amit elad egy kiadónak.

– Lehet, hogy semmi sem lesz belőle, de amikor ilyen lehetőség adódik, úgy érzem, nem szalaszthatom el.

– Tehát író vagy – nyugtázza. – Nem orvos.

Hevesebben dobog a szívem. „Nem orvos.” Úgy csapódnak belém a szavak, mintha belegyalogoltam volna egy üveglapba.

Eddig mindig csak orvosként gondoltam magamra.

Amióta az eszemet tudom, a családban minden a gyógyítás körül forog, és ez már jóval azelőtt elkezdődött, hogy bármelyikünk orvosi egyetemre járt volna. Olyan közegben nőttünk fel, ahol a szüleim kitüntetései, díjai és oklevelei sorakoztak a polcokon. Gyermekkoromban mindennek és mindenkinek, aki számított, valamilyen módon köze volt az orvostudományhoz. Hallgattam apámat, ahogy lelkesen mesélt egy-egy áttörésről a kutatásaiban, azokban az időszakokban, amikor még nem klinikai orvoslással foglalkozott. Anyám feldobottan vagy letörten jött haza, attól függően, hogy aznap hogy sikerültek a műtétei. Vacsora közben az előléptetéseket ünnepelték, a reggeli fölött pedig a különböző kezelések előnyeit és hátrányait vitatták meg egymással. A medicina volt a levegő, amit mindannyian belélegeztünk, a nyelv, amit beszéltünk, a világ, amit ismertünk és megértettünk.

Ha nem vagyok orvos, akkor hol a helyem a világban?

Nathan már megtalálta a saját válaszát erre a kérdésre, persze az sem ment zökkenőmentesen. Szerencséje, hogy viszonylag híres, fantasztikusan gazdag, és a pénzvilág egyik legbefolyásosabb alakja lett. Nathan egy erődöt épített maga köré a családban, amiből csak akkor és úgy bukkan elő, amikor és ahogyan ő akar, a saját feltételei szerint.

Nekem még erődöm sincs.

– Még én sem tudom, hogy mi vagyok – ismerem el. – Azt tudom, hogy nem szeretem az orvoslást. Nem úgy, ahogyan

kellene.

– Ahogyan kellene? – kérdi. – Mi ez, valami munkahelyi előírás?

– Már említettem, hogy a családban mindenki orvos vagy sebész. Imádják. Szenvedélyesen elkötelezettek a szakmájuk iránt. Az egyetlen, ami iránt valaha is szenvedélyt éreztem, az az írás.

– És itt a lehetőség, hogy az írásból...

– Ennyire előre még nem gondolkodtam. Úgy értem, még mindig úgy tervezem, hogy hetente kétszer a magánpraxisomban dolgozom, és megpróbálok valamiféle szikrát lobbantani az orvoslás iránt, ami eddig hiányzott belőlem.

– És azt hiszed, hogy egy magánpraxis segíthet ebben? Hogyan?

Az igazat megvallva kétlem, hogy segítené. Csak robotpilótával repülök, de egyelőre ezzel áltatom magam. Amíg nincs jobb alternatíva, miért adnék fel mindent?

– Előbb átadom a könyvet Mrs. Fletchernek, aztán majd meglátjuk, mi sül ki belőle. Lelkesnek tűnt, de ez még semmit sem jelent.

– Bezárhatnád a rendelőt, és kirúghatnál.

A szájába tesz egy falat muszakát, és rágás közben a szemembe néz.

– Azt akarod, hogy kirúgjalak?

Felvonom a szemöldökömet.

– Nem, de ez pénzkidobás. Ha csak a barátod lennék, és nem az alkalmazottad, azt mondanám, hogy szabadulj meg tőlem, és zárd be a rendelőt. Őszintén szólva, én magam sem értem, hogy mit keresek ott nap mint nap.

– Azt hiszem, én csak... próbálom fenntartani a dolgokat – dadogom tétován, elismerve a tényt, amit eddig csak magamnak vallottam be. – Teszem, amit tennem kell.

– Ki szerint *kell* ezt tenned? – kérdi, de erre nincs kielégítő válaszom. – Ha semmi sem lesz a könyvből, amin dolgozol, akkor sem kellene mélyebben belemerülnöd az orvoslásba. Keress magadnak valami mást. Vagy írd egy másik könyvet.

Egy jobbat, amelyik bestseller lesz.

Megvonja a vállát, mintha ez lenne a leglogikusabb és legkézenfekvőbb megoldás, én pedig egy idióta lennék, amiért erre nem gondoltam. Pedig persze hogy gondoltam. Csak nem olyan egyszerű végigcsinálni. Lehúzni a rolót, és közölni a világgal, hogy *végeztem az orvoslással*.

– Olyan ez, mint amikor először készítettem sajtfelfújtat – folytatja. – Azt hittem, már elkészült; fantasztikusan nézett ki a sütő ajtaján keresztül. Ám amikor kivettem, összeesett az egész. Túl korán vettem ki a sütőből. De ez még nem azt jelenti, hogy nem szeretek főzni. Nem azt jelenti, hogy soha többé nem csináltam sajtfelfújtat. Persze hogy csináltam. És legközelebb jobban csináltam. Veled is ugyanez a helyzet. Eddig soha semmit nem publikáltál, de azért szeretsz írni. Ha ez az ügynök nem tudja eladni ezt a könyvet, majd írsz egy másikat, amit egy másik ügynök el tud adni. Ha már egyszer rátaláltál arra, amit szenvedélyesen szeretsz csinálni, nem adhatod fel.

– És hál’ istennek, te sem adtad fel a főzést.

Felnevet.

– Csak van valami hasznom nekem is.

– Akkor miért nem követted már korábban a szenvedélyed? Biztos lehet karriert csinálni a konyhaművészetből, még akkor is, ha nem jártál a Cordon Bleu-re.

Belekortyol a borba, és szinte látom, ahogy végigpörögnek a válaszok az agyában.

– Eltartott egy darabig, mire rájöttem, mennyire szeretek főzni. Az utolsó munkámba tizenkilenc évesen vágtam bele. Azt hittem, örökké ezt fogom csinálni. Eszem ágában sem volt hagyni, hogy valami alkalmazott menedzselje Shane-t. Senki sem törődött volna úgy a karrierjével, mint én. Ezért nem is kerestem magamnak mást. Gondolom, fel sem tűnt nekem, hogy nem azzal foglalkozom, amit szeretek.

Shane. Most hallom először a nevét, s noha fogalmam sincs, mit művelhetett, hogy elcseszte a kapcsolatukat, máris utálok a fickót.

– Mert az ő karrierje volt a szenvedélyed?

A semmibe réved a tekintete, mintha komolyan elgondolkodna a válaszon.

– Mert azt akartam, hogy boldog legyen. A kedvében akartam járni.

Ez úgy hangzik, mintha a szolgája lett volna, nem a barátnője.

– Igen, visszagondolva, nem azért csináltam azt a munkát, mert szerettem. Hanem azért, mert úgy éreztem, ez a kötelességem – vallja be. – Meg sem fordult a fejemben, hogy létezhet más alternatíva.

Kiegyenesedik a széken.

– Soha nem gondoltam még így erre, de igaz; úgy éreztem, hogy boldoggá tehetem azzal, ha magamra vállalom a munkát, és az ő boldogsága fontosabb volt az enyémnél. De nem ilyen a szerelem? Nem a párod igényeit helyezed a sajátod elé?

Tizennyolc éves koromban volt egy félig-meddig komoly barátnőm, ám őt leszámítva még sosem voltam szerelmes, úgyhogy aligha vagyok a téma szakértője. Valami mégis azt súgja, hogy egyáltalán nem ezt jelenti a szerelem.

– Szerintem nem azt jelenti, hogy mindent fel kell áldoznod a másikért, ami fontos neked. Különben nem csak egy felmagasztalt rabszolga leszel?

Leejti a villáját, és döbbenet hátrahőköl.

Megbököm a lábát az enyémmel.

– Nem akartalak felzaklatni. Nem ítélek el.

Felpillant, és mosolyt erőltet az arcára.

– Tudom. Csak elgondolkodtam.

– Min gondolkodtál?

– Hogy mennyire igazad van. Sok mindent feláldoztam. És hiába töröm a fejem, nem emlékszem, hogy ő mit tett értem.

Ezt nem nekem mondja. Magában beszél. Bekapok még egy falatot, amíg Ellie töpreng. Ez a muszaka olyan finom, hogy vétek lenne akár csak egy morzsát hagyni belőle.

– Mesélj nekem a könyvedről – kér végül, és témát vált. – Elolvashatom?

– Szó sem lehet róla! – vágom rá.

A hajam is égnek áll a gondolattól, hogy valaki elolvassa, amit írtam.

– Egy könnyed krimi, ami egy kórházban játszódik. A főszereplő egy nyugdíjas rendőr.

– Aki zseniális, mégsem értékeli senki?

Felnevetek és bólintok.

– Csak nem egy óriási klisé írok?

– Sok benne a vér? – kérdi fintorogva, és legszívesebben az ölembe kapnám.

– Nem igazán. Holttestek vannak benne. De sosem látod, hogyan lesz holttest az áldozatból.

Színpadiasan megborzong.

– Úgy mondd, hogy holttest, mintha nem lenne nagy ügy.

Megvonom a vállam.

– Az orvos a kórházon kívül is...

Ha tudná, hogyan bánnak a holttestekkel az orvostanhallgatók!

– És mi olyan könnyed ebben a sok holttestben? – kérdi.

Közben feláll, és a tányéromért nyúl.

– Ül vissza, majd én leszedem az asztalt.

Felpattanok.

– Nem bánom.

Látom rajta, hogy őszintén nem bánja. Mégis úgy beszél, mintha arra programozták volna, hogy mindent megtegyen másokért, és nincs hozzászokva, hogy őt ugrálják körbe.

– Kérlek.

Átkarolom a vállát, és visszavezetem a székéhez. A biztonság kedvéért még egy kis merlot-t is töltök a poharába. Majd elkezdem összeszedni a tányérokat, és a mosogató mellé halmozom őket.

– És a „könnyed” csak annyit jelent, hogy nincs részletezve az erőszak.

– És ki a hősöd Watsonja?

– Ó, a kihagyhatatlan segítőtárs! Nos, éppen miatta kell átdolgoznom a könyvet. Madeline. Zseniális nő, de napközben dolgozik, így nem tud főszerepet vállalni. A

hősünk mégis rá támaszkodik. Tiszteli őt, és... vonzódik hozzá.

Ellie feláll, és a mosogatóhoz lép.

– Ez tetszik. Egy kis romantikával fűszerezett krimi.

– És mindketten egy kicsit esetlenek, és fogalmuk sincs, mi fog kisülni a dologból. Eltart egy darabig, amíg bármilyen fizikai intimitás kialakul köztük, a feszültség azonban tagadhatatlan.

Mintha csak Ellie-ről és magamról beszélnék – döbbenek rá, amikor elhallgatok.

Ellie szótlánul felhúzza a gumikesztyűt, mielőtt a mosogatóhoz fordul.

– Hadd mosogassak el – mondja. – Nem hagyhatom, hogy mindent te csinálj.

– Még semmit sem csináltam! Te főzted ezt a mennyei mannát. Én még semmivel sem járultam hozzá a vacsorához.

– Ez nem igaz.

A bögre felé biccent, amiben a hangacsokor van. Látom az arcán, hogy nem viccel.

– Kétlem, hogy ez számít.

– Nekem számít.

A hangja halk, de nem tudok vitába szállni vele. Akárki is volt ez a „Speedway Shane”, nyilvánvalóan egy seggfej volt.

Amíg elmosogatunk, mesélek még egy kicsit a könyvemről. Ellie érdeklődve kérdezget, én pedig élvezettel beszámolok neki az írásról és az írás folyamatáról, arról, hogyan tervezem meg, mit írok egy adott napon. Szeretek beszélgetni vele, akármiről.

– Mrs. Fletcher ötlete volt, hogy hangsúlyosabbá tegyük a szerelmi szálát Benjamin és Madeline között. És tényleg bevált! Tetszik, ahogy együtt dolgoznak a rejtély megoldásán, de közben a háttérben ott sistereg köztük ez a szexuális feszültség.

– Férjnél van? – kíváncsiskodik.

– Csak a munkájának kötelezte el magát. A hős pedig özvegyember, aki sosem tette túl magát igazán a felesége halálán.

– És ez személyes tapasztalaton alapszik?

Váratlanul ér ez a kérdés.

– A barátnőm sosem halt meg, ha erre gondolsz. És még sosem nősültem meg.

– Sajnálom – szabadkozik.

– Nem kell folyton bocsánatot kérned, Ellie. Nyugodtan kérdezhetsz tőlem bármit, amit csak akarsz.

Ha a családom bármelyik tagja itt lenne, most kiugrana a szemük az üregéből, mint egy rajzfilmfigurának. Köztudott, hogy zárkózottabb vagyok, mint a fivéreim, és csendesebb. Valószínűleg éppen azért, mert annyi éven át egy olyan személyiséget viseltem magamon, ami nem illett rám. Ellie-nek azonban nem számít, hogy orvos vagyok-e, vagy sem.

– Azt hiszem, így próbáltam kipuhatolni a múltadat. Az enyémet már teljes egészében ismered.

– Erről nincs sok mesélnivalóm. Az utolsó komoly barátnőm az egyetemen volt. Aztán... a gyógyítás minden időmet és energiámat lefoglalja. Ha van egy kis szabadidőm, csak arra tudok gondolni, hogy nem akarok orvos lenni. Volt néhány fellángolás, ami eltartott pár hónapig, de semmi komoly, tényleg.

– Szóval te inkább az egyéjszakás kalandokat szereted? – Felnyög. – Ez úgy hangzik, mintha máris gyűrűt kérnék... Pedig nem! Csak már azt sem tudom, hogyan kell eligazodni ebben a... tudod. Olyan sokáig voltunk együtt!

Nem gyűrűt vár tőlem – ez nyilvánvaló. Csak biztonságban akarja érezni magát, mert eddig soha nem volt biztonságban.

Átnyúlok a mosogató fölött, lehúszom a kezéről a kesztyűt, majd elindulok hátrafelé és leülök a székre, őt pedig az ölembe húzom.

– Voltak egyéjszakás kalandjaim. Megpróbáltam elérni, hogy valami több legyen belőlük. És néha sikerült is, egy ideig, de többnyire nem. Csak annyit tanultam ebből, hogy ha léteznek is szabályok, velem senki sem ismertette őket. Én csak azt akarom látni, ami itt van az orrom előtt. Nem akarok túl messzire, a jövőbe nézni, de azt tudom, hogy kedvellek. Tudom, hogy szeretek beszélgetni veled, szeretlek

nézni, és hogy olyan pompás feneked van, hogy le sem tudom venni róla a szemem. És tudom, hogy újra meg akarlak csókolni. De ez csak a történet egyik oldala. Nem csak rólam szól. Hanem rólad is.

Elfordul az ölemben, elhelyezkedik lovaglólülésben, és szaporábban ver a szívem.

– Nekem is tetszik a te feneked.

Kuncogok, de elhallgattat egy érintéssel, ahogy végigsimít az arcomon. A tekintete az ajkamra hullik, majd ismét felnéz a szemembe, mintha csak engedélyt kérne, de nem válaszolok. Azt akarom, hogy elvegye, amit akar.

A kezébe veszi az arcomat, végignyálja az alsó ajkamat, és ez a legérzékibb élmény, amit valaha átéltem. Érzem, hogy megkeményedek alatta, és azt kívánom, bárcsak több önuralmam lenne – nem akarom elriasztani. Azután a számba mártja a nyelvét, csak egy másodpercre, mielőtt elhúzódik, és a számra simulnak az ajkai. Egy szempillantás alatt beindít.

Szétnyílik a szám, mire mohón ráveti magát a felső ajkamra, harapdálja és szopogatja, mielőtt a nyelvével kószolgat tovább.

Soha nem élveztem még ennyire egy csókot. Soha nem adtam még át magam ennyire egy nő csókjának. De valami azt súgja, hogy pontosan erre van szüksége.

HUSZADIK FEJEZET

Zach

Megáll, a szája leválik az ajkamról. Arra vár, hogy átveszem az irányítást? Követem a példáját, azt akarom, hogy ő diktálja a tempót. Még nyilvánvalóan nem gyógyultak be a sebei az előző kapcsolatából, és nem akarok tenni semmit, ami csak rontana rajtuk vagy újabb sebet hagyna.

– Ellenállhatatlan vagy – suttogom.

Elhúzódik, hogy az arcomba nézzen, a szeme elkerekedik a csodálkozástól.

– Tényleg?

Fészkelődni kezd az ölemben, mire végigsimítok a fenekén, és felnyögök a gyönyörűségtől. Még a ruhán keresztül is érzem, milyen finom a teste.

– Persze hogy az vagy.

Hogy kételkedhet benne?

– És ez volt életem legjobb csókja.

Elpirul, és kidülled a mellem a büszkeségtől. Szeretném még látni rajta ezt a pírt. Ezt a ragyogást, ami felvillanyozza az arcát, valahányszor bókolok neki.

Megsimogatom az arcát, a hüvelykujjammal követem az arccsontja ívét, és eltűnődöm, vajon mi történik ezután. Vajon ez a csók csak kóstoló volt, vagy be kell érnem életem legjobb csókjával?

– Nem fejeztük be a mosogatást – szól hirtelen. – De én is befejezhetem. Te egész nap dolgoztál...

– Te most nem mosogatsz, és én sem, ez várhat.

A mosogatóra sandít, mint aki arra számít, hogy lehurrogják a koszos edények.

– Mi lenne, ha leülnénk a tűz mellé a borral? – javaslom, és leküzdöm a késztetést, hogy felkapjam, becipeljem a hálósobába, és játszani kezdek a testén – hogy minden

hangot előcsalogassak belőle, amiről tudom, hogy szerepel a repertoárjában.

– Ezt akarod? – kérdi.

Felnevetek. Azt biztos nem akarja hallani, hogy mit akarok vele csinálni valójában.

– Te mit akarsz?

Felsóhajt, és úgy vonaglik rajtam, mint aki olvas a gondolataimban. A fenébe is, le kell hútenem magam. Annyira vágyom erre a nőre, hogy úgy érzem, mindjárt szétrobbanok.

– Azt akarom, hogy csókolj meg – suttogja.

Találkozik a tekintetünk, mire Ellie kidugja a nyelvét és megnedvesíti az ajkát, mintha csak felkészülne a csókra. Beletúrok a hajába, megragadom, és közelebb húzom magamhoz. Amikor a számra simul az ajka, megragadom az alkalmat, hogy megkóstoljam, felfedezzem, és *falni* kezdem.

Valami primitív ösztön felülkerekedik rajtam, és felállok, magamhoz szorítom a testét, majd elfordítom, hogy felültessem a pultra. Hallom, hogy néhány tárgy a padlóra zuhan, de úgy tűnik, semmi sem tört össze. Elindulok lefelé a nyakán, csókokkal halmozom el és nyalogatom. Amikor a kulcscsontjához érek, rájövök, hogy abba kell hagynom.

Elhúzom a szám és megkapaszkodom a konyhapultban, Ellie pedig csapdába esik a karomban.

– A fenébe is! Muszáj lehútenem magam.

– Nem is emlékeztem, hogy ilyen érzés csókolózni – jegyzi meg Ellie.

Általában *nem* ilyen érzés, de ezt nem mondom ki. Nem akarok olyat mondani, amit nem gondolok komolyan, és nem akarom olyan fickó benyomását kelteni, aki kész mondani bármit, amivel levetkőztethet egy gyönyörű nőt. Nem akarom, hogy begyakorolt csajozós dumának tűnjön, mert nem az. Olyan igazság ez, mely mintha a bőrömhöz lenne égetve. Túlságosan jó vele. Jobb. Más, mint bármi, amit eddig éreztem.

Talán azért, mert csak csókolóztunk, és hosszú idő óta most először nem tudom, hogy lesz-e folytatása a csóknak.

Ujjaival a hajamba túr.

– Menjünk, nézzük meg azt a tüzet.

Pihenő, egy kis szünet – nem bánom. Feltéve, ha ezzel még nincs vége.

Megfogom a kezét, ahogy lecsúszik a pultról, és egyszerűen képtelen vagyok levenni róla a szemem. Mintha minden mozdulata a legérzékibb csábítás lenne, amit valaha láttam. Elvárásol minden pillantása, minden érintése.

Mi ütött belém?

Felkapom a borospoharakat az asztalról, Ellie pedig előremegy a nappaliba. A tűz még lobog, de azért ráteszek néhány fahasábot. Nem mintha nem lenne már így is éppen elég fülledt ez a szoba.

– Szóval, még sosem jártál itt, mielőtt feljöttél, hogy átdolgozd a könyved? – érdeklődik.

– Nem. Mindenki azon röhögött, hogy Vincent kártyán nyerte ezt a helyet, de még egyikünk sem járt itt. Tudtam, hogy félre kell vonulnom a munkával, ha be akarom tartani Mrs. Fletcher határidejét. Nem akartam, hogy megzavarjon a szokásos rutinom vagy a fivéremeim váratlan látogatása. Gondolni sem akartam másra, csak az írásra és a szerkesztésre.

Ellie összerezzen.

– Sajnálom, hogy megzavartalak.

– Ne sajnáld.

Éppen rád van szükségem.

Ezt azonban nem mondom ki hangosan, mert tudom biztosan, hogy ez mit jelent, a szavak azonban a fejemben keringenek, mintha kikíváncoznának belőlem.

Egymás mellett ülünk a kanapén, a szikrázó szexuális feszültség már lecsillapodott, mégis megfogom a kezét, mert sóvárgok az érintése után.

– Mesélj még arról, hogy mit szeretnél csinálni, ha befejezted a szakácsiskolát.

Felhúzza a lábát a kanapéra, és hozzám bújik. Olyan jólesik, ahogy a teste az enyémhez simul, hogy kis híján felnyögök.

– Arra gondoltam, hogy talán privát séf szeretnék lenni. Londonban rengeteg állás van, és elég jól fizetnek. Ki tudja. Az még odébb van. Egyelőre csak annyit tudok, hogy szeretek főzni. Főzés közben vagyok a legboldogabb. A konyhában találok vigaszt és békét.

– Kivételes szakács vagy.

– Holnap megcsinálhatnánk az almás pitét. Feltéve, ha ráérsz. Tudom, hogy elfoglalt vagy.

Még több fahéj! Másra már gondolni sem tudok.

– Biztos, hogy tudok rá időt szakítani.

– Pihenned kéne.

Elengedi a kezem és feláll. Elönt a csalódottság. Még nem vagyok felkészülve arra, hogy elengedjem.

– Fáradt lehetsz – bólintok.

Úgy fel vagyok pörögve, hogy fogalmam sincs, tudok-e aludni az éjjel.

– Holnap kipihenten kéne kezdened a napot. Határidőd van, amit tartanod kell.

Mindketten felállunk, és búcsúzóul megsimogatom az arcát, majd csókot nyomok az ajkára.

– Szép álmokat!

Nézem, ahogy elsétál a hálószoza felé. Felvillant egy apró mosolyt, majd becsukja az ajtót. Ha nem lennének behavazva, most elmennék sétálni, majd a zuhany alatt szabadulnék meg a felgyülemlett vágytól. Kinézek az ablakon. Már legalább térdig érhet a hó, habár nehéz megmondani. Ettől függetlenül, ez nem az a fajta időjárás, amiben futni lehet. Még sétálni is ostobaság lenne. Koromsötét van, és viharos szél fúj. Halálvágy kell hozzá.

Nem tehetek mást, le kell feküdnöm. Még csak el sem mosogathatok, mert tudom, hogy a tányércsörgésre rögtön kijönne segíteni, és akkor sosem tudnám elterelni róla a gondolataimat.

Felsőhajtok, és éppen lehúzom a pólómat, amikor meghallom az ajtónyikorgást. Felkapom a fejem, és ott áll a hálószoza ajtajában, egy szál bugyiban és derékig érő pólóban.

Az egész testem remeg a vágytól, ahogy a tekintete végigsiklik a mellkasomon. Teljesen felé fordulok, hogy mindent jól lásson.

Akarom őt, és már nem bírom sokáig, ki fog csúszni a számon, hogy miféle mocskos dolgokat akarok csinálni vele.

– Ellie.

A hangom kásás és rekedt, és alig jut át a sűrű sóvárgáson.

Áthelyezi a testsúlyát az egyik lábáról a másikra, és önkéntelenül a combja közé bámulok, és azon tűnődöm, vajon milyen lehet az íze.

Kifújom a levegőt, nem tudok vagy nem akarok tovább visszatartani semmit.

– Gyere ide.

Nem lehetek biztos benne, de mintha megkönnyebbülne. Ahogy közelít felém, a melle ringásából meg tudom állapítani, hogy nincs rajta melltartó. Ökölbe szorítom a kezem, és próbálom visszafogni magam.

– Ellie – ismétlem.

A neve egy kérdés – tényleg ezt akarja? Felkészült rá? Biztos benne?

Ő azonban odalép hozzám, olyan közel, amennyire csak lehetséges anélkül, hogy megérintene.

– Zach.

A pólója szegélyével babrál, majd lehúzza magáról.

Felnyögök. Megszédít a látvány, az érzékeim egymással vetekednek, mindegyik próbál felülkerekedni a másikon. Túl sok ez nekem.

– Gyönyörű vagy – nyögöm ki valahogy.

Ellie felemeli a tekintetét.

– Te is.

Lesiklik a tenyerem az oldalán, megállapodik a derekán, és a hüvelykujjammal belekapaszkodom a csípőcsontjába.

– Nem tudsz aludni? – kérdem.

– Nem akarok – helyesbít.

Felnevetek, mintha azt mondanám: „ismerem az érzést”, és leültetem a kanapéra. Kinyújtja a kezét a farmerom slicce felé, én azonban szétnyitom a combját, és letérdelek a lába

közé.

– Meg akarlak kóistolni, Fahéjacsám.

A bugyijába akasztom a hüvelykujjamat, és egyetlen gyors mozdulattal megszabadítom a fehér csipkétől. Ellie ösztönösen összezárja a lábát.

Megrázom a fejem és fölé hajolok, megcsókolom egyszer az ajkán, egyszer a nyakán és egyszer a tökéletes mellei között. Órákig el tudnék időzni a mellein, de majd később visszatérek hozzájuk. A számba veszem az egyik mellbimbóját, és elengedem, a fogam közé csípem, amitől döbbenten felsikolt.

Eltakarja az arcát, amivel megnevettet. A kanapé széléhez húzom a fenekét, de ebből a szögből nem férek hozzá úgy, ahogy akarok. Felállok és a karomba veszem, majd lefektetem a kanapé és a tűzhely közé.

Most már az enyém.

Felhúzza a lábát, én pedig szétterpesztem a két térdénél, és lehajolok, hogy végignyalogassam az egyiktől a másikig, mielőtt még zavarba jöhetne.

A kezével a szőnyegre csap, amikor felnyög, én pedig olyan mélyen belemerülök, hogy soha többé nem akarok feljönni a felszínre. Nyalogatom, kóistolgatom és ingerlem őt, és kitapasztalom, hogy mitől nyöszörög, mitől sóhajt fel és mitől sikít.

Hallani akarom ezt a repertoárt, újra meg újra.

A csiklója lüktet a nyelvem alatt, és érzem, hogy egyre közelebb és közelebb sodródik a gyönyörhöz. Becsúsztatom a hüvelykujjamat, mire felsikolt.

– Zach, hagyd abba!

Felkapom a fejem, hogy lássam a döbbenetet az arcán.

– Azt hiszem, mindjárt...

Elmosolyodom, a G-pontjához dörzsölöm az ujjam, miközben a nyelvemmel körbejárom a csiklóját, és elolvad a teste az érintésem nyomán. Remeg a lába, reszket a válla, és belerázkódik a teste az orgazmusba.

Fölé hajolok, és nézem, ahogy lassan magához tér.

– Ez meg mi volt? – kérdi.

Elmosolyodom – mintha még soha nem tapasztalt volna olyan dolgokat, mint az orgazmus, amiben az imént része volt. Megtiszteltetésnek érzem, hogy én lehettem az, aki megadta neki.

– Ez még csak a kezdet.

Lehajtom a fejem, ő pedig lenyalja az ajkamról a saját nedvét, és az az érzésem támad, hogy rögvest én is elélvezek. Hogy lehet valaki, aki ennyire édes és kedves, ilyen pokoli dögös? Birtokba veszem az ajkát, és csókolózunk, miközben ő lerángatja rólam a farmert, mígnem mindketten meztelenek vagyunk, én pedig betakarom a testemmel, a lába a csípőm körül, a farkam kőkeményen a csiklójához simul.

– Milyen finom vagy – duruzsolja, és végigsimít. – Kemény. Biztonságos. Finom.

– Határozottan kemény – teszem hozzá egy halk nevetéssel.

Vonaglik alattam, így a farkam a csiklóját súrolja.

– Ūhüm. Határozottan kemény.

Elmosolyodom és lehajtom a fejem, végighúzom a nyelvem a torkán, a mellén, körbejárom a mellbimbóit. Addig ingerlem a fogammal, amíg a mellbimbói keményen a nyelvemhez nem feszülnek.

– Hogy tudod így eltalálni, hogy mi a jó nekem? – kérdi egy sóhaj kíséretében. – Mintha feltörtél volna egy titkos kódot, és mindent tudnál a testemről.

– A tested elárul – válaszolom.

A fogaim közé veszem a mellbimbóját, megszorítom és elengedem, megszorítom és elengedem, minden alkalommal egy kicsit erősebben.

– Jóságos ég! – kiált fel.

Látom a pánikot az arcán, de hamar elúzi az önfeledt boldogság, így tovább játszadózom vele. A kezemmel a szabad mellbimbóját ingerlem, csípem és pöckölöm, húzom és szorítom.

– Zach!

Elhelyezkedem fölötte, a farkam a csiklóját dörzsöli, az

ujjaim, a szám, a fogaim mind azon fáradoznak, hogy még több gyönyört adjanak neki.

Kinyújtja a kezét a feje fölé, hogy megkapaszkodjon valamiben, mígnem kiereszt egy sikolyt és begörbíti a hátát, megremeg alattam, ahogy végigsöpör a testén a gyönyör, olyan hevesen, hogy én is beleremegek.

Soha nem élveztem még ennyire más gyönyörét.

De mindjárt szétrobbanok.

A hátamra fordulok és megdörzsölöm a szemem, próbálom elterelni a figyelmemet az ízéről, az édes hangjairól, a testéről, mely annyira fogékony, sóvár és tökéletes, hogy nem tudok betelni vele.

Érzem, ahogy rám mászik, és amikor kinyitom a szemem, látom, hogy átlendíti a lábát, hogy meglovagoljon. Elég egyetlen pillantást vetnem rá, ahogy rajtam ül, és nem bírok tovább magammal, ezért megragadom a csuklóját, és a hátára fordítom.

– Kész vagy? – kérdem.

Beleharap az alsó ajkába, és bólint.

– Mondd ki!

– Kész vagyok. Akarlak. Magamban.

Behunyom a szemem és veszek néhány mély lélegzetet, hogy ne élvezzek el máris a hasán, mielőtt még felhúzzhatnám az óvszert.

Néhány másodperc múlva feltérdelek, és kitapogatom a farmeromban a pénztárcámat.

– Kérlek, Zach! Siess!

A fenébe is! Nagyot nyelek, és remegő kézzel kivesszem belőle a kis csomagot.

Türelmetlen várakozás kering az ereimben, az adrenalin ügyetlenné tesz, ahogy felhúrom az óvszert a farkamra. Visszafordulok Ellie-hez, de ő már az erekciómat nézi, a szája szétnyílik, az arcára kiül a kendőzetlen vágy.

Telhetetlen.

Majd meglátjuk, melyikünk bírja tovább.

Megnyalom az ajkam, és fölé kúszom. A lába közé vezeti a csípőmet, ahogy szélesre tárja őket, hogy befogadjon. Amint

hozzáér a farkam hegye a nyílásához, minden más elhomályosul, és behunyom a szememet. Belemélyedek, lassan, gyötrelmesen lassan. Azt akarom, hogy addig tartson, ameddig csak emberileg lehetséges.

– Mozdulni sem bírok, annyira kitöltesz! – mondja.

– Ki hitte volna, hogy ilyen mocskos a szád.

Rámosolygok, miközben elhúzódom tőle, majd visszasüppedek bele, ezúttal gyorsabban.

– Ha sokkal, amit mondok, akkor hallanod kéne, mire gondolok.

– Ó, igen? – nyögök fel.

Szükségem van erre a kis csevegésre, hogy elterelje a figyelmemet szűk, nedves puncijáról és arról, hogy olyan tökéletesen összeillünk. Addig legalább elhitethetem magammal, hogy az alattam fekvő nő most nem birtokol engem teljesen és maradéktalanul.

– Igen – sóhajt fel. – Nem akarnád hallani, hogy milyen kemény vagy, és milyen vastagnak érezlek magamban, hogy mennyire szétfeszítesz...

A szájára tapasztom a kezem, mert ha még egy szót szól, elélvezek. Belenyög a tenyerembe, forró lehelete csak tovább fokozza a vágyamat. Minden idegvégződéseim elérte a maximális kapacitást, és megadásra készítet.

Nincs sok időm. Ez a lassú, csábító tánc, amit az elmúlt hetekben jártunk egymással, hipersebességre kapcsolt, és már nincs visszaút.

Lassan forgatni kezdem a csípőmet, előretolom és hátrahúszom – követve az állati ösztönt, hogy a padlóhoz szegezzem, amilyen erősen csak tudom.

Közelebb húz magához, az arcát az enyémhez nyomja, az ajka a testemet kószolgatja, gyors, elkeseredett csókokkal, izzadt testünk összeecsattan, a leheletünk összekeveredik, ahogy mohón kapkodunk levegő után.

Belém kapaszkodik, begömbíti a hátát és felnyög, és amikor látom, hogy megint elélvez, elhomályosul a látásom és távoli üvöltést hallok – az orgazmusom tombolását, ahogy kiszakad belőlem és szétrobban, végigsöpör a testemen, minden egyes

sejtemen.

Hangok és érzések kaleidoszkópja villan a tudatomban, és leroskadok a testére, meg akarom osztani vele, szorosabban akarom ölelni magamhoz.

Te jó ég!

Ellie magához szorít, körém fonja a lábát, és úgy érzem, mintha soha többé nem akarna elengedni.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

Ellie

Soha nem éreztem még, hogy valaki ennyire teljesen és tökéletesen megértett volna engem.

Persze, fantasztikus a szex. Az eddigi egy, kettő, három, négy orgasmus mind ezt bizonyítja. De ez az este sokkal többről szól, mint orgasmusokról.

– Jól vagy? – kérdi Zach, ahogy kihámozza magát az ölelésemből a kandalló előtt.

– Nemcsak jól, tökéletesen.

– Meghiszem azt. – Felsóhajt. – Amikor éreztem, hogy elkezdsz élvezni, nem bírtam visszafogni magam többé.

– Úgy érted, másodjára – pontosítok. – Az elsőt bizonyára elszalasztottad.

Felnevet.

– Kétszer élveztél el? Mármint csak akkor.

Hogy beszélhetünk ilyen tárgyilagosan az orgasmusról? És hogy a fenébe lehet, hogy nekem már négy is volt? Eddig. Ilyen még sosem történt velem. Soha.

Igaz, még soha nem találkoztam olyan férfival, mint Zach.

Feltérdel, és az óvszerrel babrál, én pedig nem bírom megállni, hogy ne gyönyörködjek benne. A teste olyan tökéletes, hogy szinte felháborít, hogy a társadalmi konvenciók miatt kénytelen ruhákkal eltakarni.

– Fantasztikus a tested – szalad ki a számon.

Rám pillant a kócos hajtincsek alól.

– A tiéd meg olyan, mintha kifejezetten az lenne a célja, hogy megvadítson.

Elfojtok egy mosolyt.

– Csakugyan?

Leülök és az ölébe nyúlok, hogy körbesimítsam a farkát. Azonnal megrándul az érintésemtől.

Zach olyan pillantást vet rám, mintha azt mondaná: „Nem megmondtam?”

A melleimhez nyúl, megállítja a ringatózásukat, miközben fel-alá mozgatom a kezem egyre növekvő farkán, de nem vagyok elég közel hozzá. Azt akarom, hogy a testem több helyen érjen a testéhez. Elfordulok, és megfogja az államot, ad egy mocskos, „meg foglak dugni” csókot, azután hagyja, hogy hanyatt döntsem.

– Korábban nem hagyhattam, hogy ezt csináld velem – mondja, ahogy felemelem a lábam, hogy meglovagoljam. – Másodpercek alatt vége lett volna. Ez a látvány, ahogy az ölemben ülsz! Egyből végeztünk volna.

Elfordítom a tekintetemet, nem akarom, hogy lássa, mennyire jólesnek a bókjai. Nyilvánvaló lehet számára, hogy nem vagyok hozzászokva az ilyesfajta szexhez. Nem vagyok hozzászokva ahhoz, hogy mindkét ember kölcsönösen örömét lelje egymás kielégítésében.

Előveszek egy óvszert, és elérhető közelségbe teszem. Előbb játszodozni akarok egy kicsit, de fel akarok készülni.

– Ez a látvány?

Hátranyúlok, összefogom a hajam, majd hagyom, hogy leomoljanak a fürtjeim, és a mellkasára szorítom a kezem, teljesen tudatában annak, hogy mit művel a mozdulat a mellemmel.

Megragadja a csípőmet, és közelebb húz.

– Átkozott egy szíren vagy te.

– Úgy érted, hogy a pusztulás szikláira csábítalak?

Feltérdelek és végigcsúszom az erekciója hosszán.

– Ha ez a szándékom velem, önként és dalolva megyek.

Felnevetek. Olyan szexi, ahogy alattam fekszik! Azt hiszem, igaza lehet.

– Szerintem ezt te hoztad ki belőlem. Még sosem éreztem...

Nem fejezem be a mondatot. Nem akarom, hogy ez a mai est másról szóljon, mint róla és rólam, és arról, hogy mire képes a testünk és milyen érzés, ám ekkor távoli zúgás üti meg a fületem, lehet, hogy csak a szél, de én meg mernék esküdni rá, hogy a saját hangomat hallom, ahogy azt

suttogja: Shane-nel sosem volt ilyen.

Megrázom a fejem, nem akarok gondolni másra, csak az előttem fekvő férfira.

Felkapom az óvszert.

– Nem bánod?

Felé nyújtom.

– Nem bánom-e?

A szája apró, pajkos mosolyra görbül.

Elveszi a kis tasakot, feltépi, én pedig megbabonázva nézem, ahogy ráhúzza a merevedésére. Biztos vagyok benne, hogy a péniszek nem lehetnek olyan szépek, mint Zaché, de azt hiszem, neki minden porcikája szép.

Óvatosan a kezembe veszem.

– Ne félj, nem törékeny.

Még mindig incselkedő a hangja, ahogy összekulcsolja a kezét a feje alatt.

Kíváncsi vagyok, vajon felfogja-e, milyen ritkán történt velem ilyen – milyen ritkán kaptam meg az irányítást, hogy azt csináljak az ágyban, amit én akarok. A szex Shane-nel soha nem rólam szólt.

De ez a mai este igen, ez most Zachról és *rólam* szól.

Feltérdelek, Zach pedig végighúzza a hüvelykujját az alsó ajkamon, és megfogja a derekamat.

Ahogy visszaülök rá és magamba fogadom, felsóhajt („Baaaskiiii!”); összepréselem az ajkamat, nem akarom, hogy lássa, mennyire élvezem, hogy ekkora gyönyört szerzek neki. A látvány, ahogy elernyed alattam, feltüzeli a saját gyönyörömet, túl hevesen, és már érzem az újabb közelgő orgazmust.

Hogyan lehetséges ez? Kísértést érzek, hogy felfüggeszsem a dolgokat, és rákérdézzek. Hogy tudom ennyire élvezni vele a szexet? Csak velem történik ez, vagy minden nőre ilyen hatással volt? Talán csak ennyire illik egymáshoz a testünk. Mi vagyunk a tökéletes orgazmus két oldala, és amikor eggyé olvad a testünk, ha akarnánk, sem tehetnénk mást, mint élélvezünk egymás karjában.

Most mindkét keze a csípőmön pihen, és előre-hátra ringat.

Talán tudja, hogy szükségem van arra, hogy vezessen, érzi, hogy nincs elég erőm ahhoz, hogy magamtól megtegyem.

Egymás szemébe nézünk, miközben körözni kezdek a csípőmmel, és érzem, ahogy a mozdulat felkavarja a gyönyörünket, mely egyre fokozódik, egyre magasabbra és magasabbra repít minket.

Hátrahajtom a fejem, ő pedig felül, és végignyálja a mellem közötti vonalat, amibe beleborzongok. Egymásnak feszül a mellkasunk, már egy hajszál sem választ el minket egymástól, és ez valahogy sokkal intimebbnek tűnik, mint amikor a combom között volt vagy rám mászott. Most, ahogy elnézem őt, ahogy szemtől szemben vagyunk egymással, egyenlő feleként, egyenrangúan, úgy érzem, nagyobb biztonságban vagyok, és több figyelemben részesülök, mint amiről valaha álmodtam.

Átkarolom a nyakát, ahogy egyre kétségbeesettebben, sebesebben és mohóbban mozgunk egymáson. Összeforrnak az ajkaink egy félcsókban, és lenyeljük egymás nyögéseit. Minden apró hangot megosztunk egymással; minden mozdulatunk a kettőnké. Izzadt tagjaink összefonódnak, én pedig elhúzódom, mielőtt feljutnék a csúcsra, hogy lássam, ahogy ő is pontosan ugyanabban a pillanatban élvez el. Mintha ugyanabba az orgazmusba remegne bele a testünk; egymásba csimpaszkodunk, még egyikünk sem akarja, hogy vége legyen.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Ellie

Sajog minden porcikám. Mindegyik egy kicsit másképpen, mégis egyformán fáj. Egész nap talpon voltam, főztem, rendet raktam a tegnapi este széttúrt párnák és eldobált ruhák közt, és rendszeresen raktam a tűzre.

Valamikor egy ponton ágyba zuhantunk, de amikor felébredtem, beugrottam a zuhany alá. Mire kiléptem a fürdőszobából, és Zachet ébren találtam, nem hagytam, hogy hozzám érjen.

– Dolgoznod kell! – emlékeztettem.

Azóta sem tudom kiverni a fejemből, milyen csalódott képet vágott. Egész nap ezen rágódtam. De nem hagyhatom, hogy miattam kesse le a határidőt.

Nem sokkal délután egy óra előtt bevitettem neki egy szendvicset, és azon kívül, hogy egyszer kiszaladt a mosdóba, egész nap nem láttam.

Amikor valamivel hét után kinyílik a konyhaajtó, izgatottság pezseg a mellkasomban.

Zach beletúr a hajába.

– Szia!

Hiába próbálok úgy tenni, mintha nem lenne nagy ügy, amikor megpillantom, különös remegés tör rám, mintha a testem minden sejtje most riadt volna fel az álmából. Ha akarnám, sem tudnám elfojtani a mosolyomat.

– Éhes vagy?

Közelebb lép és a derekam köré fonja a karját.

– Mindig.

Kellemesen megborzongok az érintésétől, és tudom, hogy olyan könnyű lenne kihagyni a vacsorát, és rögtön a desszerttel kezdeni.

De még nem lehet. Előbb ennie kell. És kíváncsi vagyok,

hogy milyen volt a napja. Szeretném minél hosszabbra nyújtani ezt az estét, mert nem maradhatunk itt örökké Rumben. Hamarosan haza kell mennem, és addig szeretnék minél többet megtudni Zach Cove-ról.

– Olyan jó átölelni téged – mondja, majd közelebb húz, és csókot nyom a fejem búbjára.

– És hogy van Benjamin Butler?

Kibontakozom a karjából, és tányérokat teszek a pultra.

– Szerintem szerelmes, és még csak nem is tud róla – feleli.

Felé fordulok, ahogy lepillant a pultra, és az ételt nézegeti, amit tálalni fogok.

– Ez elképesztően jól néz ki, és az illata! – áradozik.

– *Ossobuco*^{5} – magyarázom.

– Segíthetek valamiben?

Ennek az egyszerű kérdésnek nem kellene ilyen mély izgalommal eltöltenie. De tudom, hogy bármire megkérhetem, mert örömmel fog segíteni. Még ha nincs is szükségem segítségre, egyszerűen jobb együtt lenni, megosztani az ételt egy olyan férfival, aki önként felajánlja a segítségét, és komolyan is gondolja, amit mond.

– Megoldom.

– Hát persze hogy megoldod – mondja.

A mellkasomba gyúlt izgalom egyre nő, és továbbterjed a végtagjaimba. Zach ebben is Shane ellentéte: rátermettnek tart.

– Sikerült végezned mindennel, amit mára terveztél?

Lassú lélegzetet vesz, és felemeli a karját, majd jóízűen nyújtózkodik, miután egész nap a laptop előtt görnyedt. Muszáj elfordulnom tőle, mert nehéz türtőztetnem magam egy ilyen látvány láttán.

– Ezt nehéz megmondani. Azt hiszem, igen. Csak apró változtatásokat írok, egy pillantást ide, egy megjegyzést oda arról, hogy mennyire értékeli a nőt. A főhős már régóta elzárkózott a szerelem elől, de lassan, apránként újra dobogni kezd a szíve.

– Szóval nem akarod túlságosan felnagyítani a dolgot.

Leteszem a vacsorával megpakolt tányérokat az asztalra, ő

pedig felkapja a Barolót és a dugóhúzót, és az asztalhoz lép.

– Pontosan – bólint, közben lehámozza a fóliát a palackról.
– A realizmus vezérel. Ezek az emberek profik. Nem fogják egy hulla fölött rebegtetni a szempillájukat.

Kitölti a bort, én pedig tálalom a vöröskáposztát, és mindketten leülünk.

– *Bon app!* – mondja, ellopva a szavajárásomat, és megemeli a poharát, mielőtt tovább fejtegeti a gondolatait a szereplőkről. – Az egyensúly a lényeg. Főleg Madeline-t szerepeltetem többet. Arra gondoltam, hogy ha a hős kedveli őt, még ha nem is veszi észre, tudat alatt vonzódik hozzá. Okot keres arra, hogy a közelében lehessen.

– Ezt meg tudom érteni.

Ehhez nem igazán tudok hozzászólni. Az egyetlen tanulság, amit levonhatok a tízéves kapcsolatomból Shane-nel, az az, hogy fogalmam sincs, milyen lehet valójában egy szerelmes férfi.

– És Mrs. Fletcher megjegyzései még mindig hasznosnak bizonyulnak?

Bólint.

– Ez egyszerűen fenséges! – nyög fel élvezettel az első falat ragu után.

Megbabonázva nézem, ahogy élvezi az ételt.

– Ezt a receptet otthon tanultad? – érdeklődik.

– Az *ossobucót*? – kérdezem, kissé zavartan.

Amikor bólint, majdnem kiköpöm a bort.

– Nem, a szüleim nem szeretnek különösebben főzni. Apa évente kétszer szokott grillezni, anya pedig többnyire marad a spagettinél.

– Gyakran összejössz velük?

Elönt a megbánás.

– Mostanában egy kicsit gyakrabban.

Shane sosem akarta meglátogatni őket.

– Mármost, *amióta*...

– Amióta szakítottam Shane-nel.

Belekortyolok a borba, és utánaküldök egy falatot a vacsorából, hogy ne kelljen többet mondanom.

– Nem kedvelték őt?

– Az érzés kölcsönös volt. Azért hagytam ott az egyetememet, hogy a karrierjét menedzseljem, és a szüleimnek nem tetszett ez a döntés. Shane-nek meg nem tetszett a neheztelésük. Azt mondta, hogy soha nem tartották elég jónak.

– És az volt?

Rám szegezi a tekintetét, mely olyan sötét és komoly, hogy alig kapok levegőt.

Megvonom a vállam.

– Egy szülőnek sem elég jó senki, aki a lányukkal randizik, nem igaz? Az én döntésem volt, hogy otthagynom az egyetememet, nem az övé. Shane csak felvetette, és észszerűnek tűnt. Ráadásul így több időt tölthettünk együtt. Gondoskodhattam arról, hogy minden rendben menjen, hogy ne maradjon le egyetlen lehetőségről sem.

– És te soha nem vágytál semmire?

– Ez az enyém is volt. Legalábbis az elején. Izgalmas kilátásnak tűnt, hogy tapasztalatot szerezzek a tehetséggondozásban. Ez akár egy ugródeszka is lehetett volna ahhoz, hogy valamiféle ügynök vagy legalábbis szakember legyek a humán erőforrás vagy ilyesmi területén. Eleinte még élveztem is. Egy ideig boldog voltam, aztán... egyre több időt töltöttem azzal, hogy megpróbáltam fenntartani a látszatot, meggyőzni magam arról, hogy minden rendben lenne, *ha...* tudod.

– Volt egy fordulópon, amikor rájöttél, hogy nem vagy boldog?

A kérdés letaglóz, mint egy ördögűzés. Egészen mostanáig nem is gondoltam rá.

– Néhány évvel később már sokat veszekedtünk. Mintha egyre kevésbé elégedett volna meg azzal, amit csináltam, és a lehetőségekkel, amiket kapott. Próbáltam elmagyarázni neki, hogy folyamatosan csökken az érdeklődés minden iránt, ami a Speedwayjel kapcsolatos, ő azonban hallani sem akart róla. Könnyebb volt engem hibáztatni. Akkoriban határozottan azt fontolgattam, hogy visszamegyek az

egyetemre, de... túl komplikáltnak tűnt.

Körbe-körbe forgatom a villát a tányéromon, céltalanul tologatom az ételt.

– Akkor már elég feszült volt a kapcsolatom a szüleimmel, így nem kérhettem tőlük anyagi támogatást. A gondolat, hogy ennyi idősen eladósodjak, nyomasztó volt. Nem kaptam külön fizetést, csak Shane jövedelmén osztoztunk. Tőle pedig igazán nem várhattam, hogy fizesse ki.

Kifújom a levegőt, ahogy bevillan az emlék – akkor kezdtem félretenni egy megtakarítási számlára. Minden hónapban kis összegeket.

– A *status quo* megkérdőjelezése leküzdhetetlen akadállynak tűnt.

– Ezért inkább maradtál.

– Ezért inkább maradtam.

– És meggyőzted magad, hogy te vagy a probléma.

Találkozik a tekintetünk, és mintha kimondta volna azt az igazságot, amit eddig titokban tartottam.

– Talán – bólintok. – Szerintem nem igazán fogtam fel, mennyire rosszul állnak a dolgok, amíg véget nem ért a kapcsolat. Nevetségesen hangzik, de nem láttam a fától az erdőt. A szüleimmel évente csak egyszer találkoztam, és a születésnapokon megejtettünk egy-egy telefonhívást, ennyi. A barátaim éltek az életüket. Még a legjobb barátnőmmel, Cynthiával is megszakadt a kapcsolatom. Lassan hozzászoktam a dühkitörésekhez és a folyamatos becsmérléshez. Hogy hol nem beszélt velem, hol pedig elhordott mindennek. A viselkedését egyre nehezebb volt megmagyarázni és mentegetni, ezért inkább kerültem az embereket. Ez és az a tény, hogy nem volt semmilyen képesítesem vagy tapasztalatom azon kívül, hogy neki dolgoztam... hogyan állhattam volna ki magamért Shane-nel szemben?

– Megfélemlített téged.

Ez nem kérdés, csak a helyzet tárgyilagos összefoglalása Zach szemszögéből.

– Frusztrált volt, amiért nem jutottam előbbre a

karrierjével.

– Előfordult valaha, hogy tettelegesséig fajult a dolog? –
kérdi.

Megrázom a fejem.

– Egyáltalán nem.

Pislogok, majd még egyszer pislogok, ahogy felidézem a
múltat.

– Soha nem ütött meg – pontosítok.

Volt néhány alkalom, amikor el kellett hátrálnom, amikor
attól féltem, hogy tettelegességre vetemedik. És egyszer meg is
lökött. Legalábbis azt hiszem. Azt mondta, csak
megbotlottam, de olyan felindultak voltunk és olyan
homályos volt minden, hogy nem tudom biztosan.

– Mindig dobált dolgokat.

– De végül eljöttél? – kérdi.

Lesütöm a szemem, és megrázom a fejem.

– Elhagyott valaki másért. Az egyik PR-os lányért, aki a
motorosokkal utazott, ha külföldön versenyeztek.

Hányinger kavarog a gyomromban, és iszom egy korty
bort, hátha ki tudom mosni a számból. Hogy lehettem
ennyire hülye? Miért nem hagytam ott hamarabb?

– Biztos hülyének nézel, amiért annyi éven át mellette
maradtam.

Átnyúl az asztal fölött, és összefonódnak az ujjaink.

– Olyan voltál, mint a béka a fazékban.

Felvonom a szemöldökömet.

– Hogy mi voltam a miben?

– Állítólag ha forró vízbe teszel egy békát, kiugrik belőle.
De ha hideg vízbe teszed, és szép lassan felforralod, a béka
elevenen megfő benne. Shane éveken át tépázta az idegeidet,
csorbította az önbizalmad, és elszigetelt a barátaitól meg a
családodtól.

Hátradőlök, megdöbbszent, milyen tisztán látja a helyzetet.

– Sajnálom – szabadkozik Zach, mire felkapom a fejem.

Úgy érzem, mintha újra kapnék levegőt, miután évekig
nem jutott oxigén a tüdőmbe. A testem hosszú ideje most
először váltott vissza *riadókészültségből* „minden rendben

lesz” állapotba.

Felpillantok a tányéromról. Meg akarom köszönni neki, hogy rávezetett valamire, amit túl sokáig figyelmen kívül hagytam, de nem akarok hisztérikusnak tűnni.

– Nincs mit sajnálnod. Hasznos meglátás.

Nem is gondoltam, hogy természetes lehet, hogy nem vettem észre az apró változásokat. Pedig tökéletesen érthető. Önszántamból soha nem vágnék bele egy olyan kapcsolatba, amivé a miénk fajult a végére, a hanyatlás azonban túl fokozatos volt ahhoz, hogy felfigyeljek rá.

– Mindez már a múlté. Most a jövőmre kell koncentrálnom.

– És van ebben a jövőben olyan csokis brownie is, amelyet korábban láttam?

Felnevetek, mert kimerített ez a beszélgetés Shane-ről, valahogy mégis könnyebbnek érzem tőle a lelkem.

– A csokis brownie-nak mindig van helye a jövőben.

Leszedjük együtt az asztalt, és ahogy a süteményestányérért nyúlok, Zach magához húz egy ölelésért, és egymás karjában maradunk, összefonódva, jóleső csendben. Nincs szükségünk szavakra, mert tudom, mit jelent az érintése.

Sajnálom, hogy át kellett élned ilyet.

Te ennél többet érsz.

Az az alak egy seggfej volt.

Én soha nem csinállok veled ilyet.

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Ellie

Ha lenne internetkapcsolatom, megnézném a Google-ön, hogy mennyi idő alatt alakulnak ki a szokásaink. Úgy rémlik, hogy valahol azt olvastam, legalább egy hónapig tart, de én még csak három teljes napja vagyok Rùm szigetén, és máris kialakítottam valamiféle rutint. Napközben lefoglalnak az ételekkel kapcsolatos gondolataim, és azon tűnődöm, vajon milyen lenne egyheti menü különböző típusú háztartásokban. Ha magánszakács lennék, hogyan főznék egy négytagú családra? Vagy egy elfoglalt, egyedülálló üzletemberre változó időbeosztással? Milyen opciókat kínálnék az ünnepnapokra? Később kidolgozom a ma esti menüt. Közben Zachre gondolok.

Elég sokat.

Jóval többet, mint kellene, ahhoz képest, hogy milyen kevés időt töltöttünk együtt. Egyre csak azt hajtogatom magamban, hogy csak a kényszerű közelség teszi, vagy a szex, vagy talán van valami a skót levegőben. Ha Londonban lennék, minden más lenne. De még én sem hiszem, hogy sikerült meggyőzőnöm magam.

Amikor megjelenik a konyhaajtóban, elakad a lélegzetem. Mintha minden alkalommal, amikor kilép a szobából, elindulna az agyamban egy belső párbeszéd arról, hogy nem lehet olyan illata, mint a friss fenyőtűnek, hogy nem olvadozhat a bensőm, mint a forró láva, valahányszor a szemembe néz. Biztos csak képzelem, hogy olyan elmélyült figyelemmel fordul hozzám, mintha én lennék a leglenyűgözöbb ember, akit valaha ismert.

Ám Zach ilyenkor újra megjelenik, én pedig eldobom az agyam, mert pontosan olyan férfi, amilyennek gondoltam.

A karjába kap, és csókot nyom a fejemre.

– Gombás csirkét készítettem, desszertnek pedig almás pitét – jelentem be, és igyekszem figyelmen kívül hagyni az elektromos bizsergést, mely az érintése nyomán végigfut a testemen.

Elenged, és végignézz a konyhán.

– Komolyan?

Beleszagol a levegőbe, majd kéjesen felnyög, a hangjába beleremeg a combom.

– Kibontsam a bort?

– Persze. Ez az utolsó estém idefent. Ihatnánk a váratlan vendégekre.

– Az utolsó estéd?

Csodálkozva összevonja a szemöldökét.

– Elolvadt a hó. Biztos nem vetted észre, de egész nap esett az eső. Egy árva hópihe sem maradt.

– De jéggé fog fagyni.

Előhúzza a telefonját, és körbehordozza a házban, hátha talál valahol térerőt.

Megrázom a fejem.

– Nem, holnap már jóval fagypont felett lesz a hőmérséklet.

Sikerült rácsatlakoznom a wifihálózatra annyi időre, hogy pontosan tizenegy óra negyvennégy perckor meg tudjam nézni az időjárás-előrejelzést.

– Húha! – mondja, és a kezébe nyomok két borospoharat, hogy emlékeztessenem, mi a feladata. – Szóval tényleg hazamész?

Tálalom a gombás csirkét és a zöldbabot, és leteszem a megterített asztalra.

– Még friss hangát is szedtem.

Azt nem árulom el, hogy megtartottam egy szálat abból a csokorból, amit ő szedett aznap este, amikor belekukkantottam a kéziratába. Már elrejtettem a bőröndöm cipzáras zsebébe. Egy aprócska emlék Rùm szigetéről. Egy figyelmes férfitől. Szüvenír egy csodálatos utazásról.

Zach szótlanul kitölti a bort, majd leteszi a poharakat a tányérok mellé, és helyet foglal.

– *Bon app!*

Megemelem a poharamat, ő pedig koccint velem, közben egy pillanatra sem veszi le a szemét rólam.

– Tényleg haza akarsz menni? – kérdi.

– Hát, azt hiszem, ráférne a pihenő bizonyos testrészeimre. Elmosolyodom, de nem harap rá a csalira.

– Mert, tudod, maradhatnál. Ha akarsz.

Persze hogy én is kerestem az okokat, hogy maradjak. A kifogásokat, hogy miért ne menjek el. Nem fog rendesen enni, ha nem vagyok itt. Magányos lesz. Ha lebetegszik, ki fogja ápolni?

– Azt akarod, hogy maradjak? – kérdem.

– Persze – vágja rá, miközben belevág a csirkébe.

Felpillant rám.

– Szeretném, ha maradnál.

Olvadozni kezdek, és az arcomba harapok, hogy elfojtsam a mosolyt.

– Ha szeretnél – teszi hozzá.

Úgy visszhangzik a fejemben ez a két szó, mintha a padlóra ejtette volna a csirkés tálat.

Ha szeretnék.

Nem szoktam előtérbe helyezni a saját vágyaimat. Annyi évet töltöttem Shane menedzsereként – lehetőségeket teremtettem neki, megszerveztem, megkönnyítettem a könnyű életét –, hogy már megszoktam, hogy az igényeimet Shane igényeihez igazítsam. Gondolkodás nélkül eltemettem a saját szükségleteimet és álmaimat, miközben gondosan ápoltam és gondoztam az övéit.

– Ha maradnék, mit... mit csinálnék itt? – mondom ki hangosan, de valójában magamhoz címzem a kérdést.

Ha maradok, főzéssel és takarítással töltöm a napjaimat, amíg Zach dolgozik. Talán elmegyek sétálni – de nem vele. Talán leugrom a faluba, hogy vegyek még élelmiszert, de akkor is csak ülök a babérjaimon és bámészkodom. Megvárom, amíg Zach befejezi a könyvét.

Eddig is ezt csináltam.

– Nincs sok tennivaló – ismeri el. – Kivéve, hogy

megosztjuk egymással az ételt és az ágyat. Csak élünk. Nem mintha a Wimpole Streeten olyan sok tennivalód lenne.

Ebben igaza van – Londonban sem tudnám hasznossá tenni magam. Talán nem járok rosszabbul, ha maradok. Élvezem Zach társaságát, és talán ezzel nemcsak az ő álmait öntözöm, hanem a bimbózó kapcsolatunkat is. Ami nem is olyan szörnyű.

– Azt hiszem, maradhatnék.

Felragyog az arca.

– Pompás!

A hangja könnyed, mintha egyáltalán nem lenne nagy ügy, hogy maradok vagy megyek. Gondolom, neki úgyis mindegy.

Görcsbe rándul a gyomrom. Nem tetszik ez nekem. Úgy érzem, ha itt maradok, az nem csak azt jelenti, hogy több időt töltök Skóciában. Vajon tényleg itt akarok tölteni még két hetet?

– Ha viszont elmennék... – kezdem óvatosan, és árgus szemmel lesem az arckifejezését. Nem akarom felzaklatni, de nem vagyok benne biztos, hogy az a helyes döntés, ha maradok. – Zavarna téged?

– Hogy zavarna-e? – kérdez vissza.

Egy pillanatig hallgat, mielőtt folytatja.

– Azt kell tenned, amit te szeretnél.

Nincs él a szavaiban, nyoma sincs bennük burkolt vádaskodásnak, hogy önző vagyok.

– Ha vissza kell menned, akkor menj. – Megvonja a vállát. – De én élvezem a társaságodat.

A tányérjára mutat.

– A főztödet.

Mélyen a szemembe néz.

– A testedet.

Szóltanul vívódom a bizonytalansággal. Már-már elhatalmasodik rajtam a vágy, hogy örömet szerezzek neki, mégis kételkedem abban, hogy helyes döntés maradni.

– De akkor is csak két hétig nem látnánk egymást. Utána ugyanúgy élvezhetem mindazt, ami hozzád kötődik otthon, Londonban. Akárhogy is döntesz, az lesz a helyes döntés.

Repes a szívem a könnyed célzás hallatán. Nem a saját akaratát próbálja rám erőltetni. Csak a lehetőségeket ismerteti.

Az ilyesmi ismeretlen számomra – de nagyon jó érzés.

Vissza kell mennem Londonba. Ha itt maradok, akkor rosszul kezdődne a kapcsolatunk, mert minden arról szólna, hogy a kedvében járjak. Lehet, hogy ami elkezdődött kettőnk közt, nem lesz tartós, de ha mégis, nem szabad így kezdődnie.

– Vissza akarok menni Londonba.

Szükségem van egy lélegzetvételnyi szünetre, mert fel sem tudom fogni, hogy kimondtam ezeket a szavakat.

– Nem arról van szó, hogy nem akarok veled lenni – tisztázom, mert azt akarom, hogy tudja. – Nem arról van szó, hogy nem akarom... ezt, bármi is ez köztünk. De neked most dolgod van, nekem pedig... nekem is meg kell valósítanom az álmaimat. Találnom kell egy másik állást. Valamit, ami jól fizet.

– Már van állásod – tiltakozik.

Oldalra billentem a fejem.

– Felmondok.

– Talán ellenedre van egy kis munkahelyi románc?

Elmosolyodom, és a fejemet csóválom a sanda mosolya láttán. Pontosan tudja, hogy még mindig érzem az ajkát a testem minden porcikáján.

– Be kell zárnod a rendelőt. Ezt te tudod a legjobban. Én nem... nem foglak arra kérni, hogy mondj le az álmaidról. Mire elmész innen, elkészül a kéziratod. Nem kell többé fenntartanod a látszatot egy rendkívül drága és nagyon is valós rendelőben a Wimpole Streeten.

Felnyög és belemélyeszi a villáját az ételbe.

– Akkor mit csináljak minden csütörtökön és pénteken?

– Ugyanazt, amit minden csütörtökön és pénteken csinálsz, amióta megismertelek. Írsz.

– Újabban mintha egyre több döntést hoznál helyettem.

Mégsem tűnik dühösnek, inkább csak csalódottnak.

– A saját döntésem, hogy nem maradok itt támogatni az

álmaidat, hanem a saját álmaimat követem. Ami pedig Wimpole Streetet illeti, csak kimondtam, amit már te is tudsz.

Bólint.

– Tudom. De az állásod miatt ne aggódj. Addig kapsz fizetést, amíg nem találsz valami mást.

Hálás vagyok érte, de nem fogadhatom el ezt a jótékony gesztust. Ennyit meg akarok tenni magamért – folytatni akarom az életemet.

– Megoldom, Zach. Ha átküldöd nekem a bérleti szerződésedet, szeretném átfutni. Kitalálom, hogyan mondhatnád fel.

– Persze, az nagyszerű lenne. De azt hiszem, még egy kicsit szeretném elhalasztani az elkerülhetetlent. Nem akarok mást, csak egész nap írni, esténként pedig veled lógni. Tudom, hogy önző vagyok, de arra kérlek, hogy maradj.

Átmelegszik a bensőm a szavaitól, de akkor is muszáj megmakacsolnom magam.

– Ha ettől jobban érzed magad, amint megkötöd azt a könyvszerződést, visszajöhetünk, és újra itt rekedhetünk a hó alatt.

Ahogy felpillant a kusza fürtjei alól, van valami a tekintetében, ami megdobogtatja a szívemet. Legszívesebben beadnám a derekamat és megígérném neki, hogy maradok, hogy amennyire csak lehet, megkönnyítsem számára az elkövetkező két hetet. Ezt a szerepet azonban már eljátszottam egyszer. És nem aratott sikert. Ideje, hogy ezúttal azt tartsam szem előtt, amire nekem van szükségem.

– Ez ígéret?

– Az bizony – bólintok. – Már alig várom, hogy újra itt rekedjek veled.

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Ellie

Abszurdnak érzem, hogy itt ülök Zach várótermében a laptopom előtt, holott jól tudom, hogy nincsenek és nem is lesznek betegeink.

Zach ragaszkodott hozzá, hogy egy teljes havi felmondási időt fizessen nekem, úgyhogy addig törölni fogom a weboldalt, és kitalálom, hogyan lehet felmondani a bérleti szerződését. Amíg le nem jár az egy hónap, itt maradok – hiába bizonygatta, hogy otthonról is dolgozhatok. Nem tűnik helyénvalónak, amíg fizet nekem. Különben is, olyan kevés a dolgom, hogy addig kedvemre böngészhetek a LinkedIn állásajánlatai közt, és akár innen is felhívhatom az ügynökségeket.

Eppen egy fogorvosi rendelőben betöltendő vezetői asszisztensi állásra jelentkezem, amikor Jen bedugja a fejét a váróterembe.

– Helló, ismeretlen! Milyen volt az út? Rég láttalak.

Bejön, és leül az egyik székre az asztalom mellett.

Nem akarom részletezni, hogyan néztem el a kompenzetrendet, és hogyan rekedtem a hóban, a dögös főnököm társaságában. Jen akkor is azt feltételezné, hogy ágyba bújtunk, ha nem így történt volna.

– Elvittem neki a jelentéseket, aztán azt mondta, hogy kivehetek egy kis szabadságot, amíg ő ügyis odafent dolgozik.

Nem ez az igazság, de ezt könnyebb megmagyarázni.

– Klassz! És csináltál is valamit a szabadidődben, vagy csak tespedtél?

Remélem, nem látszik a nyakamon felkúszó pír.

– Nem sokat. Főztem, takarítottam. Ilyesmi.

– Ja tényleg, szeretsz főzni, mondtad is. Egyszer jártam egy

szakáccsal. Két kilót híztam, amíg együtt voltunk. Már hónapokkal előbb szakítottam volna vele, de a *crème brûlée*-je valami fenomenális volt. Te is tudsz csinálni olyat? *Crème brûlée*-t? Desszerteket, meg ilyesmit?

Bólintok.

– Igen, csináltam már. Csak követtem egy receptet, amit a neten találtam.

– Esetleg hozhatnál belőle dr. Newmannek. Azért jöttem, hogy elújságoljam: dr. Sanders asszisztense, Marigold elmegy. Franciaországba költözik. A barátja vett egy darab földet, ahol bort készítenek, tudod, sok szőlővel.

– Egy szőlőskertet.

Jen a homlokára csap.

– Szőlőskert! Mindig elfelejtem. Pedig inkább borkertnek kellene hívni... Na mindegy, szóval Marigold elmegy. Megpályázom az állását, mert többet keres nálam. Keményebb munka, és ha igazak a pletykák, dr. Sanders egy kész rémálom, de el tudom viselni, engem nem könnyű kiakasztani. Viszont arra gondoltam, hogy te meg jelentkezhetsz az én állásomra. Az a rendelő sokkal zsúfoltabb, és az egy hosszú távú állás. Többet is fizet. Mit gondolsz?

Örölnöm kellene.

Mégis elszorul a torkom. Legszívesebben csak főznék.

– Húha! – felelem. – Ez igazán...

– Tökéletes, mi? Már ismered az épületet, a karbantartókat, ilyesmit. Nem kell attól félnem, hogy egy tehénnel kell dolgoznom. Mindenki jól jár.

Ritkán adódik ilyen lehetőség, mégsem tudom rávenni magam, hogy lelkesedjek érte. De pragmatikusan kell gondolkodnom.

– Hogyan jelentkezhettek?

– Küldd el nekem az önéletrajzodat. Beszélek dr. Newmannel. Feltéve, ha megkapom az állást dr. Sanders mellett – de úgyis megkapom, mert Marigold csak az én önéletrajzomat fogja megmutatni neki, meg néhány szar önéletrajzot, amit a LinkedInen talált. Azután megszerzem

neked az állást dr. Newmannél, és minden rendben lesz. Dr. Tökéletes kénytelen lesz találni magának valaki mást.

Felpattan a székről.

– Nagyszerű! Akkor ezt megbeszéltük. Mondanom sem kell, hogy addig ne szólj az ügynökségnek vagy dr. Cove-nak, amíg el nem intéztünk mindent.

– Nem fogok.

Eltűnődöm, vajon mennyire lehet nyilvánvaló, hogy csak színlelem az örömet.

Jen kifordul a váróteremből, én pedig elvetem a jelentkezést a fogorvosi rendelőbe. Jen már talált nekem olyan állást, amire nem vágyom.

Skócia mindent megváltoztatott. Az együttlét Zachkel rávilágított arra, hogy milyen rossz volt a kapcsolatom Shane-nel, és mennyire elsorvadt mellette a személyiségem. Hiába tudtam egész idő alatt, hogy a szüleimnek és Cynthiának igaza van, mégsem értettem meg – nem láttam tisztán. Vagy talán nem is akartam tisztán látni, mert mit mondana ez rólam?

Zach azonban segített abban, hogy megértsem: nem az én hibám volt.

És ez a megértés lángra lobbantott bennem valamit. Mindig tudtam, hogy a Cordon Bleu-re akarok menni, de most olyan eltökélt és türelmetlen vagyok, mint még soha.

Vissza akarom kaparintani azt az életet, amit élnem kellett volna. Ennyit megérdemlek. Nem azért ugrottam ki a forró vízzel teli fazékból, hogy aztán tétlenül üljek egy másikban.

Szükségem van egy tervre, hogy minél gyorsabban eljussak a Cordon Bleu-be.

Felállok, odalépek a váróterem ajtajához, és bezárom. Nem akarom, hogy Jen megint rám nyisson, amikor nem számítok rá. Koncentrálnom kell.

Bemegyek Zach rendelőjébe, és kotorászni kezdek az íróasztalán. Hamar megtalálom a táblatollakat, amiket rendeltem neki. Pontosan ezekre és az íróasztal mögötti táblára van szükségem.

Ideje, hogy kidolgozzam a csodát, amivel eljuthatok a

Cordon Bleu-be.

Írok listát.

„Kölcsönt veszek fel” – írom az első pontba. Kavarognak a fejemben az okok, amiért ez nem fog menni. Nincs semmiféle tisztességes hitelminősítésem, mert az elmúlt évtizedben minden bankszámla, hitelkártya és bérleti szerződés Shane nevén volt. Véget vetek a gondolatmenetnek. Ha csak azon rágódom, ami az utamban áll, garantáltan kiborulok. Folytatnom kell az ötletelést.

„Nyerek a lottón.”

„Ellopom a pénzt.”

„Ráveszek egy milliárdost, hogy hozzon létre egy ösztöndíjat, amire sikeresen pályázom.” A londoni Cordon Bleu-n volt egy Julia Child-ösztöndíj, de már megszüntették. Ha Shane csak néhány évvel korábban hagyott volna el a PR-os nőcskéért, talán lett volna rá esélyem.

„Valaki kifizeti nekem.”

Hátralépek, és végignézek a rövid listámon. Nem tudom kiverni a fejemből az „ösztöndíj” szót. Újra meg újra megnéztem a honlapot – még fel is hívtam a londoni irodájukat. Határozottan nincs megpályázható ösztöndíj. Londonban.

De Párizsban is van egy Cordon Bleu, nem? És talán máshol is.

Visszarohanok az asztalomhoz, és megnyitom a honlapot. Igen, a világ minden táján vannak iskoláik, Perutól Kanadáig!

Végigböngésem a különböző iskolákat, és a sanghajnál találok ösztöndíjat. És Indiában is.

Nagyot dobban a szívem, és lüktetni kezd a pulzusom. Ez lehet az. Komolyan azt hiszem, hogy találtam valamit.

Ösztönösen a telefonért nyúlok. El akarom újságolni Zachnek. Zseniális ötletnek tartaná. Most azonban dolgozik, és nem kellene megzavarnom, még ha valami csoda folytán lenne is térerő. Majd küldök neki egy e-mailt este.

Előkapom a jegyzetfüzetemet, és elkezdem feljegyezni az elérhető ösztöndíjak határidejét. Van, ahol nem felelek meg a

kritériumoknak, mert nem vagyok spanyol, vagy nem dolgoztam X évig a szakmában. Miután végignéztam az összes honlapot, kiderül, hogy három ösztöndíjra pályázhatok: Wellingtonba, Új-Zélandra; Melbourne-be, Ausztráliába és Párizsba, Franciaországba.

Borzongás fut végig a gerincemen, ahogy izgatottan munkához látok.

Minden ösztöndíjra év végéig kell jelentkezni, így nem sok időm maradt. De ha bármelyikre sikerrel pályázom, az azt jelenti, hogy januárban már el is kezdek az iskolát – vagyis kevesebb mint két hónap múlva! Mindhárom ösztöndíj fedezi a tandíj teljes összegét. Az eddigi megtakarításaim fedeznék a szállásköltségeket, így óriási lépést tehetnék a jövőm felé.

Öt órával később, miután leírtam tizenkétezer szót arról, hogy miért akarok a Cordon Bleu-n tanulni, rádöbbenek, hogy pisilnem kell, kávéra vágyom, és szünetet kell tartanom.

Az e-maileket is meg kell néznem. Tudom, hogy Zach bezárja a rendelőt, de addig legalább úgy tehetnék, mintha lenne munkám.

Amikor rákattintok a postaládámra, majd kiugrok a bőrömből. Levelem jött Zachtól!

Megnyitom. Azt írja, hogy hiányzom neki, és leugrott a postára, hogy biztosan megkapjam az e-mailt.

Milyen romantikus!

Szinte látom magam előtt, ahogy bebújik a kabátjába, a sáljába és a kesztyűjébe, de még ezernyi réteg sem tudná elrejteni a vonzerejét. Milyen édes, hogy félbeszakította az írást, mert gondolt rám, és kapcsolatot akart teremteni.

Azt is írja, hogy ma reggel küldött egy SMS-t, de nem tudja, hogy megkaptam-e. Megnézem a telefonomat, de semmi sem érkezett tőle.

Örömmel olvasom, hogy jól halad a könyvvel, és felnevetek, amikor bevallja, hogy ma reggel odaégetett egy pírítóst.

Arra kér, hogy írjak neki, meséljek a napomról, még ha

csak néhány sorban is, hogy milyen kevés dolgom volt.

Kiszaladok a mosdóba, főzök egy kávé, majd leülök, hogy megírjam a választ, amikor eszembe jut valami: ha megkapom az ösztöndíjat, és Ausztráliába kell mennem, akkor Zachnek és nekem annyi. A fenébe is, valószínűleg még Párizs is véget vetne a kapcsolatunknak.

A válaszlevelemben szándékosan ködösítek. Csak annyit írok, hogy ösztöndíjakat és szponzorokat keresek, hogy megpróbáljam felgyorsítani a dolgokat. Azután megírom, hogy hiányzik, hogy főzzek neki, hiányoznak az elismerő nyammogások, amikor jóízűen falja a főztömet. Megírom neki, hogy hiányzik, ahogy meztelenül fölém hajol, és nézi, ahogy elélvezek.

Elküldöm az e-mailt, majd visszatérek a jelentkezéshez, átolvasom, amiket írtam, beleértve a recepteket is, amelyeket az utasításnak megfelelően kidolgoztam. A honlap szerint olyan jelentkezőt keresnek, aki kombinálni tudja egymással az ízeket, és van „érzéke” – bármit jelentsen ez. Én csak annyit tudok, hogy szeretek főzni.

Éppen kilépnék az irodából, amikor csöng a telefonom. Nagyot dobban a szívem, amikor látom, hogy Zach az. Hol talált térerőt?

Fogadom a hívást.

– Szia, hol vagy? Kilógsz a fürdőszoba ablakán?

Nincs válasz.

– Zach?

– Ellie? Hé, csak hallani akartam a hangodat.

Kellemes bizsergés terjed szét a bensőmben, és szorosan behunyom a szemem, magamba akarom inni a hangját.

– Hiányzol – mondom.

Néma csend a válasz. Lázasan gondolkodom, hogyan javíthatnám ki magam.

– Hiányzik, hogy főzhessek neked – pontosítok, mintha tényleg csak erre gondoltam volna.

Még mindig süket csend van.

Végül:

– Ellie, hallasz engem?

Felnevetek és behúzó az ajtót, a zár halkan kattan mögöttem.

– Igen, te hallasz?

Persze hogy nem hall. A semmi közepén van, pont ott, ahol lennie kell.

Nekem pedig egyelőre itt kell lennem. Csak remélhetem, hogy januárban már Párizsban leszek.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET

Zach

Mrs. Fletcher somolygásából már tudom, hogy jó munkát végeztem, de hallani akarom, ahogy kimondja, csak hogy biztosra menjek.

– Kiváló munka – jelenti ki elismeréssel. – Igazán jó lett. Le sem tudtam tenni tegnap este. Remekül érzékeltette, ahogy Benjamin szinte észrevétlenül belehabarodik Madeline-be. Tetszik, hogy olyan lassan olvad fel a szíve, hogy fel sem tűnik neki, már nem olyan fagyos, mint volt. Nagyszerű munka. Ennél többet nem is várhattam volna.

Mrs. Fletcher az apámra emlékeztet – nem könnyű lenyűgözni. Ez teszi olyan értékesé a dicséretét.

– Örülök neki. Nagyon elégedett vagyok a végeredménnyel.

– Figyelemre méltó... az árnyaltsága. Tetszik, hogy milyen lassan bontakozik ki a vonzalom. Habár tudjuk, hogy kettejüket egymásnak rendelte a sors, örülök, hogy nyitva maradt a vége. Nincs ásó, kapa, nagyharang. Legalábbis még nincs. Remélem, addig nem is lesz, amíg el nem készül még néhány rész a sorozatból.

Elkerekedik a szeme, megkocogtatja a ceruzájával a kinyomtatott kéziratot, és hátradől.

– Volt néhány nem hivatalos beszélgetésem a kiadókkal. Biztos vagyok benne, hogy aukcióra visszük a könyvet. Pont erre van szüksége a piacnak jelenleg, és a maga háttére orvosként, aki egy kórházban dolgozik, akárcsak a főhős – ez mind csak fokozza az eladhatóságát. Nagyon jó.

– Ez remek! Tehát, mi legyen a következő lépés?

– Ha úgy érzi, hogy elküldhetem, az asszisztensem már el is kezdte összeállítani a csomagot. Elgondolkodott már azon, hogy miről fog szólni a következő rész? – kérdi.

– A következő rész?

Talán lemaradtam valamiről?

– Nyilvánvaló, hogy ez egy krimisorozat lesz. Nem fogunk egy könyvnél megállni, nem igaz? Jó lenne kidolgozni egy vázlatot és egy szinopszist a következő részről. Meg akarok kötni egy háromkötetes szerződést, ha sikerül. De minimum kétkötetesnek kell lennie.

Ennyire előre még nem gondolkodtam.

– Úgy érzi, azt akarják majd, hogy írjak még?

– Tudom, hogy azt akarják.

– Van néhány ötletem, de semmi konkrétum.

Amíg Skóciában voltam, egymás után jöttek a jobbnál jobb ötletek egy következő könyvre. Amikor visszajöttem, az első két nap a kórházban kész örület volt – a létszámhiány már-már veszélyes méreteket öltött. A héten négy endoszkópiát töröltek, viszont annál többször hívtak a sürgősségre – csak a keddi műszakomban kilencszer. Minden este kimerülten és nyomorultul tántorogtam haza, és csak arra tudtam gondolni, hogy mennyire utálok a munkámat, és mennyire örülök, hogy csak heti három napban kell ezt csinálnom. Tegnap este tízig nem is értem haza. Még Ellie-vel sem volt időm találkozni, amióta visszatértem Londonba. Ma délután fog átjönni hozzám először. Együtt töltjük a délutánt és az estét, és ha csak belegondolok, hogy megcsókolhatom a nyakát, máris ellazulok.

– Mit gondol, mikor tudna adni valamit? – kérdi Mrs. Fletcher.

– Holnap és ezen a hétvégén ki tudok dolgozni valamit. Milyen hosszú legyen?

– Nem kell hosszúnak lennie. Összehozom egy szabadúszó szerkesztővel, aki majd segít kihozni belőle valamit, amit felhasználhatok. Kiszúrja a lehetséges problémákat, mielőtt a kiadók elé kerülne. Hívja fel. De nagyon bakafántos, úgyhogy vigyázzon vele. És ő a legjobb abban, amit csinál, úgyhogy csak óvatosan.

– Ne aggódjon, már hozzászóltam a bakafántossághoz.

Erről bevillan az apám. Vajon mit fog szólni, ha megtudja, hogy író lett a fia?

– Helyes. Akkor a jövő hét elején hivatalosan is eladásra kínáljuk a könyvet. Addig felcsigázom a szerkesztőket. Mire megkapják a kéziratot, tudni fogják, hogy gyorsan kell cselekedniük.

Mrs. Fletcher rendkívül biztosnak tűnik a dolgában. Meg van győződve arról, hogy mindenki le akar majd szerződtetni. Az orvoslásból azonban már megtanultam, hogy semmi sem garantált.

– De arra is van esély, hogy senkinek sem kell majd, igaz? Nem mintha nagy név lennék. Senki sem hallott még rólam. És nem mintha bármilyen háttérrel lennék.

– De nekem van! – vágja rá Mrs. Fletcher habozás nélkül. – Nem ígérek olyat, amit nem tudok betartani, inkább kevesebbet ígérek, és többet teljesítek. Én mondom magának, hogy ez a könyv – felmutatja a kéziratot – árverésre kerül, és sok pénzt fog hozni a konyhára. És, hacsak valaki komolyan el nem szúrja, bestseller lesz belőle. Úgyhogy kösse be magát, doktor úr, és élvezzük az utazást!

Csak hogy még van egy óriási akadály, amin át kell verekednem magam, mielőtt belevághatnék bármiféle utazásba. El kell mondanom a családomnak, és be kell avatnom őket mindenbe. Hogy írtam egy könyvet, hogy van egy ügynököm, hogy nem akarom sikerre vinni az új magánpraxisomat. Hogy csak írni akarok. És Ellie-vel lógni.

HUSZONHATODIK FEJEZET

Ellie

Felcsöngetek a C lakásba és várok. Nem várom, hogy lejöjjön értem, de amikor látom, hogy a viktoriánus üvegbetétes ajtóhoz közeledik, egy csapásra elillan az a sajgó fájdalom a mellkasomból, ami azóta gyötör, hogy ott hagytam Zachet Skóciában. Az idegességem amiatt, hogy ma itt vagyok, egy skót sziget elszigetelt házikójának buborékján kívül, egyszerűen elpárolog.

Zach kinyitja az ajtót, és a nyakába ugrom. Átkarol és a fenekem alá csúszik a karja, majd felkap, hogy becipeljen.

– Szia, úgy hiányoztál! – hadarom.

Felnevet.

– Te is hiányoztál.

– Olyan csendes volt nélküled a rendelő.

Behátrál velem a folyosóra, és lemászom róla.

– Hoztam hozzávalókat.

Azzal kiszaladok a táskáért, amit magammal hoztam.

– Nem leptél meg.

Annyi mindenről akarok mesélni neki – az ösztöndíjpályázatokról, és arról, hogy Párizs lenne a kedvenc választásom. Még azt is el kell magyaráznom neki, hogyan mondja fel a bérleti szerződést. És hallani akarok Mrs. Fletcherről is. De azt is tudom, hogy amint szabad lesz a kezem, nem tudom majd megállni, hogy ne érintsem meg. Ezért inkább főzni fogok.

Lehajol egy csókért, és tudom, hogy csak egy leheletnyi puszit akar adni, de nem bírok magammal, közelebb húzom és megkóstolom az ajkát. Valami elszabadul benne, és a falhoz préseli a testem.

– A fenébe is, úgy hiányoztál! – lihegi a nyakamba két gyengéd csók között.

Érzem, ahogy a testem elolvad az érintése nyomán, és amikor becsúszik a keze a szoknyám alá, fel a két combom között, megkönnyebbülten és vágyakozva felnyögök, és rádöbbenek, hogy egy nyilvános folyosón enyelgünk.

– Hé! – szólok, és meglököm a vállát. – Felmehetnénk a lakásodba? – kérdem, amikor nekilát kigombolni a blúzomat. – Megláthat valaki.

– Ki?

Összehúzom a blúzomat, és megpróbálom figyelmen kívül hagyni, hogy a keze már a csiklómat dörzsöli a bugyimon keresztül.

– Lakók az A és B lakásból, és ki tudja, a D-ből, és...

– Ja, dehogy – feleli, és kiegyenesedik, majd megfogja a kezemet.

Balra fordulunk, és belépünk az első ajtón.

– Összevontam a lakásokat, csak még nem jutottam el odáig, hogy lecseréljem a csengőt. Már csak a C csengője működik.

Belépünk egy gyönyörű, egybenyitott konyha-nappaliba, csupasz téglafalakkal, rozsdamentes acél munkalapokkal, ipari stílusú szerelésekkel és barna, öregített bőrkárpitokkal. Tisztára, mint egy magazinban.

– Összevontad a lakásokat?

Nem sokat konyítok a londoni ingatlanpiachoz vagy az orvosi fizetésekhez, de annyit még én is tudok, hogy ezt a lakást nem a kórházi fizetéséből vette.

– Eladtad a vesédet, vagy ilyesmi?

– Csak eljátszadoztam a bitcoinnal annak idején.

– Eljátszadoztál a bitcoinnal. Ez ugye nem valami eufemizmus? Nem tudok lépést tartani a mai fiatalokkal. Ez a „Bitcoin” egy idősebb nő, aki luxuslakásokkal kenyeret le a fiatal szeretőit, miután megunta őket?

Zach felnevet, és a hűtőszekrény felé veszi az irányt. Leteszem a táskát a pultra, és nekilátok kipakolni, amit hoztam.

– Dax tesóm és én néhány évvel ezelőtt belevágtunk a bitcoinkereskedésbe. Éppen időben szálltunk ki. Abból

vettem ezt a házat. Az már csak Daxre és Atyaúristenre tartozik, hogy ő mit csinált a pénzével.

– Daxnak hívják a tesódat? Ma túl sok információt árulsz el magadról.

Letsz mellém egy pohár bort a pultra.

– Dax a négy fivérem közül az egyik. Képzeld, mindegyiknek saját neve van.

– Nagyon vicces vagy.

Lecsúszik a kezem a hasára, ő pedig megvonja a vállát, mintha azt mondaná: „persze hogy vicces vagyok, nem kerül semmibe”.

Megfogja a kezem, és csókot nyom a csuklómra.

– Az ismerkedés oroszlánrésze még hátravan. De úgyis csak a hiányosságokat kell pótolnunk. A szívedet már ismerem.

Soha senki nem mondott még nekem ilyen kedves... romantikus... édes bókot.

– Ismered? – kérdem.

Nem bókokra vadászom; csak kíváncsi vagyok, valóban olyan éleslátó-e, mint képzeled. Megnyitottam neki a szívemet, de még mindig sajnál a sokéves bántalmazás óta.

Zach bólint.

– Tudom, hogy szorgalmas vagy, és kedves és hűséges és...

– Felvonja a szemöldökét. – Kiválóan csókolsz.

Közelebb lép, olyan közel, amennyire csak lehetséges, a tenyerébe veszi az arcomat, és megsimítja, mielőtt az ajkával megtalálja a számát.

– Olyan jó, hogy itt vagy!

A testem beleolvad a karjába, ellazulok az érintésétől, a szavaitól, attól, ahogy szemmel láthatólag kedvel engem, és nem fél kimondani. Nem tudom, hogy azért, mert Shane-nel olyan fiatalon jöttünk össze, de nem vagyok hozzászokva az érzéshez, hogy egy férfi le sem tudja venni rólam a kezét. Tudom, hogy Zachkel még minden olyan friss, új és izgalmas, de még csak nem is emlékszem arra, hogy Shane valaha is kimutatta volna a szerelmét. Ha jobban belegondolok, azt sem tudom, hogy kedvelt-e engem egyáltalán, a szerelemről

nem is beszélve.

Zach vonzalmához azonban nem fér kétség, annak ellenére, hogy a jövővel kapcsolatos aggodalmak időnként apró bombaként robbannak az agyamban. Ám amint elül a por, még mindig ott van, úgy néz rám, mintha én lennék a legcsodálatosabb a világon, és úgy érint, mintha ritka törékeny érték lennék.

Úgy csókol, mintha elevenen fel akarna falni.

Véget vetek a csóknak.

– Muszáj főznom valamit, különben éhen halunk.

– Vagy inkább le is izzadhatnánk – duruzsolja.

Beleborzongok a gondolatba, de nem akarom, hogy minden a szex körül forogjon. Úgy értem, kizárt, hogy elmegyek innen *anélkül*, hogy előtte megszabadulnék a ruháimtól, de azért beszélgetni is akarok – szeretnék minél többet hallani a könyvéről, és be akarok számolni Zachnek az ösztöndíjakról. Megragadom a krumplit, amit hoztam, és nekilátok előkészíteni.

– Mesélj még a találkozóról Mrs. Fletcherrel!

Kifújja a levegőt és a pultnak támaszkodik, mint aki valamiféle dilemmában van, és nem azt a hírt kapta, hogy első nekifutásra sikerült bestsellergyánús regényt írnia.

– Már mindent elmondtam.

A találkozója után telefonon beszélünk, eredetileg azért, hogy megbeszéljük a ma este részleteit, de végül több mint egy órán át nem tudtuk letenni a telefont.

– Tudtam, hogy tetszeni fog neki.

Zach felnevet.

– Még el sem olvastad.

– De olyan keményen dolgoztál rajta! És már azelőtt tetszett neki, hogy átírtad, különben eleve nem kérte volna, hogy dolgozz még rajta.

Zach csókot nyom a fejem tetejére.

– De mondd csak, miért nem vagy izgatott? – csodálkozom.

Látom rajta, hogy nyugtalanítja valami. Valami nem stimmel, de nem tudnám megmondani, hogy mi.

– De, izgatott vagyok.

A hangja unott, és cseppet sem meggyőző. Önkéntelenül kibuggyan belőlem a nevetés.

– Tényleg az vagyok – makacskodik. – Csak abból ítélve, amit Mrs. Fletcher mondott, túl gyorsan történnek a dolgok. Hétfőn elküldi a kéziratot. Azt mondja, lehet, hogy még a hét vége előtt kapunk rá ajánlatokat.

Felpillantok a krumpliról.

– Ez elképesztő, de szerinted túl gyors?

Lebiggyeszti az ajkát, mintha ő maga sem értené, hogy miért nem izgatottabb, és próbálna rájönni az okára.

– Több időt akarsz szólni a könyvre? – találgatok.

Tényleg nem értem, hogy miért nem léggitározik és ujjong örömeiben.

Nagyot kortyol a borból, és leteszi a poharát a pultra.

– Még el kell mondanom a családomnak.

Leteszem a kést, és a fazékba teszem a krumplit.

– És nem akarod?

– Mindannyian orvosok. Az apám... nem is tudom, hogyan fog reagálni.

– De ez a *te* életed, Zach, én...

A szavamba vág.

– Tudom. De... ez váratlanul fogja érni őket, és... nem vagyok benne biztos, hogy...

Beletörölöm a kezemet a farmeromba, odalépek hozzá, és átkarolom a derekát.

– Elképesztő, amit véghez vittél. Ha ezt nem értik meg...

– Azt szeretném, ha el tudnák fogadni.

Az arckifejezéséből ítélve azonban nem csak elfogadásra vágyik.

– Hétfőn lesz Dax születésnapja. Felutazom Norfolkba. Akkor fogom elmondani nekik.

– Helyes. Minden rendben lesz.

– Van kedved velem tartani? – kérdi váratlanul.

Az egész testem bizsereg attól, ahogy hozzám simul. Nem akarok megmozdulni, és nem akarom elárulni, mennyire megdöbbenett ez a kérdés.

– Azt akarod, hogy veled tartsak?

– Jó lenne, ha lenne mellettem valaki, aki megérti.

Az ösztöneim azt súgják, hogy bólintsak rá, nem mintha az elmúlt évek során olyan jó szolgálatot tettek volna. Ám ez azt jelentené, hogy nemet kell mondanom? Az első csókunk óta most először zavarban vagyok.

– Nathan is ott lesz, nem? Azt mondtad, hogy támogatott, amikor elmondtad neki.

Zach rám pillant.

– Igen.

– De azért persze hogy elmegyek – hadarom. – Szeretnék megismerkedni a családdoddal.

Nem akarok megismerkedni Zach családjával. Túl korai lenne. Még nem is randiztunk rendesen. Egy kezemen meg tudom számolni, hányszor szexeltünk. Tudom, hogy nemet kellene mondanom.

Csakhogynékedvelem őt. Nem akarom, hogy rosszul érezze magát, ezért ösztönösen a kedvében akarok járni.

– Én is alig várom, hogy megismerkedj velük.

Odahajol hozzám és csókot nyom a nyakamra, és az érintése mindent elfeledtet velem. Újra átadom magam a pillanatnak és élvezem puha ajkát, ahogy finoman megharap, ahogy megállás nélkül bókol nekem. Eloszlatja az aggályaimat a téves ösztöneim és a családjával való találkozás miatt.

Körbetapogatom a derekát, a pólója szegélyét keresem. Közelebb akarom érezni magamat hozzá, többet akarok megérinteni belőle. Bedugom a kezem a pamutrétég alá, Zach azonban átveszi az irányítást, és lehúzza magáról a pólót.

Csupasz felsőtestével úgy fest, mintha egy parfümreklámból lépett volna elő. Csupa izom – széles vállal, kemény, lapos mellizmokkal és tökéletesen kigyúrt hasizmokkal. Valahányszor megpillantom őt teljes meztelen pompájában, elakad a lélegzetem. Nem mintha felöltözve nem találnám vonzónak – viszont ruha nélkül egyszerűen tökéletes.

– Máris megértte – jegyzi meg, ahogy végigsimítok a

mellkasán.

Oldalra billentem a fejem, szavak nélkül kérem, hogy fejtse ki.

– Mindaz, amit tettem, hogy ilyen legyen a testem – magyarázza. – Megérte, mert tetszik neked. *Miattad* érte meg.

Mintha lángra lobbantotta volna a vaginámat – ahogy elképzelem, hogy a konditeremben gyúr, közben rám gondol. Arra, hogy megérintem és élvezem a testét.

– Gyönyörű vagy – mondom.

Lehúzza rólam a pólót és kicsatolja a melltartómat.

– Mintha csak nekem teremtetek volna, annyira tökéletes vagy.

Úgy rángatjuk le egymásról a ruhát, mintha karácsony reggel lenne, és nyolcévesen, türelmetlenül tépnénk a csomagolópapírt az ajándékokról. Néhány másodpercen belül mindketten meztelenül állunk a konyha közepén.

Valahonnan előkerít egy óvszert, feltépi és elfordít, hogy háttal álljak neki.

– Tedd a kezed a pultra.

Boldogan teljesítem a parancsot.

Alighogy belemarkolok a konyhapultba, magához húzza a csípőmet, és elveszítem az egyensúlyomat. Szerencsére megtart.

– Kapaszkodj erősen – figyelmeztet.

Megragadom a pult tetejét, ő pedig gyengéden lenyomja a hátam, hogy egy szintbe kerüljön a pulttal. Végigsimít a fenekemen és a combomon, és a nyelve már a gerincem végénél van. Elindul felfelé, végignyálja a hátam, a testem remeg és vonaglik a gyönyörtől. Olyan érzés, mintha magának követelne, mintha megjelölne a nyelvével, hogy az övé vagyok.

Fölém hajol, a mellkasa a hátamhoz simul, és az egyik kezét a pultra teszi az enyém mellé, a lehelete az arcomat cirógatja, a szabad keze pedig lefelé vándorol, megtalálja a mellemet, a hasamat, a csiklómat.

– Azt akarom, hogy neked is olyan jó legyen, mint nekem –

suttogja.

Újra lejátszom a fejemben a szavait, próbálom felidézni, hogy pontosan mit is mondott. Azt akarja, hogy *jó legyen* nekem? Mit akar ezzel mondani? A szexre céloz, vagy valami másra?

Hirtelen visszaránt a jelenbe, amikor belém csúszik. Annyira meglep, hogy egy pillanatra elakad a lélegzetem. Mintha ólomsúly nyomná a tüdőmet, és bármikor elájulhatnék, ha nem kapok valahonnan oxigént. Felsikoltok, ahogy tövig csúszik belém, és megroggyan a térdem. Átkarolja a derekam, hogy megtartsa.

De addig sem hagyja abba, amit csinál.

Elhúzódik, majd teljes erővel visszatér belém, és csak azért nem csúszom le a pultról, mert segít megtartani a súlyomat. Kétségbeesetten nyelem a levegőt és próbálom megtartani magam; szinte túltelít az érzés, mégis bármit megtennék, hogy még többet kapjak belőle.

Miután mélyre hatolt bennem, megáll, én pedig a pult szélébe kapaszkodom, és készülök arra, ami ezután következik. Annyira kitölt, hogy mozdulni sem bírok.

– Lélegezz – duruzsolja a fülembe.

Engedelmeskedem, és sikerül megtöltenem a tüdőmet, amíg az ujjai meg nem találják a csiklóm.

És ezzel végem van. Az érintése nyomán elillan az önuralmam illúziója, és többé nincs beleszólásom a testem reakciójába. Nem tudom rákényszeríteni magam, hogy lélegezzek, hogy egyenes lábbal álljak, vagy hogy a pulton tartsam a kezem.

Nem maradt hely a fejemben a gondolataimnak.

Nem tehetek mást, csak *érzek*.

Mozogni kezd bennem, az ujjai megállás nélkül ingerelnek, és még alig telt el néhány perc, máris kitör belőlem az orgazmusom, úgy rohog végig a testemen, mint egy megvadult ménes. Zach azonban nem áll meg, még csak nem is lassít, és még alig tértem magamhoz az első orgazmusból, amikor érzem, hogy közeleg a következő.

– Olyan finom vagy – morogja, a tenyere a vállamra simul,

megcirógatja a mellemet, és meghúzza a mellbimbóimat úgy, hogy az már-már a fájdalommal határos, de még belefér a *hogyhogy-nem-tudtam-hogy-ez-ilyen-jól-tud-esni?* érzésbe. – Gondoskodom róla, hogy megint élélvezz.

A hangja kásás, mintha nem is ő beszélne. Dögös és kissé elkeseredett – mintha ő is ugyanúgy vágyna rám, mint én. A felismerés, hogy viszonzozhatom ezt az érzést, mindent megváltoztat. Erőt merítek belőle, hogy kiegyenesítsem a karomat, és kissé hátratuljam a fenekemet.

Zach felnyög, és máris erősebbnek érzem magam. Úgy mozgunk, mintha egyazon gépezet két alkatrésze lennénk, melyeket egymáshoz szántak, így tökéletesen működünk együtt.

– Érzed ezt? – kérdi. – Érzed, milyen jó?

Már nem tudok válaszolni. Elment a hangom, és összekuszálódtak a gondolataim. Csak a bensőmben lüktető orgazmusra tudok koncentrálni. Minden porcikám megfeszül, és Zach felgyorsítja a tempót. Bármilyen tartott eddig vissza attól, hogy túlcsorduljak, átadom magam a gyönyörnek, és a nevét kiáltom.

Az orgazmus úgy ömlik rám, mint a forró csokoládészósz. Zach a vállamba kapaszkodik, hogy megtartsa, miközben ütemesen előrelöki a csípőjét, újra meg újra.

Végül felnyög és kimerülten a hátamra zuhan.

A térdem ekkor megadja magát, de Zach elkap, mielőtt elesnék. Lehúz magával a padlóra, ahol meztelenül, felhevülve és izzadtan, összegabalyodott végtagokkal térünk magunkhoz a gyönyörből.

HUSZONHETEDIK FEJEZET

Zach

Amikor megállunk a szüleim háza előtt, résnyire nyílik a bejárati ajtó, és Kutya úgy lövell ki rajta, mint vízipisztolyból a víz.

Kinyitom a kocsiajtót, és már hallom apa kiáltozását.

– Kutya, ide hozzám!

A fekete labrador nekirohan a vádlimnak, és lehajolok, hogy megpaskoljam a fejét.

– Szia, te eszelős!

– Hozd be magaddal, jó? – kiált ki apa az ajtón, majd eltűnik odabent. Szép kis fogadtatás!

Ellie is kicsúszik az ülésről, és becsukja az ajtót.

– Nézd el neki – mondom, és az ajtó felé biccentek. – Amikor megszületett, eltávolították a szociális génjét.

Ellie felkacag, én pedig megbabonázva nézem őt. Olyan kimondhatatlanul gyönyörű! Rózsaszín pír lop színt az arcára, mintha csak egy tengerparti sétáról tértünk volna vissza. A póló és a farmer a testére simul, egyszerre mutat és takar mindent. Kiengedett haja leér a derekáig, ahol szeretem végigsimítani az ujjaimmal, amikor mögöttem állok. Lüktetni kezd a farkam, ő pedig olyan pillantást vet rám, mint aki pontosan tudja, mi jár a fejemben.

Megfogom a kezét.

– Köszönöm, hogy eljöttél.

Még az utazás is kellemesebben telt, mert mellettem ült, és az ösztöndíjpályázatról csacsogott, közben a combomon nyugtatta a kezét.

– Köszönöm, hogy meghívtál. Ó, hadd vegyem elő, amit készítettem!

– Amit készítettél? – kérdem.

Kinyitja a hátsó ajtót, és kiemel belőle egy pitetátat.

– Nem is mondtad, hogy készültél valamivel. Jólesett volna egy kis harapnivaló idefelé jövet.

Elmosolyodik.

– Pontosan ezért nem mondtam. Ez francia almatorta. Anyukád nem fog megsértődni, ugye?

Felnevetek, és elindulunk a ház felé.

– Anyát szinte lehetetlenség megsérteni. Őt fiúval verte a sors. Mind az öten napi szinten próbáljuk megsérteni, hogy megnevetessük őt és egymást. A torta übereli azt, mint amikor megtanultunk kórusban fingani.

– Kórusban fingtatok? Hogy lehetséges ez?

– Rengeteg sült bab kell hozzá. Legyen elég ennyi.

– Zach!

Anya felemeli mindkét kezét, az egyikben egy konyharuhát lenget, és int, hogy kövessük a konyhába.

– Ellie. Úgy örülök, hogy megismerhetlek! Hogy vagy, kedves?

Magához húzza Ellie-t egy puszira, és elveszi tőle a tálat.

– Remélem, ezt te készítetted. Zach mesélte, hogy fenomenális szakács vagy.

– Inkább csak autodidakta hobbiszakács.

Anya bekukkant a tortatál fedele alá.

– Jaj, ez nagyon finomnak tűnik!

– Francia almatorta.

– Francia almatorta? – kérdi apa, aki éppen akkor lép be a konyhába. – Azt süöttél, Carole? Azóta nem volt hozzá szerencsém, amióta megkóstoltuk abban a dorseti étteremben. Hogy is hívták...?

– Apa, ő Ellie.

Apám megpördül a sarkán, mintha betolakodó lenne a házban.

– Zachkel jöttél, mi?

Ellie tanácstalanul rám pillant.

– Ő a barátnőm, apa. Légy kedves hozzá!

Apa megfogja Ellie kezét.

– Őszinte részvétem. Minden nő, aki képes elviselni valamelyik fiamat, kiemelt helyet érdemel a brit

történelemben.

Felsóhajtok.

– Majd megszokod.

– Nem könnyű – bólogat Ellie. – Kezdetben szinte harapófogóval kellett kihúzni belőle minden szót, de végül sikerült megtörnöm. És mit ad isten, kiderült, hogy ő az egyik legkedvesebb, legfigyelmesebb és leghűségesebb férfi, akivel valaha találkoztam.

Apa megveregeti a vállát, és repes a szívem a boldogságtól. Apám előszeretettel panaszkodik az öt fiára, de tudom, hogy valójában mindannyiunkat szeret. Nem abból tudom, hogy folyton elismételgeti, hanem abból, ahogy anyámmal szokott beszélni arról, mennyire aggódik a különféle problémáink miatt, és mert mindig megkérdezi, mikor jövünk legközelebb „zavarni” őt, és mert Ellie vállán tartja a kezét, jelezve, hogy egyetért vele.

– Jobb, ha vigyázol Ellie-re, Zach – nevet fel apa. – Mert Nathannek is ugyanezt fogom mondani, amikor megérkezik.

– Mit, hogy vigyázzon Ellie-re?

Elmosolyodom, büszkén, amiért szándékosan félreértelmezem, amit mondott. Anya is felkacag. Mindig ő a leghálásabb közönségem. Remélem, nem fog eltompulni a szeme csillogása, amikor elmondom neki a hírt.

– Na, majd akkor neved, amikor megérkezik az unokatestvéréd... – Apám az órájára pillant. – Körülbelül egy óra múlva.

– Milyen unokatestvér? – kapom fel a fejem.

Apa a hasát fogja, és kuncogni kezd.

– Hagyd abba, John. Megmondtam már, hogy Vincent nem fogja ellopni a feleségeket és barátnőket.

– Vincent is jön? – Ellie-re sandítok. – Mióta?

– Arra nem lesz szükség, hogy ellopja őket – legyint apa. – Mennek majd maguktól.

Csak csóválom a fejem, de azért ösztönösen átkarolom Ellie vállát.

Felnéz rám.

– Ő az az unokatestvér, akié az a ház Rùmben?

– Ó, igaz is, te is ott voltál – kap észbe anya. – Milyen volt? Zach mesélte, hogy betemetett titeket a hó.

– Gyönyörű volt! Sokat főztem, amíg be voltunk havazva, Zach pedig dolgozott.

Ellépek Ellie mellől, hogy főzzek egy teát, és otthagynom, hogy anyával beszélgessen.

– Beindult az új praxis, fiam? – kérdi apa, amíg a csap alá tartom a kannát, ő pedig rágcsálni kezdi a vágódeszkán hagyott zöldségeket.

Itt a tökéletes alkalom, hogy gyorsan átessenek rajta, hogy meséljek neki a könyvről, de mivel a többiek is most fognak megérkezni, valószínűleg félbeszakítanának.

– Korai még – hárítok.

Ami kibúvó, és ezt én is tudom.

Megveregeti a vállamat.

– Mindig is sikeres voltál. Ez sem lesz másképp.

A gond csak az, hogy ebből a sikerből már nem kérek többé.

– Kösz, apa.

– Körbetelefonáljak? – kérdi.

Apa nem egy hivalkodó ember. Nem szokott kérkedni a kapcsolataival és az ismeretsegeivel, de biztos vagyok benne, hogy nincs olyan valamirevaló ember a medicinában, akit ő ne ismerne.

– Kösz, de nem.

– Hát persze. Mindig mindent egyedül akartál elérni.

A fejét csóválja, de kuncog.

– Rendes gyerek vagy.

Rég voltam már gyerek, de apa elismerése mindig visszarepít fiatalkoromba, amikor tizenegy, tizenhat, tizennyolc voltam, amikor vizsgáztam, és azt akartam, hogy büszkék legyenek rám a szüleim.

Kutya csaholni kezd odakint, ezért kilesek az ablakon. Nathan és Madison az. Megérkezett a család másik fekete báránya.

– Menj, segíts a testvérednek és Madisonnak behordani a csomagjaikat – szól rám anya.

– Minek? Nathan tökéletesen képes egyedül is felemelni a táskáját.

Anya lesújtó pillantást vet rám, ezért jobbnak látom, ha mégis inkább kimegyek, apa pedig követ.

Amikor Nathan kiszáll a kocsiból, rólam apára pillant, majd vissza rám. Próbálja kitalálni, hogy mondtam-e már valamit.

Alig láthatóan megrázom a fejem.

– Tépd már le azt a ragtapaszt! – mondja, amikor átölelem. Elengedem a fülem mellett a megjegyzést.

– Tudtad, hogy Vincent is jön?

– Norfolkba? – csodálkozik Nathan.

– Mint kiderült.

– Jachton jön, vagy min? – kérdi.

Ironikus, hogy Vincent gazdagságán élcelődik, tekintve, hogy Nathan is milyen tehetős. Ez azért sokat elárul Vincentről.

Madison odalép hozzám.

– Azt hittem, elhozod Ellie-t.

– Elhoztam – felelem összezavarodva. – Odabent van.

Pajkos fény csillan a szemében, és az ajtó felé indul.

Felnyögök, és gyorsan a nyomába eredek. Nem meglepő, hogy semmit sem cipelek magammal.

A konyhába érve látom, hogy Madison szinte megfojtja Ellie-t, olyan hévvel ölelgeti.

– Úgy örülök, hogy megismerhetlek! Zachnek szüksége van egy csodálatos nőre az életében, és abból ítélve, amiket mesélt, te vagy az.

– Francia almatortát sütött nekünk.

Apa odahajol, és puszit ad Madison arcára. Fogalmam sincs, hogy csinálta, de Madisonnak sikerült elbűvölnie apámat. Esküszöm, bármit megtesz, amit csak kér tőle a sógornóm.

– Hú, akkor még jobban szeretlek! Hallottam ám, hogy szakács vagy. Megkóstoljuk?

Egy kéz nehezedik a vállamra, és amikor megfordulok, Jacob áll előttem.

– Szia, észre sem vettem, hogy itt vagy.

Magamhoz húzom egy ölelésre.

– Tegnap jöttünk. Suttonnel kedvünk támadt sétálgatni. – Elvigyorodik. – Szóval, nőt hoztál Norfolkba. Ugye tudod, hogy ez mit jelent?

– Semmit sem jelent – tiltakozom.

De még én is tudom, hogy ez nem igaz. Egyikünk sem az a típus, aki rögtön bemutatja a családjának azokat a nőket, akikkel csak komolytalanul randizik.

– De igen, jelent – mondta Jacob. – De erre majd visszatérünk később. Rakunk tüzet ma este odakint?

– Még mit nem! – szól közbe anya. – Hideg van hozzá. Senki nem megy ki ilyen időben, mert addigra túl sokat iszunk, és rossz döntéseket hozunk. Vagy egyesek ráveszik Daxet, hogy butaságokat csináljon. A minap említette, hogy még mindig sántít azóta, hogy legutóbb leugrott a pajta tetejéről.

Nathan, Jacob és én összenézünk egymással, és az arcunkat harapdáljuk, hogy visszafojtsuk a kitörni készülő hahotát.

– Hagyjátok abba a nevetést! Ez egyáltalán nem vicces. Tudjátok, hogy az a fiú bárkivel kész fogadni.

– Ezúttal nem miattunk kell aggódnod – békíti Nathan. – Vincent a szerencsejátékos.

Anya felnyög.

– Beszélned kell vele, John. Semmi kedvem az éjszaka közepén a balesetire rohanni.

– Sohasem hallgatott rám – vonogatja a vállát apa. – Nem most fog megváltozni az a fiú.

– Majd én elintézem – szólok, és átkarolom anyát. – Daxnek nem esik baja.

– Én fogom elintézni – nyomatékosítja Nathan.

Jacob nevetni kezd, és tudom, hogy mindannyian arra gondolunk, mégis hogyan tarthatnánk vissza Daxet attól, hogy belemenjen Vincent fogadásaiba. Egy székhez köthetnénk, hogy ne tudjon mozogni. Betömhethetnénk a száját, hogy ne egyezhessen bele a fogadásba. Tehetnénk

valamit az ételébe, hogy olyan hasmenése legyen, hogy az egész estét a mosdóban töltsse.

– Azért lehet, hogy szükségünk lesz egy kis ragasztószalagra – jegyzem meg, amin Nathan és Jacob is jól derülnek.

Anya megfordul, és rám mutat az ujjával, mint akkor, amikor rájött, hogy egymagam befaltam egy egész almás pitét egyik húsvétkor.

– Csak semmi kínzás.

– Biztos vagy benne? Pedig nem jobb, mintha fogadna Vincenttel?

Anya olyan frusztráltan sóhajt fel, mint aki meg tudna ölni valakit.

– Legalább ígérd meg, hogy nem esik komoly baja.

– Jézusom, Carole! – hördül fel apa.

Anya kuncogni kezd.

– Én nem a kínzást pártolom. Csak nem akarom, hogy Dax olyan bajba kerüljön, amiből nem tudja magát kihúzni.

– Már megint! – vágjuk rá mindannyian kórusban.

Ellie-re pillantok, aki mosolyogva néz minket. Találkozik a tekintetünk, és felragyog az arca; úgy érzem, mintha egyenesen a szívemet szorongatná egy láthatatlan kéz.

Átfurakodom a családtagok között, és odaosonok mögé. Lehajolok, hogy a fülébe súgjam:

– Jól vagy?

Felém fordul.

– Igen. Ez...

– Kész diliház?

– Olyan kellemes! És szerintem nincs miért aggódnod.

Elönt a forróság attól, ahogy rám néz. Egyszerűen jól érzem magam a pillantásától. Jól érzem magam, *ha vele vagyok*. Nem is tudom, mikor éreztem magam ilyen jól az életben. Ami részben a könyvnek köszönhető, de nem kizárólag. Ellie miatt van. Úgy érzem, hogy számíthatok rá. Egy csapat vagyunk. Kiállunk egymásért. Számomra ez sokkal bensőségesebb érzés, mint bármilyen szex, amiben valaha részem volt.

– Hé!

Sutton széles mosollyal odajön hozzánk, és mindkettőnket a keblére ölel.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Ellie. Alig várom, hogy halljam a részleteket, mennyire nem is tökéletes Zach valójában. Szilárd meggyőződése, hogy neki is vannak gyengéi, csak jól titkolja őket. Márpedig ki más találná meg őket, ha nem a barátnője, nem igaz?

Lehet, hogy csak képzelődöm, de esküszöm, Ellie megdermed, amikor elhangzik a „barátnő” szó. Megjegyzem magamnak, hogy később megbizonyosodjak arról, hogy nem rettentette-e el Sutton és Madison, miután azt feltételezték, hogy mostantól visszavonhatatlanul ő is a Cove klán tagja. Mi még akkor is fárasztóak tudunk lenni, ha a legjobb formánkat hozzuk. Márpedig ilyesmire soha nem vetemednénk.

– Zach!

Nathan odaint nekem a konyha túloldaláról, és a folyosóra mutat. Tudom, hogy azt akarja mondani, hogy minél előbb szóljak anyának és apának a könyvről, de nem akarom hallani. Habár lehet, hogy hallanom kéne.

Biccentek neki, és csókot nyomok Ellie fejére.

– Csak kilépek, hogy beszéljek Nathannel. Sutton, ne ijeszd el máris!

Ellie rám mosolyog, én pedig elindulok a fivérem felé.

– Na, túl vagy már rajta? – kérdi Nathan, amint kiléptünk a konyhából.

– Halkabban! – förmedek rá.

– Mi folyik idekint?

Jacob utánunk jön, mire gyilkos pillantást vetek Nathanre. Ő azonban csak vállat von, mintha azt mondaná: előbb-utóbb úgyis megtudja.

Ami igaz, de akkor is...

– Soha nem lesz tökéletes az időzítés. Ha most beavatod Jacobot, legalább mindketten támogathatunk, amikor anya és apa kerül sorra.

Jacobnak elkerekedik a szeme.

– Meg akarod kérni a kezét? Mióta ismered Ellie-t?

– Nem lesz lánykérés.

Körülnézek a folyosón. Muszáj keresnünk egy jobb helyet, ahol nyugodtan beszélgethetünk.

– A dolgozószoba – javasolja Jacob.

Keresve sem találhatnék alkalmasabb helyszínt, hogy bevalljam Jacobnak, mennyire utálok a medicinát – mert ez a szoba őrzi az Egyesült Királyság két legsikeresebb orvosának minden díját és elismerését.

– A kuckó – morgom.

Nathan utolsóként lép be, és becsukja maga mögött az ajtót.

– Terhes? – folytatja a találgatást Jacob.

Nathan felsóhajt.

– Zach rühelli az orvoslást, detektívregényeket akar írni, és épp egy hatalmas könyvszerződést készül aláírni.

Nyavalyás Nathan!

Jacob nevetésben tör ki.

– Mi van? – Nagyokat pislog. – Tessék?

Megvonom a vállam.

– Én kicsit másképp fogalmaztam volna, de tömören ennyi.

– Oké. És Ellie terhes?

Frusztráltan felemelem a kezem.

– Ennek semmi köze Ellie-hez.

– Akkor miért van itt? – akadékoskodik Jacob.

– Mert kedvelem őt. Szeretek vele lenni. És azt akartam, hogy eljöjjön.

Jacob felvonja a szemöldökét.

– Értem. Szóval, akkor mi van, mostantól gyötrődő orvos helyett gyötrődő író leszel?

– Úgy valahogy – bólintok.

– Soha nem láttam még ennyire boldognak, mint amióta rendszeresen ír – jegyzi meg Nathan. – Szinte már ijesztő.

– Ez igazán kedves tőled – válaszolom.

– Csak mondom.

– Szóval, minek kell idebent bujkálnunk, és úgy tennünk, mintha arra készülnél, hogy elmondd anyának és apának,

hogy Ellie terhes? Ezt nem értem.

– Persze hogy nem érted – legyint Nathan. – Mit is várhatnánk a Cove család büszkeségétől?

– Tessék? – értetlenkedik Jacob.

– Te vagy az orvoslás aranyifjúja – mondja Nathan. – Zachy meg azon agonizál, hogy anya és apa ki lesz akadva, ha otthagyja az orvosi pályát...

– Nem hagyom ott az orvosi pályát.

– Dehogynem – kontrázik Nathan.

– De nem fogom.

Egyelőre nincs energiám beszámolni neki arról, hogy az ügynököm szerint jó marketing lenne, ha orvos maradnék. Különben is, ez talán enyhítené anya és apa csalódottságát. Felvillan előttem a csalódott arckifejezésük, és görcsbe rándul a gyomrom.

– Talán mégiscsak túl kéne esnem rajta.

– Honnan veszed, hogy ki fognak akadni? – értetlenkedik Jacob. – Apát lehetetlen kihozni a sodrából, hacsak nem á sod ki a póréhagymáját, vagy bősztited fel Kutyát. Anya meg... ő csak aggódni fog érted, de bármivel foglalkoznál, így is, úgy is aggódna. Minek így felfújni ezt a dolgot?

– Nem érted – rázza a fejét Nathan.

– Semmi baj. – Átkarolom Nathan vállát. – Csak...

Mindannyian megdermedünk, amikor nyikorogva kinyílik a kuckó ajtaja, és megjelenik apa.

– Ti meg mit kerestek itt? Ha csináltok valamit Daxszel, ami felzaklatja anyátokat, én esküszöm, hogy...

– Nem bántjuk Daxet – csitítom apát.

– De azért rajta tartjuk a szemünket, nehogy berúgjon és belemenjen valami hülyeségbe – teszi hozzá Jacob.

– Helyes – bólogat apa. – Esetleg elvehetnétek az italát. Vagy felhíghíthatnátok vizezett valamivel. Tudjátok, milyen ez a Vincent. Ha egyszer ráharap valamire, többet el nem ereszti. Nincs észnél az a fiú – isten tudja, mire venné rá Daxet. És ügyeljete, nehogy Kutyát is belekeverje valamibe.

– Megígérjük. Minden rendben lesz, apa. Mikor jön Beau? – kérdem, hogy eltereljem a figyelmét.

– Tudom is én. Műszakban van, úgyhogy valószínűleg éjfél előtt.

A kíméletlen időbeosztás az orvosi hivatás egyik legrosszabb hátulütője. Újabb bizonyíték arra, hogy ehhez a pályához komoly elhivatottság kell.

– Jacob, mutathatok neked valamit? – szól Nathan hirtelen.
– Zach, te maradj itt apával.

Felsőhajtok, de szerencsére megúszom ennyivel, mert apa szó nélkül követi őket a folyosóra.

– Jól vagy? – kérdi Ellie, amikor visszamegyek a konyhába.

– Persze, csak a fivéreim... nos, a szokásos formájukat hozzák.

– Szóval még nem...?

– Nem. Úgy akarom időzíteni, hogy kicsit... nyugodtabbak legyenek a körülmények.

Ami ebben a házban hiú ábránd. Ahol a Cove család egyszer összecsődült, ott sosem volt nyugalom.

*

Mindig anya ébredt elsőként, ezért beállítottam az ébresztőt reggel hatra.

Ejszakára anya varrósobájába számúztak, a melléképületbe, ahol a kihúzható kanapén aludtam, de így legalább nem vertem fel Ellie-t. Fogom a telefonomat, és küldök egy üzenetet neki, hogy mennyire hiányoltam magam mellől, aztán bebotorkálok a fürdőszobába.

Biztos vagyok benne, hogy még órákig senki sem fog felkelni, mivel azonban Vincent járata késik, és nem lehet tudni, hogy mikor ér ide, szeretném, ha addig még lenne egy kis időm anyával.

Egy gyors zuhany után felöltözöm, és elindulok a főépület felé. Túl sokat ihattam tegnap este, mert nem vettem kabátot, és még a pulóverben is didergek. Köd van; olyan sűrű köd ereszkedett a ház környékére, hogy szinte furcsa, hogy akadálytalanul tudok járkálni ebben a szürkességben.

Leveszem a csizmámat az előszobában, és a konyha felé

veszem az irányt, ahol anya az Aga tűzhely mellett áll.

– Milyen korán keltél! – csodálkozik rám. Ám ekkor észrevehet valamit az arckifejezésemben. – Mi a baj?

– Gondoltam, megihatnánk egy teát és beszélgethetnénk egy kicsit, mielőtt mindenki felébred, és káoszba torkollik a hétvége.

Elmosolyodik.

– Szeretem a káoszt. Hiányoztok nekem, nélkületek üres ez a ház.

Bekapcsolom a vízforralót, bekészítem a teafüvet a teáskannába, és előveszek néhány bögrét a szekrényből.

– Ellie nagyon kedves – jegyzi meg anya.

Elindítja a beszélgetést, amire számít, de rossz helyen tapogatózik.

– Rég találkoztam már a barátnőddel.

Nem tudom, igaz-e, amit Ellie-nek mondtam, hogy túlságosan lefoglalt a munkám ahhoz, hogy ismerkedjek. Talán eddig nem találkoztam olyan lánnyal, aki iránt ilyen mélyen éreztem. Mindenesetre úgy érzem, hogy addig nem voltam nyitott az ilyesmire, amíg egy olyan pályán dolgoztam, amit nem szeretek, és egy olyan jövő állt előttem, amire nem vágyom.

– Igen, az. Nem olyan régóta vagyunk együtt, de...

Kitöltöm a felforralt vizet a kannába.

– Nagyszerű lány.

Anya nagyon igyekszik visszafogni magát, de látom rajta, hogy lelkileg már készül valamire.

– Nagyon jó vele. És remélem, neki is jó velem.

Az asztalhoz viszem a teáskannát, anya pedig odahozza a bögréket.

– Biztos vagyok benne, hogy így van.

Mosolyt erőltet az arcára – ami félreérthetetlenül jelzi, hogy aggódik.

– De most nem Ellie-ről akarok beszélni.

Felkapja a fejét.

– Talán majd legközelebb.

Meleg, őszinte mosoly terül szét az arcán, én pedig nem

bírom megállni, és kuncogni kezdek.

– Nincs lánykérés. Nincsenek váratlan unokák.

– Szóval a munkáról van szó? – kérdi, mire bólintok.

Kitöltöm a teát, és rájövök, hogy anya már kivette a tejet a hűtőből anélkül, hogy észrevettem volna. Mindig ott van, egyben tartja a dolgokat, amikor észre sem vesszük, hogy valami szétesőben van, vagy hiány keletkezett.

– Nem tudom, emlékszel-e még arra, hogy gyerekkoromban szerettem írni.

Szándékosan nem készültem előre megfogalmazott beszéddel. Még én sem tudom, hogy mennyi értelme lesz ennek az egésznek.

– Emlékszem. Még az is megfordult a fejedben, hogy angolt fogsz tanulni az egyetemen.

Néha eltűnődöm, vajon milyen lett volna az életem, ha nem orvosnak tanulok. Nem mintha lenne okom bármit is megbánni.

– Igen, de végül a családi szakma mellett döntöttem – felelem mosolyogva, anya azonban nem viszonzozza.

Mély levegőt veszek.

– Az évek során folyamatosan írtam, hol többet, hol kevesebbet. Csak itt-ott, amikor volt rá időm. Egy novellát, néhány szereplőt. Sokat olvastam az írásról és a technikákról.

Anya türelmesen ül, két kézzel dédelgeti a bögréjét. Soha nem lesz egyszerű elmondani neki, hogy elutasítom a szakmai eredményeit. Fel kell nőnöm és bele kell vágnom.

– Mint tudod, a magánpraxis még nem indult be, ezért arra használom a szabadidőmet, hogy még többet írjak. Ami azt illeti, írtam is egy könyvet.

Felemeli a kezét.

– Mindig is polihisztor voltál. Ez csodálatos, drágám.

Nem vagyok benne biztos, hogy akkor is ilyen csodálatosnak fogja tartani, amikor elmondom neki a többit.

– Ó, hát ezért mentél fel Skóciába?

– Igen. Az egyik páciensemről kiderült, hogy irodalmi ügynök, és elolvasta, amit írtam, majd kiegészítette néhány

megjegyzéssel. Skóciában azzal voltam elfoglalva, hogy beépítsem a javaslatait a regényembe.

– Értem – bólint anya. – Szóval már be is fejezted?

– Igen.

Kinézek az ablakon. Nem tudom, elértem-e valaha olyasmit, amire legalább olyan büszke vagyok, mint arra, hogy befejeztem a Butler-detektívsorozatom első részét.

– És nagyon tetszik neki. Szerinte sok ajánlatra számíthatunk a kiadók részéről.

– Ez csodálatos, Zach! Olyan büszke vagyok rád!

Nem mintha arra számítottam volna, hogy rosszul reagál. Anyám sosem volt az a típus, aki csészealjakkal dobálózik, vagy akár felemeli a hangját. És ezen a ponton már felnőtt ember vagyok. Nem mintha szobafogságra ítélné, vagy elkobozhatná a biciklimet egy hétre. Csak nem akarom, hogy megbántódjon. Vagy ami még rosszabb: csalódjon bennem.

– Kösz – válaszolok. – Ez azt jelenti, hogy be fogom zárni a magánrendelőt.

– Aha! – mondja anyám, mintha már mindent értene. – Hogy többet írhasz?

– Részben, és azért is, mert a kiadó elvárja majd, hogy részt vegyek a regény népszerűsítésében... feltéve, ha megveszik egyáltalán.

– De a kórházi állásodat attól még megtartod? – kérdi.

Gyorsan megnyugtatom.

– Természetesen. Nem hagyom abba az orvoslást.

Belekortyol a teájába.

– Azért, mert szükséged van a pénzre? Azt hittem, maradt még egy kis pénzed abból a bitcoin ügyből, amibe belekeveredtetek Daxszel. Tudom, hogy abból vetted a házat...

– Még van egy kevés, nem kell aggódnod. Nem a pénzért csinálom. Azt hittem, örülni fogsz, hogy nem adom fel az orvosi hivatást.

– És ennek azért örülnék, mert...?

Nem egészen értem a kérdést.

– Mert, tudod... mégiscsak a családi szakmáról van szó.

Összepréseli a száját, ugyanúgy, mint amikor gyerekkorunkban Dax betörte egy labdával a bejáratí ajtó üveablakát. Ennél rosszabb reakciót nem is várhatnék anyától.

– Nagyon elszomorítana, ha csak azért maradnál ezen a pályán, mert ez a családi szakma. Tudom, hogy mindig is jó tanuló voltál. Oszályelső, és volt érzéked a medicinához. Remekül bánsz a betegekkel és a kollégáiddal egyaránt. Zach, te tényleg elképesztő vagy.

Úgy érzem, mintha ólomsúly nyomná a szívemet, amíg anya sorolni kezdi az okokat, amiért örülnöm kellene, hogy orvos lehetek. Mintha a testem lassan eltűnne az asztal alatt, és le kell pillantanom a cipőmre, hogy megnézzem, tényleg belesüppedek-e a padlóba.

– Mindez azonban semmit sem ér, ha nem élvezed, amit csinálsz.

Felkapom a fejem, és az arcát fürkészem. Talán rosszul hallottam?

– Mindig is gyanítottam, hogy nem az orvosi pálya volt az első választásod. Ezért amikor ellátogattunk az egyetemekre, és megnéztük Oxfordot, direkt ragaszkodtam hozzá, hogy benézzünk a Bodleian könyvtárba, hátha megfog téged... a hangulata. – Felsóhajt és megrázza a fejét. – De az összes fiam közül mindig is benned volt a legnehezebb olvasni.

– Lehetetlen választás előtt álltam – ismerem el. – Minden út az orvostudományhoz vezetett. És akkor már Jacob is elindult ezen az úton. Úgy éreztem, hogy erre a hivatásra vagyok rendeltetve. Túl kockázatosnak tűnt valami más választani, amikor azt sem tudtam pontosan, hogy mi lenne az.

Anya leteszi a bögréjét az asztalra.

– Pedig erre kellett volna bátorítanom. Világosan meg kellett volna mondanom, hogy nem a medicina az egyetlen lehetőség.

Nem tudok hazudni neki, és azt mondani, hogy minden jól alakult, és élvezem a munkámat.

– Nem a te hibád. Csak... ez a család az orvoslás mellett

kötelezte el magát. Ez hoz pénzt a konyhára, ezen a nyelven beszélünk a vacsoraasztal körül, és ez az oka annak, hogy apa lemarad a születésnapodról. Olyan szerves része lett az életünknek, hogy ha nem orvosnak tanulok, az olyan lett volna, mint megtagadni az egész gyerekkoromat.

Anyám lehunyja a szemét egy örökkévalóságnak tűnő pillanatra.

– Úgy sajnálom.

Odahúszom mellé a székemet, és átkarolom. Csalódottságra számítottam, nem büntudatra.

– Nem kell. Nincs miért sajnálkoznod. Nem mintha rákényszerítettél volna minket az orvosi pályára. És az, hogy gasztroenterológus lettem, nem a legrosszabb dolog, amit valaha tettem.

– Az, hogy rátapostál Dax transzformátorára, azután hazudtál és letagadtad, nem számít.

Ezen jól nevetünk, és anya a vállamra hajtja a fejét.

– Csak azt akartam, hogy boldogok legyetek, és rendes emberré váljatok.

Kivágódik a konyhaajtó, és becsoszog apa.

– 'Reggelt! Hol van Kutya?

– Még alszik – feleli anya. – Erről jut eszembe, miért keltél ilyen korán?

– Nem bírtam tovább lustálkodni. Arra számítottam, hogy bármelyik pillanatban felferhet a nyavalyás unokaöcséd. – Az asztal felé biccent. – Forró még az a tea?

Felállok.

– Persze, hozok neked egy bögrét.

– Szóval mi van ezzel az Emily lánnyal? Terhes?

Apa leül és hátrasöpri bozontos, fehér haját az arcából.

– Micsoda? Nem.

Apa elé tolom a bögrét.

– És Ellie-nek hívják.

– Zach nagyon boldog – teszi hozzá anya. – Nem tudom, hogy Ellie szerzi ezt a boldogságot, vagy azért jelent meg az életében, mert Zach boldog. De kedves lány, úgyhogy nem is számít.

– Az a torta mindenestre nagyon kedves volt tőle. Szóval, mi ez a nagy összeborulás? – Apa biccent felénk, ahogy egymás mellett ülünk. – Elmondtad anyádnak, hogy otthagyd az orvosi pályát?

Köpní-nyelni nem tudok a döbbenettől.

– Ki fogom nyuvasztani Nathant.

– Honnan tudtad, John? – kérdi anya.

Apám a szemét forgatja, és belekortyol a teába, miközben anyával meredten bámulunk rá, és várjuk a választ.

– Nathan egy árva szót sem szólt. Azóta várom, hogy eldöntsd, hogy nem akarsz orvos lenni, amióta elvégezted az orvosi egyetemet.

– Apa!

Már hozzászoktam a felforgató megjegyzéseihez, de ez most a szokottnál is felháborítóbbnak tűnik, mert rátapintott a lényegre.

Apa megvonja a vállát, én pedig az arcát fürkészem, a csalódottság vagy szomorúság jeleit keresve, apa azonban csupán álmos és mogorva, ami nem újdonság.

– Komolyan beszélsz, John? – csodálkozik anyám.

– Mindketten tudtuk, hogy nem ez érdekli. Még beszéltünk is róla. Ha elfelejtetted volna, meg akartad tiltani neki, hogy az Oxfordra járjon. De amikor visszajöttetek onnan, te magad mondtad, hogy ha az a hely nem inspirálja az írásra, akkor semmi sem fogja.

– Tényleg? – kérdi anyám.

– Tényleg? – hüledezek.

Hogy lehet, hogy velem ellentétben a szüleim egész idő alatt tudták, hogy nem kellett volna orvosnak tanulnom?

Apa megrázza a fejét.

– Te csak arra emlékszel, hogy mit csináltál rosszul. Ha valami jó színben tüntet fel téged, akkor csapnivaló az emlékezeted.

– Ez az anyák átká – sóhajt fel anya.

– Mondtam neked, hogy magától kell rájönnie, mit akar, a mi beavatkozásunk nélkül. Támogattuk volna, bárhogy is döntesz, fiam. Az orvostudományon kívül másról nem sokat

tudunk, de ez a te életed. Rajtad állt.

Iszik még egy kortyot, én pedig lélegzet-visszafojtva várom, hogy befejezze.

– Az orvoslást választottad. Sosem hittem, hogy neked való szakma, erre azonban magadtól kellett rájössz.

Apa békésnek tűnik – mintha fikarcnyit sem érdekelné, hogy a nyomdokaiba lépnek-e a fiai. Pedig Nathant leszámítva mindannyian ezt tettük. Könnyű megőrizni a lelki békédet, ha nem kell szembenézned a valósággal.

Úgy döntök, hogy letépek a ragtapaszt.

– Apa, feladom a magánpraxist. Írtam egy könyvet, és ki fogják adni.

– Miféle könyvet? – kérdi szemrebbenés nélkül.

– Egy krimi. Egy könnyed krimi. Egy kórházban játszódik.

– Jól hangzik. Szóval teljesen felhagysz az orvoslással? Vagy csak a magánpraxist hagyod ott?

Még mindig olyan mérhetetlen lelki nyugalommal beszél!

– Heti három napot maradok a kórházban. – Elkecseregettem vagyok. – Nem is vagy dühös?

Lebiggyeszi az ajkát.

– Már miért lennék én dühös? A te életedről van szó. De ha úgysem szereted ezt csinálni, nem értem, minek maradsz a pályán.

– Azt hittem, örülsz annak, hogy a fiaid a nyomdokaidba léptek – mondom.

– Az biztos, hogy megkönnyíti a dolgomat, mert ugyanazt a nyelvet beszéljük, de most a te életedről van szó. – Anyára pillant. – Látod ezt, Carole? Bárki azt gondolná, hogy száműztük a családból Nathant, csak mert otthagyta az orvosi egyetemet. Soha nem volt semmilyen elvárásunk felétek, hogy mihez kezdjete az életetekkel.

– Én is ugyanezt mondtam neki az imént – bólogat anya. – De Zach nyilvánvalóan érzi a nyomást, még ha nem is volt szándékos a részünkről. Sőt, bizonyára mindannyian érzik valamilyen mértékben.

– Carole és John Cove gyerekei vagyunk – vágok vissza. – Rengetegen felnéznek rátok, beleértve a fiaitokat is. Nem

csoda, hogy a nyomdokaitokba akartunk lépni.

Apa megpaskolja a térdemet.

– Mi mindig szurkolni fogunk neked a pálya széléről, bárhogyan is döntesz. Emiatt sosem kell aggódnod. Szóval miről szól ez a könyv? Elolvashatom?

– Előbb én! – kiált fel anya.

Apa fájdalmasan felnyög.

– De te olyan lassan olvasol, Carole! Ha meg kell várnom, hogy befejezd, akkor jövő karácsonyig sem kerül a kezembe.

– Esetleg mindketten megvárhatnátok, hogy kiadják. Ki tudja, talán még dedikálok is nektek egy-egy példányt.

Súlyosan dobbanó mancsok közelednek a terrakotta csempén, és odatotyog hozzánk egy álmos labrador.

– Te gazfickó! – üdvözli apa. – Mintha még egy hatodik gyerekem is lenne.

Anya olyan pillantást vet rám, ami azt mondja, hogy apa jobban szereti a panaszkodást, mint az almás pitét, azután rám mosolyog. Benne van a mosolyában, hogy milyen büszke rám, s hogy semmivel sem tudnám kioltani belőle ezt a büszkeséget. Már ezerszer láttam tőle ezt a mosolyt, de csak most értettem meg a jelentését.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

Ellie

Ma van a nagy nap. Izgalommal vegyes idegesség kavarog bennem, ahogy fel-alá járkálok a kanapé előtt a lakásomban: ma délután három óra előtt kihirdetik a Cordon Bleu párizsi ösztöndíjának nyerteseit. A nyugtalanságnál azonban váratlanabb az a háttérben zümmögő halk rettegés, amitől nem tudok szabadulni.

Mi van, ha nem kapom meg?

És mi van, ha megkapom?

Részben semmire sem vágyom jobban, még levegőre sem, mint egy igenre Párizsból. *Nagy* részben. Végre újrakezdhetném az életemet, amire már olyan régóta vágyom. Azt jelentené, hogy amióta ismerem Shane-t, most először tehetnék valamit csak *magamért*. Ha megkapnám az ösztöndíjat, végre befejeződne a gyógyulásom, és tovább tudnék lépni az életemmel.

Ugyanakkor véget érne az, ami kialakult Zach és köztem. Ő Londonban marad, túlórázik majd, és két állással fog zsonglörködni. Én pedig a tengeren túl leszek és éjjel-nappal azon fogok dolgozni, hogy végre megalapozzam a saját jövőmet. Meg fog gyengülni a kapcsolatunk, és félek, hogy úgy próbálnám megerősíteni, hogy inkább feláldozom a számomra fontos dolgokat – nevezetesen a helyemet a Cordon Bleu-n. Muszáj megtanulnom, hogyan helyezzem a saját szükségleteimet a rangsor elejére. Addig azonban nem maradhatok Zachkel, ha suliba járok.

Ám ha nem kapom meg az ösztöndíjat, és egy kicsit tovább tart valóra váltanom az álmomat, mert spórolnom kell a tandíjra, az talán nem is olyan rossz dolog. Ami valószínűleg megmagyarázza, hogy miért nem árultam el Zachnek, hogy ma derül ki az eredmény. Nincs értelme feleslegesen

borzolni a kedélyeket, mielőtt még esedékes lenne.

Szinte hallom, mit mondana Cynthia, anélkül, hogy felhívnám, és gondolatban alaposan kioszt engem. Mit képelek magamról, hogy képes lennék lemondani arról, hogy egyáltalán *akarjam* azt az ösztöndíjat. Szó sem lehet arról, hogy visszautasítsam. Kész örültség lenne. Nem ismételhetem meg ugyanazokat a hibákat, amiket tizenkilenc évesen elkövettem Shane-nel. Mostanra igazán megtanulhattam, hogy ne mondjak le a saját jövőmről valaki más kedvéért.

Csakhogy Zach nem Shane. Ő a legkedvesebb, legnagyobbkűbb ember, akit ismerek. Arról nem is szólva, milyen jóképű – hogyan is felejtethném el, mennyire helyes? Mondjak le róla – mondjak le kettőnkéről? A jó kapcsolatokat a kompromisszumok tartják életben, de el sem tudom képzelni, hogyan működhetne, és nincs időm menet közben kitalálni. Ahhoz túl fontos nekem a Cordon Bleu.

Akárhogy is alakul, annak meglesz a maga hátránya, és fogalmam sincs, mitévő legyek.

Összerezzenek, amikor megcsörren a mobilom. Egy fél pillanatra azt hiszem, hogy az iskolából hívnak, de persze nem ők azok. Világosan megmondták, hogy e-mailben fogják kiküldeni az eredményt.

Zach az.

– Szia! – szólok bele, amikor felveszem a telefont.

Hétfő van, Zach a kórházban dolgozik. Ha nem ismerném az időbeosztását, akkor is meg tudnám állapítani a háttérben hallható tompa kiabálásból és a hordágykerek csikorgásából.

– Jól vagy?

– Igen, persze – vágom rá, szándékosan megváltoztatva a hangnemet, hogy lazának és derűsnek tűnjek. – Mi újság?

– Nos, épp az imént hívtak fel Mrs. Fletcher a hírrel, hogy két ajánlatot is kapott a kéziratomra.

Szétárad bennem az öröm.

– Ez fantasztikus! Jó ajánlatok?

– Sokkal jobbak, mint amire számított. Most azt mondja,

hogy sebességet vált, és round-robin aukcióra viszi a könyvet.

El sem tudom képzelni, hogy ez mit jelenthet, de megjegyzem magamnak, hogy amint leteszem a telefont, rákeresek a Google-ön.

– Hű, de izgalmas!

– Csalfának érzem magam, amiért most itt vagyok.

Kitör belőlem a hahota, majd hirtelen elhűlök. A csalfaság egyáltalán nem vicces. Kíváncsi lennék, vajon Shane akkor kezdte-e a viszonyt, amikor utazott. Gyakran emlékeztetett, hogy miért nem lenne jó ötlet, ha elkísérném a külföldi versenyeire és fellépéseire, még akkor sem, amikor hetekig maradt távol. Meg kellett szerveznem a fellépéseit, el kellett intéznem a pénzügyeket. Hogyan gondoskodhatnék minderről, miközben „a nyakán lógok”, ahogy ő fogalmazott?

De a másik nő – az a nő, akiért elhagyott – ott volt.

Talán azért csalt meg, mert adta magát a helyzet. Talán azért, hogy megbüntessen. Vagy talán azért, mert egyszerűen nem bírt ellenállni a kísértésnek.

Bármi is volt az oka, megtörtént. És megtanított egy értékes leckére: a távkapcsolat nem működik.

– Rettenetesen izgatott vagyok. Főztek valamit ma este? – kérdem.

– Rád bízom. Most nálam vagy?

Tegnap este jöttünk vissza Norfolkból, és Zachnél töltöttem az éjszakát. Valójában, amióta először jártam a lakásán Skóciából hazaérve, egyetlen éjszakát sem töltöttünk külön. Én ezt nem érzem túlzásnak, és a tempót sem tartom túl gyorsnak – egyszerűen jónak érzem.

– Nem, hazajöttem a lakásomba.

– A virágcserép alatt, a lépcsőn, találsz egy kulcsot, amivel be tudod engedni magad. Használd a picit nagyobb konyhát.

Felnevetek a szóválasztáson. Az ő konyhája legalább tízszer akkora, mint az enyém. Csak nem olyan jól felszerelt.

– Mikor lesz meg az aukció eredménye? – érdeklődöm.

– Mint kiderült, ez akár egy hétig is eltarthat.

– Tehát még karácsony előtt – állapítom meg.

Addigra mindketten tisztán látjuk majd a jövőnket.

– Annyira örülök a sikerednek, Zach!

Valaki a nevét kiáltja.

– Figyelj, most mennem kell. Érted menjek?

Hallom az e-mail-értesítést a telefonomon. Akár a Selfridges-kiárúsításról is szólhat. Vagy arról, hogyan alakul az életem hátralévő része.

– Találkozzunk fél kilenckor nálad – válaszolom.

– Ha előttem érsz oda, használd a kulcsot.

Azzal leteszi a telefont, én pedig leroskadok a kanapéra, a nyitott laptopom elé.

Nem a Selfridges küldte az e-mailt. Hanem a Cordon Bleu.

Ez lesz az.

Rákattintok kétszer az e-mailre, és a másodpercnek az a töredéke, ami alatt a laptopom ráeszmél, hogy fel kell ébrednie az alvó állapotból, szinte egy örökkévalóságnak tűnik. Amíg várok, újra leperereg előttem az elmúlt öt hónap. Shane a képembe vágta, hogy végeztünk, én elköltöztem, sokat sírtam, munkát kerestem, találtam egy állást, és nem értettem, hogy mi a fenéért nincs semmi dolgom a munkahelyemen. Aztán jött Rùm szigete és Zach.

Az elmúlt öt hónapban kikecmeregtem a reménytelenségből, megtört szívem lassan begyógyult, visszatért az önbizalmam és izgatottá váltam. Szeretném, ha maradhatnék még egy ideig – élvezni akarom innen a kilátást, beszívni a friss levegőt ezen a magaslaton, de amint megnyitom az e-mailt, tudom, hogy többé nem maradhatok itt. Bármi legyen is a válasz, öröm és bánat követi majd.

Mély levegőt veszek, és megnyitom az e-mailt.

Képtelen vagyok végigolvasni akár egyetlen mondatot. Néhány szón azonban megakad a tekintetem:

„Örömmel”... „üdvözljük” ... „Párizsban”.

Remeg a kezem, és nehezemre esik koncentrálni, de olvasni kezdem az e-mailt az elejétől, mert biztos akarok lenni a dolgomban.

Nem képzelődtem. Felajánlják, hogy elkezdhetem

Párizsban a Grand Diplôme-ot. Teljes ösztöndíjjal. Január hatodikán kezdődik a tanítás.

Meghívtak engem?

„Január.”

Újra elolvasom az e-mailt, az elejétől kezdve, éles figyelemmel. Nem csalás, nem ámítás. Örömmel kínálják nekem a teljes ösztöndíjat. A félév négy hét múlva kezdődik.

Ezt nem fogjuk túlélni Zachkel, de ahhoz, hogy *én* túléljem, muszáj megragadnom ezt a hihetetlen lehetőséget.

Vagy mégsem?

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET

Zach

Lerúgom a cipőmet az ajtóban, és beleborzongok a tudatba, hogy *máris* láthatom Ellie-t. Mi több – megoszthatom vele a könyvemmel kapcsolatos jó híreket is. Olyan, mintha a testem szándékosan sanyargatná magát, és csak akkor tudom értékelni a nagyszerű dolgokat, amelyek velem történnek, ha Ellie-vel vagyok. Mintha a részem lenne, már el sem tudom képzelni, milyen volt azelőtt az élet nélküle.

Amikor belépek a konyhába, éppen egy üveg pezsgőt tesz a pultra.

– Szerinted korán van még az ünnepléshez? – kérdem.

– Soha!

Valamiért kicsit erőltetettnek tűnik a mosolya. Nyugtalanság vegyül a jókedvembe.

Fenséges illat árad a sütőből – fokhagyma és valami finomság aromája. Amikor odaérek mellé, átkarolom és csókot nyomok a nyakára. Ellie belesimul az ölelésbe és felpillant rám, ahogy csókot lehelek az ajkára.

– Híreim vannak – kezdi, és megmagyarázhatatlanul görcsbe rándul a gyomrom.

Talán a hanglejtése miatt, vagy mert kerüli a tekintetemet.

Semmi sem lehet olyan vészes, amíg ő mellettem van.

– Remélem, jó hírek.

Közelebb húzom magamhoz.

– Megkaptam a visszajelzést a Cordon Bleu-ösztöndíjről. Tudod, amiről már meséltem neked.

Hátralépek és a vállára teszem a kezem, hogy láthassam az arckifejezését. Boldog? Szomorú? Megkapta?

– Ne kínozz tovább, Ellie... Megkaptad az ösztöndíjat? Szégyenlős mosoly terül szét az arcán, és bólint.

– Ma tudtam meg. Még mindig nem tudom elhinni.

A tenyerembe veszem az arcát, és gyors csókot nyomok az ajkára.

– Ez csodálatos!

Biztosan félreértettem valamit. Hiszen ez elképesztően jó hír!

– De nem Londonban van – teszi hozzá.

Egy szempillantás alatt lehervad az arcáról a mosoly, és visszatér az a nyugtalanító, rossz előérzet.

– Értem.

Megvonom a vállam. Nem mintha ez a tény változtatna azon, hogy mennyire örülök neki. Londonban egyszerűbb lett volna, de semmi sem lehetetlen.

– Akkor hol? Wellingtonban? Sydney-ben?

– Párizsban – válaszolja.

Nagy kő esik le a szívemről.

– Hiszen ez nagyszerű! Vonattal közel van. Tudom, hogy önző vagyok, de csak néhány órányira leszel tőlem.

Ellie azonban felsóhajt és ellép tőlem. Egy pillanatig tétlenül lebeg a kezem a levegőben, mielőtt leengedem.

– Nem tűnsz izgatottnak.

– Izgatott vagyok. Persze hogy izgatott vagyok. Mármost a Cordon Bleu Párizsban? Ez több, mint amiről valaha álmodtam. És teljes ösztöndíjjal? Ez azt jelenti, hogy rögtön belevághatok a jövőmbe.

– Na ugye! – vágom rá, és megpróbálom fellelkesíteni. – Ez fantasztikus hír.

Megsimítom az arcát.

– Az is. És meg kell ünnepelnünk. Nem akarod kibontani a palackot?

A pezsgőre mutat.

– Hozok poharakat.

Nem nyúlok a pezsgőért. Még nem. Előbb ki akarom deríteni, mi bántja.

– Ellie?

Tetszik, hogy itt van, és hogy tudja, mit hol talál. Még sosem éltem együtt senkivel. El sem tudtam képzelni, milyen lenne. Mostanáig. Megvárom, hogy kivegyen két

pezsgőspoharat a konyhaszekrényből, és letegye őket a pultra.

Amikor továbbra sem nyúlok a palackért, végre rám néz.

– Mi a baj? – kérdem. – Nem úgy nézel ki, mint aki épp most nyert ösztöndíjat álmai párizsi iskolájába.

– De igen – feleli üres mosollyal.

Az arcomra lehet írva, hogy ezt nem veszem be.

– Csak arról van szó, hogy ez... elég nagy döntés.

– Az lenne? – kérdem. – De hát ezt akarod, nem?

Felsóhajt.

– Azt hiszem, igen. Csak beijedtem, gondolom. Ilyen nagy változást, ilyen nagy döntést nem hoztam, amióta otthagytam az egyetememet. És annak nem lett jó vége.

– De akkor feladtad a jövődet, hogy a barátod karrierjét menedzsel. Ez most más. Ezt magadért teszed.

– A szüleim is ugyanezt mondták.

– Felhívtad őket? Ez csodálatos!

Nem lehetett könnyű. Örülök, hogy javul a kapcsolata velük.

– És mit mondtak?

– Örültek nekem. El voltak ragadtatva.

– Te is tudod, hogy csak a legjobbat akarják neked.

– Azt hiszem – bólint, de szemmel láthatóan még mindig bizonytalanul. – És ha visszautasítom, nem mintha bármi más várna rám, nem igaz?

Felpillant rám, mint aki megerősítést vár.

– Miért utasítanád vissza?

– Igaz – mondja.

– Imádsz főzni, Ellie – emlékeztetem.

– Úgy van – mondja egy sóhaj kíséretében. – Igazad van. Nevetséges, hogy egyáltalán megfordult a fejemben, hogy visszautasítsam. Csak tudom, hogy mi... még csak nem régóta találkozzatunk, de... kedvellek.

– Én is *kedvellek*.

Közelebb lépek hozzá, de elhátrál, mint aki még nem végzett, és nem akarja, hogy félbeszakítsam.

– *Nagyon* kedvellek. De nem hiszem, hogy le tudnék

mondani egy ilyen csodálatos lehetőségről.

Úgy viselkedik, mintha szakítanunk kellene, ha elfogadja az ösztöndíjat, és őszintén szólva, ezzel végleg összezavart.

– Soha nem is kérnélek rá.

Ahogy Shane-nek sem lett volna szabad arra kérnie, hogy hagyja ott érte az egyetemet.

– Persze – mondja. – De ha én Párizsban leszek, te pedig Londonban... tapasztalatom szerint a távkapcsolat nem működik. Az a sok különlet ahhoz vezethet, hogy... előbb-utóbb elvonják a figyelmünket más személyek.

Lesüti a szemét.

Lassan kezd összeállni a kép. A fájdalom, a csalódottsága, az önmagába vetett hit hiánya mindig egy emberhez vezet vissza: Shane-hez.

Ezúttal, amikor megpróbálom megérinteni és ismét hátralép, követem, felültem a pultra, és a lába közé lépek.

– De nem a világ másik felén leszel. Hanem csak Párizsban. És különben is, meddig tart ez a tanfolyam? Egy évig?

A fejét rázza, mint aki ki akarja rázni a fejéből, amit mondtam.

– Nem működne – jelenti ki, és mintha egy kést forgatna a szívémben.

– Már hogyanne működne!

– Nem. Izzasztó tempót kell majd tartanom. Amikor nem az iskolában leszek, akkor is gyakorolni akarok majd, recepteket tesztelek és a házi feladatomon fogok dolgozni. Te pedig a kórházban leszel, mellette a könyvedet reklámozod. A második könyved nem fogja megírni magát. Egyikünk jövőjébe se fér most bele egy távkapcsolat.

Ahogy sorra veszi az okokat, amiért nem működne a kapcsolatunk, az a benyomásom támad, hogy már alaposan átgondolta a dolgot. Gondolatban már elpróbálta ezt a beszélgetést. Amit nem tudok mire vélni. Velem eddig miért nem beszélt róla? Miért fojtotta magába ezeket a gondolatokat és érzéseket? Ha szóba hozza, minden lehetséges problémát egyenként megvitathattunk volna, és együtt kidolgozhattunk volna valami megoldást,

kompromisszumokat. Így viszont olyan, mintha a kifogások egész arzenálját zúdítaná a nyakamba, ami teljesen felkészületlenül ért. Köpni-nyelni nem tudok.

Hátralépek.

– Akkor mi legyen, ennyi volt? Meg sem próbáljuk? Kezet rázunk azzal, hogy jó volt, amíg tartott?

A halántékára szorítja az ujjait.

– *Januárban* kezdek – mondja, mintha ez mindent megmagyarázna. – Négy hét múlva. Addig találnom kell egy lakást. Fel kell készülnöm.

– Akkor veled megyek.

– Te Norfolkban töltöd a karácsonyt.

– Akkor elmegyünk Norfolkba, és aztán megyünk Párizsba. Vagy ezen a héten csütörtökön megyünk Párizsba, hogy elkezdjünk keresgélni. Így még az ünnepek előtt el tudod intézni.

Ellie felnyög és hátradönti a fejét. Ismét közelebb lépek hozzá, a tenyerem a combjára simul.

– Rengeteg dolgod lesz.

– És akkor már nem is lehet kapcsolatom? – vágok vissza.

Kizárt, hogy megkérjem, hogy maradjon Londonban, de ugyanakkor nem értem, miért bontaná fel a kapcsolatunkat csak azért, mert Párizsban tölt egy évet. Egy oldalon kellene állnunk, azon kellene dolgoznunk, hogy elérjük ugyanazt a célt – hogy együtt maradhassunk. Most mégis úgy érzem, mintha ellenfélként néznénk farkasszemet egymással.

– Új emberekkel fogsz megismerkedni.

– Orvos vagyok. Mindig találkozom új emberekkel. Engem senki más nem érdekel. Téged akarlak.

Próbálom megcáfolni az érveit, ám úgy érzem, mintha egy téglafalat próbálnék ledönteni úgy, hogy vattapamacsokkal dobálom.

Ellie felsóhajt.

– Az nem ugyanaz. Elbűvölő emberekkel fogsz találkozni. PR-osokkal. És könyvturnékon veszel majd részt, szállodákban töltöd az éjszakát, miközben én egy másik országban leszek...

– Lehet, hogy szerinted másik ország, de vonattal csak néhány órára van.

Ismét felsóhajt.

– Ez nem igaz. Félnapos útról beszélünk, oda-vissza. És két, ellentétes irányba haladó életről.

– Nem, ez két *teljes* élet, Ellie. Erről beszélünk.

Még a kapcsolatunk elején vagyunk, mégis olyan érzés, mintha egy életen át ismertük volna egymást. Ő is így érez. És én is. Ezt mindketten tudjuk. Ha nem tudnánk, most nem beszélnének erről. Csak örülnének egymás sikerének, és ha pár hónappal a Párizsba költözés után véget érne a kapcsolatunk, talán sajnálnánk, de talán még várnánk is. Nem kerülgethettük tovább azt a tényt, hogy „kedveljük egymást”.

– Igaz, egy évig két különböző városban fogunk élni. De én kedvellek téged. *Nagyon* kedvellek. És hajlandó vagyok mindent megtenni azért, hogy működjön ez a dolog. Azt mondd, hogy te nem?

Felkapja a pezsgősüveget, és lehámozza a fóliát a dugóról. Gyorsan kiveszem a kezéből. Még képes, és leejti, vagy legalábbis kiönti ezt a lötytyöt, márpedig ezek után szükségem van egy italra. Amíg kibontom a pezsgőt, háromszor-négyszer is belekezd egy új mondatba.

– Én... én is nagyon kedvellek, Zach.

Összeszorítom a szám, nehogy megránduljon, amikor megszólal. Ez már komoly engedmény, annak ellenére, hogy semmi olyat nem mondott, amit ne tudtam volna már magamtól is.

– De ez nem elég – folytatja. – Valaha azt hittem, hogy hozzá fogok menni Shane-hez. Egy évtizedet töltöttünk együtt, minden közös volt: az otthonunk, a barátaink, a bankszámlánk. És még ez sem akadályozta meg abban, hogy megcsaljon.

Mély levegőt veszek, mielőtt válaszolnék. El sem tudom képzelni, hogy egy évtizedes kapcsolat, mely hűtlenséggel végződik, mennyire szétszilálhatja és lerombolhatja egy ember önbizalmát. Shane olyan sebeket ejtett Ellie-n,

amilyeneket még soha nem láttam senkin.

– Aki félre akar lépni, az félrelép. Én nem akarlak megcsalni. Nem foglak megcsalni.

– De amíg nem vagyunk együtt, könnyebb megtenni – kontrázik. – Csak erre tudok gondolni.

Megdörzsöli a szemét.

– Ha már eltelt volna néhány év Shane hazudozása és hűtlensége óta, talán nem arra gondolnék minden alkalommal, amikor meglátogatsz Párizsban, hogy vajon mit csináltál azon a héten, amíg nem voltam veled. De momentán csak erre tudnék gondolni. Nem akarom, hogy úgy érjen véget a kapcsolatunk, hogy paranoiás rohamot kapok, te pedig belefáradsz a faggatózásba. Ez *olyan jó* volt! Olyan jók voltunk *együtt*! Nem akarom tönkretenni.

Nagyot nyelek, mély levegőt veszek, és fontolóra veszem, amit mond. De mit mondhatnék erre? Véget akar vetni kettőnknek, amíg még jól mennek a dolgok – mielőtt kiderülhetne, hogy elromlana-e egyáltalán. Nem tudok védekezni, mert nincs miért védekeznem.

– Szóval ennyi? – kérdem.

– Attól még barátok lehetünk – mondja.

Az arcára van írva, mennyire szenved attól, amit mond – teljesen feleslegesen. Nem is tudom, hogy inkább az bosszant, hogy nem hisz bennem, vagy az, hogy nem bízik jobban kettőnkben.

– Én nem ő vagyok – mondom.

– Tudom – feleli, és összevonja a szemöldökét. – Te tízszer jobb vagy nála.

– Akkor bízz bennem!

Egy pillanatig a padlót bámulja, végül felemeli a tekintetét.

– Sajnálom.

– Tizenkét hónap múlva újra Londonban leszel. És akkor mi lesz? Jobbra húzom az ujjam, ha meglátlak egy appon, vagy elhívlak randira, ha véletlenül összefutunk a Waterloo hídon? Vagy egy selypítő francia piperkőccel kavarsz majd.

Oldalra billenti a fejét, úgy néz rám, mintha azt mondaná: „most úgy beszélsz, mint egy hisztis tini”, és tudom, hogy

igaza van. De akkor is rohadt értelmetlennek tűnik a döntés. Ilyen könnyen lemondani valamiről, ami ennyire csodálatosnak indult.

– Mennem kell – mondja, és lecsúszik a pultról. – A mézes-fokhagymás csirke a sütőben van. Sajnálom.

Elfordul tőlem, de még nem vagyok hajlandó feladni. Még nem. Csak időre van szükségem. Időre, hogy gondolkozzam. Időre Ellie-vel. Időre, hogy lássa, milyen vagyok, és mivé válhatnánk együtt. Elkapom a kezét.

– Nem kellett volna ezt mondanom. Én csak... csalódott vagyok. De azt mondtad, hogy attól még barátok lehetünk, nem?

Visszafordul hozzám, és felvonja a szemöldökét.

– De, azt.

– Akkor maradj még.

Kihúszom magam és felszegem az állam.

– Maradj itt velem. Ünnepeljünk. Végül is még pezsgőt is hoztál.

Ha úgy kell tennem, mintha csak barátok lennénk, hogy ne rúgjon ki teljesen az életéből, akkor ezt fogom tenni. És lassan, de biztosan bebizonyítom neki, hogy eszem ágában sincs megcsalni. Nem randizok másokkal. Nem megyek sehova.

– Jó ötlet ez?

– Az – bólintok. – Már megfőzted a vacsorát. Akár meg is ehetnénk. Jobb szeretném úgy befejezni az estét, hogy meztelenül zuhanunk az ágyba, de ha ma este ez nem szerepel az étlapon, akkor beérem a mézes-fokhagymás csirkével és egy jó beszélgetéssel is.

HARMINCADIK FEJEZET

Zach

Amióta befejeztem a könyvet, kész gyötrelmem bejárni a munkahelyemre. Még ha nem is kaptam volna ajánlatokat rá, vagy nem kerülne aukcióra, akkor is csak nyögvenyelősen menne a munka, mert tudom, hogy van valami más, amit szívesebben csinálnék. Valami, aminek a világon semmi köze a kórházhoz.

Biccentek az egyik kollégámnak, amikor elhalad mellettem a folyosón. Ma apával ebédelek. A kórházi büfébe nem mehetünk. Ott túl sokan megbámulnának és zavarnának minket. Még mindig mindenki akar magának egy darabot az emberből, a mítoszból, a legendából. Apa sosem szeretett a figyelem középpontjában lenni, mielőtt nyugdíjba ment. Ez azóta is így van.

Anya és apa újabban ritkán látogat Londonba, apa pedig még ritkábban jön egyedül. Ma reggel azonban felhívott, hogy „találkozója lesz” a városban. Ez a ködösítés általában azt jelenti, hogy a Downing Street 10.-be megy. Még nyugdíjasként is néha csak az ő véleménye a mérvadó. A kórház tolóajtói csikorogva kinyílnak, és megpillantom apát a parkolóban, ahol a sebészet főorvosával beszélget.

Amikor észrevesz, odaint nekem, és elbúcsúzik Giles-től.

– Fáradtnak tűnsz – állapítja meg.

Adok neki egy puszit, és biccentek a Pret felé:

– Vegyünk neked egy szendvicset. Hogyhogy anya nem kísért el?

Felnevet.

– Mikor követett engem anyád valaha is, mint egy kutya?

– Tudom, de már mindketten nyugdíjasok vagytok. Gondoltam, hátha együtt akartok lejönni a vonattal.

– Drága fiam, az elmúlt negyven évet azzal töltöttük, hogy

megragadtuk a közös pillanatokat, ahol csak lehetett. Felneveltünk öt fiút, miközben a kórházban dolgoztunk – örültünk minden egyes szabad másodpercnek. Amióta nyugdíjba vonultunk, állandóan látjuk egymást. Nem azt mondom, hogy ez nem csodálatos – mert az. Gyakran megfordult a fejemben, hogy feladom az egészet, hogy minél több időt tölthessek az édesanyáddal. De rengeteget látjuk egymást. És különben is, megvárta, hogy eljöjjek otthonról, hogy kizárhassa a kutyát és befejezhesse azt a steppelt takarót, amit Nathannek és Madisonnak készít.

– Milyen takarót?

El sem tudom képzelni, hogy Nathan beengedne az über dizájntudatos belső terébe egy kézzel készített, foltvarrott takarót.

Apa megvonja a vállát.

– Fogalmam sincs. Azt hittem, talán te tudod. Valami fene nagy projektről lehet szó. Mindenesetre én Londonban vagyok. Ő meg Norfolkban van. Kilencre otthon leszek. Amikor kicsik voltatok, esküszöm, volt, hogy hetekig alig láttuk egymást. Orvosok és távszülők voltunk. Azt hiszem, volt jó öt-hat év, amikor lényegesen több időm volt a postásra, mint a feleségemre.

Ezen jót nevettek. Szerintem apának fogalma sincs, milyen vicces tud lenni.

– Honnan tudtad, hogy kibírod? Gondoltad valaha is, hogy nem fogja kibírni a kapcsolatokat?

– Szerettük egymást – feleli egyszerűen. – Tudtuk, hogy együtt akarunk lenni. És tudtuk, hogy sikeres karriert akarunk építeni. Így hát megtettük, amit meg kellett tennünk.

Az ő szájából olyan könnyűnek hangzik!

– De kezdetben könnyebb volt? Amikor megismerkedtetek, fiatalok voltatok. Biztos kisebb volt a nyomás.

– Nem emlékszem, hogy így lett volna. Emlékszem, még az egyetemen is össze kellett dugnunk a fejünket, és be kellett jelölnünk a határidőnaplónkban az együtt tölthető időt. Persze ez csak rosszabb lett, miután elkezdtünk praktizálni.

– Szóval már kezdettől fogva tudtad, hogy örökké anyával akarsz lenni.

Rám pillant, és látom rajta, hogy elcsodálkozik a kérdésen.

– Tudtam, hogy nála jobbat sosem találnék. Okosabb nálam. Gyorsabb. És... társaságkedvelő. Mindig is kedvelték őt az emberek. Én egy megrögzött emberkerülő vagyok, de ha róla volt szó... őt sosem kerültem. Mellette jobb emberré váltam.

– Nem vagyok biztos benne, hogy Ellie nélkül is be tudtam volna fejezni a könyvet – szalad ki a számon.

Eddig fel sem merült bennem, de azt hiszem, hogy az összezártság Skóciában – megmutatta nekem, milyen lehetne az életem íróként. És nagyon tetszett nekem. Szeretem, ha mellette lehetek.

– Rendes lánynak tűnik – ismeri el apa. – Úgy értem, nőnek – javítja ki magát, és csak még jobban szeretem ezért.

– Szakított velem.

– Ó? – csodálkozik. – Mit csináltál?

– Januártól a párizsi Cordon Bleu-re fog járni. Nekem Londonban kell maradnom, mert hétfőtől szerdáig még mindig dolgozom. És ott vannak a könyves kötelezettségeim is.

– Ebből semmi sem tűnik megoldhatatlannak. Feltételezem, hogy előbb-utóbb úgyis felhagysz az orvoslással.

– Az ügynököm azt akarja, hogy egyelőre dolgozzam tovább. Azt mondja, a kiadó egy orvos könyveként akarja majd népszerűsíteni a regényt. Ez az első regényem. Azt akarom, hogy sikeres legyen, és ha ehhez az kell, hogy egy kicsit tovább dolgozzak orvosként, hát legyen.

– Ez észszerűen hangzik. És mindig is te voltál a legészszerűbb a fiaim közül.

Felnyögök. Ha az észszerűség azt jelenti, hogy elveszítem miatta Ellie-t, egyáltalán nem biztos, hogy az észszerűség a legjobb megoldás.

– Ellie nem akar távkapcsolatot – magyarázom.

Soha nem beszélek a szüleimmel a kapcsolataimról. Nem

mintha az utóbbi időben lett volna miről beszélni. Ellie-ről azonban nem tudok *nem* beszélni. Gondolni sem tudok másra, csak rá. Nem kényszeríthetem bele ebbe a kapcsolatba, de meg akarom mutatni neki, hogy működőképes. Remélem, hogy a hét végi kiruccanásunk, amikor elmegyünk lakást keresni neki, rávezeti, hogy egyáltalán nem olyan nagy a távolság.

– Hm – morfondírozik apa, ahogy benyitunk a Pretbe.

Céltudatosan belép, és végignézzük a hűtött pultokat, hogy kitaláljuk, mit együnk ebédre.

– Ez olyasmi, amit neki is akarnia kell – jegyzi meg váratlanul.

Persze hogy apámnak igaza van. Ugyanakkor abban is biztos vagyok, hogy a szakítás nem rólunk szólt, hanem arról, ahogy az exével járt.

– Fél, hogy megbántják. Egyszer már csúnyán megégette magát egy távkapcsolattal.

Apa kiveszi a kezemből a tojásos szendvicset, és a pénztár felé indul. Követem, mint egy gyerek, akinek az apja vesz ebédet.

– Én is tudok fizetni, apa – szólok rá, és a szendvicsekért nyúlok, apa azonban elhesseget, és átadja a pénztárgép mögött álló fickónak, akinek a névtábláján csak egy olasz zászló van, név nincs.

Apa fizet, és keresünk egy szabad asztalt az ablak mellett.

– Biztos anyáráról is azt gondoltad, hogy különleges számodra, hogy érdemes harcolnod érte.

Ellie-nek igaza van – még csak néhány hete tart a kapcsolatunk –, de semmi okom arra, hogy máris feladjam. Csak vele akarok lenni.

Apa kicsomagolja a szendvicset.

– Nem szólalt meg a fejemben egy csengő, jelezve, hogy ő az, akit feleségül akarok venni. Egyszerűen nem volt olyan pillanat, amikor ne akartam volna harcolni érte.

Ez Ellie-vel is így volt. Nem a legelején – Skóciáig nem. Amikor a Wimpole Street-i rendelő recepcióján ücsörgött, vonzónak találtam, de Rùm óta szüntelenül vágyom a

társaságára.

– És tudtad, hogy az érzés kölcsönös? Anyával?

– Nem emlékszem, hogy beszéltünk volna erről. De ő is ugyanúgy látni akart engem, mint én őt.

– És mikor jöttél rá, hogy feleségül akarod venni?

Felpillant az ebédjéről, és a szemembe néz.

– Elveszed Ellie-t? – kérdi, és le sem veszi rólam a szemét.

– Ezen még nem gondolkodtam. Azt nem mondom, hogy *nem* veszem el. Olyan rossz lenne az?

Megrázza a fejét, és leteszi a szendvicset.

– Az az átkozott anyád. Mindig olyan átkozottul igaza van az ilyen átkozott ügyekben.

– Anya azt gondolja, hogy el fogom venni Ellie-t.

Megvonja a vállát.

– Aha. Mire én azt mondtam neki, hogy még nem ismeritek egymást elég régóta.

– Nem mintha lánykérést terveznék, vagy ilyesmi. Még nem.

Még nem vagyunk olyan régóta együtt, de vajon mennyi idő számít elég hosszúnak?

– Ugyanakkor nem zárom ki a lehetőséget.

Hosszú ideje... sőt, talán valaha is Ellie az első nő, akivel együtt akarok lenni, akitől nem akarok elválni, akit minden alkalommal alig várom, hogy viszontláthassam. De még csak alig több mint egy hónapja járunk.

– Neked mennyi időre volt szükséged, mire rájöttél, hogy feleségül akarod venni anyát?

Ezúttal apa az, aki egy pillanatra a gondolataiba mélyed, mielőtt válaszol.

– Nincs elég vagy elégtelen idő. Ez nem úgy működik, hogy vársz egy évet, és aztán majd rájössz. Tudni fogod, amikor eljön az ideje. Érezni fogod a zsigereidben.

Érzem a zsigereimben, hogy kibírunk egy tizenkét hónapos távkapcsolatot.

Érzem a zsigereimben, hogy még soha nem voltam olyan nővel, mint ő.

Érzem a zsigereimben, hogy nekem Ellie az igazi.

De ha ő nem így érez, nem erőltethetem.

– Anyáddal mindig minden simán ment. Voltak időszakok, amikor ő többet dolgozott, vagy én elmélyültem a kutatásaimban... de ahogy múlt az idő, kiegészítettük egymást. Nem úgy volt, hogy az egyikünk gondoskodott a másikról; inkább mindkettőnkől egyformán gondoskodtunk. Egyikünk sem tartotta fontosabbnak a karrierjét a másikénál. Egy csapat voltunk és vagyunk. Ez a fontos.

– Én sem tartom fontosabbnak az írást, mint Ellie konyhaművészetét.

– Talán fél, hogy végül ő fogja fontosabbnak tartani a te munkádat, mint a sajátját.

Hát erről lenne szó!

Vége összeáll a kép. Mindig ugyanarra jutok: nem bennem nem bízik meg Ellie, hanem önmagában.

Ennek több értelme van, mint annak, hogy attól fél, megcsalom – habár biztos vagyok benne, hogy ez is benne van a pakliban. De a legnagyobb félelme az, hogy feladná önmagát egy újabb kapcsolat kedvéért. És nem akar lemondani a saját álmairól valaki másért. Megint.

Most már értem, de változtat ez bármin is? Vajon mivel érhetném el, hogy jobban bízzon magában?

A válasz nyilvánvaló: semmivel sem tudnám. Az egyetlen esélyem, hogy a háttérbe húzódom és csak barátok maradunk, amíg megtanul bízni önmagában, vagy hátat fordítok neki, és csak reménykedem, hogy végül visszatalál hozzám.

Egyik lehetőség sincs ínyemre.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Ellie

A taxi megáll egy modern, hatemeletes épület előtt a tizenötödik kerületben, mely csupán húszpercnyi sétára van a Cordon Bleu-tól. Ragaszkodom hozzá, hogy én fizessem a taxit, majd kiszállunk Zachkel, és szemügyre vesszük az előttünk magasló épületet. Az ablakok méretéből és az épület formájából nyilvánvaló, hogy illeszkedni próbál a környék stílusához. Sikertelenül.

– Olyan, mint egy diákszálló – jegyzi meg Zach.

Tudom, hogy lehettem volna határozottabb, és kerek percc megmondhattam volna Zachnek, hogy márpedig nem jöhet velem Párizsba lakást keresni, de ha egyszer úgy lelkesedett az ötletért! Tudom, hogy nem kellett volna ráhagynom, mindenesetre értékelem a véleményét, és élvezem a társaságát. És tényleg nem szeretném ezt egyedül csinálni.

– Sokkal modernebb, mint a többi hely, amit kinéztem – magyarázom. – Egy kis kontraszt nem árt. Különben is, közel van az iskolához.

– Viszont messzebb van a Gare du Nordtól – teszi hozzá Zach.

Inkább nem emlékeztetem arra, hogy nem Londonból fogok ingázni az iskolába, hanem az itteni lakásomból.

– De gondolom, ez nem sokat számít – folytatja. – Nem mintha olyan hosszú lenne az út St. Pancreastól Párizsig.

Kábé olyan enyhe ez a célzás, mint a skorpió chili. Zach nagyon ügyel arra, hogy a fizikai érintkezésben ne lépje át a barátok és szeretők között húzódó határt, de nyilvánvaló, hogy még nem adta fel a reményt. Nem akarom áltatni, mégis jó érzés úgy tenni, mintha még egy kicsit tovább lehetséges lenne a kapcsolatunk, akkor is, ha tudom, hogy nem az.

– Csak huszonhárom perccel hosszabb az út, mint Londonból Manchesterbe – fűzi tovább a gondolatait, mintha csak hangosan gondolkodna.

Őszintén szólva sikerült meglepnie. Azt hittem, hogy amikor elmondom neki, hogy egy évre Párizsba megyek, egyet fog érteni azzal, hogy elválnak útjaink. Annyira a kapcsolatunk elején járunk, hogy sokkal egyszerűbb lenne szakítani, amíg még lehet, mint erőltetni. Beleegyezett, hogy csak barátok legyünk, de nem kell egy zseninek lennem ahhoz, hogy rájöjjenek, ennél többet akar.

– Elég nagy utazás ide és vissza egyetlen nap alatt.

– De nem egy hétvégére – kontrázik.

Ekkor odalép hozzánk egy inget és farmert viselő férfi, nyakkendő nélkül. A haja még Zach üstökénél is kócosabb, és legalább egyhetes borosta pettyezi az állát.

– Ellie? – szólít meg bizonytalanul.

– Jean-Luc?

– *Oui, oui.*

Kezet fogunk. Bemutatom őt Zachnek, és Zach is kezet ráz vele; Jean-Luc csaknem egy fejjel magasabb nála.

– Nézzük meg, jó? – javasolja.

A lakás a földszinten található, és egy kicsit sötét. A hálósoba olyan apró, hogy a kis ikerágy a falhoz van tolva, a konyha pedig csupán két szekrényből és egy szabadon álló tűzhelyből áll. A függönyök színe a kórházi függönyök kékjére hajaz, ezenfelül van itt még egy kétszemélyes piros kanapé is. Nem valami elegáns, és egyáltalán nem nagy. A legkevésbé sem tűnik „párizsiasnak”, bármit is jelent ez a kifejezés. Cserébe viszont tiszta, modern és teljesen berendezett.

– Január elsejétől bérelhető?

– Már mostantól is bérelhető, de igen, a főbérlőnek a január elseje is megfelel.

Nincs sok látnivaló, így hamar végzünk a nézelődéssel. Jean-Luc meg sem próbál rábeszélni a lakásra. Nyilván tudja, hogy úgylis kapós lesz.

– Hívj fel, Ellie – mondja, és megpörgeti a mutatóujján a

kulcscsomót.

– Köszönöm! – szólok utána, ahogy távozik.

– És még te féltél, hogy megcsálnálak? Itt leszel Párizsban, ezekkel a... párizsi pasikkal.

– Ami miatt nem kell aggódnod – emlékeztetem. – Mert nem vagyunk együtt.

– Igaz is – mondja szárazon. – Mi a következő?

– A következő találkozóm alig fél óra múlva lesz. Gyalog csak tíz percre van keletre.

– Mutasd az utat – biccent.

Megnyitom a telefonomon a Google Maps appot, átkelünk az úton, és elindulunk a következő lakás felé.

– Erről mi volt a véleményed? – kérdem.

– Nem akarod tudni – legyint.

– Nem azért jöttél velem, hogy segíts eldönteni?

– Nem, én a barátodként vagyok itt, hogy társaságod legyen. Ennyi az egész. Nem akarom, hogy azzal vádolj, hogy... Csak itt akarok lenni.

– Mivel vádollak?

Zsebre teszi a kezét.

– Nem akarom, hogy azt gondold, hogy nekem az az elsődleges szempont, hogy mennyire lenne kényelmes... kettőnknek. Bármelyik helyet is választod, végül neked kell jól érezned magad itt, nem nekem. Elfogadtam, hogy szakítottál velem.

Megtorpanok, és felnézek rá.

– Komolyan?

– Te mondtad, hogy ezt akarod, úgyhogy nincs más választásom. Ami azt jelenti, hogy nem fogok véleményt nyilvánítani ezekről a lakásokról, mert egyik sem tetszik nekem.

Ismerős bűntudat mar a gyomromba, és felsóhajtok.

– Tudom. Egyáltalán nem akarod, hogy itt lakjak.

Megfogja az arcomat, és felemeli az államot, hogy a szemébe nézzek.

– Dehogynem akarom, még szép, hogy akarom. Egy év a Cordon Bleu-n ösztöndíjjal, ez minden álmod. És nem tudom,

hogy felfogtad-e, de amit *te* akarsz, azt akarom *én* is neked.

Nagyot nyel, és követem a tekintetemmel az ádámcsutkája liftezését. Ezt nem gondolhatja komolyan, ugye? Ha csak megjátssza, akkor nagyon meggyőzően csinálja.

– Csak azt sajnálom, hogy nem leszek itt veled minden hétvégén.

Mintha benyúlt volna a bordáim közé, hogy megszorongassa a szívemet. Nem sajnálom, hogy elnyertem ezt az ösztöndíjat, azt viszont igen, hogy el kell hagynom miatta Zachet.

Elenged, és folytatjuk a sétát.

– De azért igazad van – folytatja. – Nem tudnálak *minden* hétvégén meglátogatni. Néha be kell vállalnom egy-két extra műszakot. Néha írnom kell, vagy a könyvemet népszerűsíteni. Ha nem dolgoznék, más lenne a helyzet. Párizsba költöznék veled.

Nem tudom megállni, hogy ne nevessek.

– Megtennéd?

– Miért ne?

– Nem tudom, talán azért, mert alig öt perce ismerjük egymást?

– Ez nem igaz. Mennyit is dolgoztunk együtt, egy hónapot, Skócia előtt? Aztán majdnem egy hétig együtt éltünk. És azóta eltelt... mennyi is? Három hét?

– Pontosan. Egy hónap.

– Létezik egy előírt időtartam, amit együtt kell töltenünk, mielőtt mélyen érezhetnénk egymás iránt? – kérdi.

A hangja már nem tréfás, inkább érdeklődő és kíváncsi.

– Persze hogy nincs...

Nincs összehasonlítási alapom ehhez a kapcsolathoz.

– De egy hónap túl rövid idő ahhoz, hogy valaki másért feladd az életed.

– Egyetérték, de nem is arról van szó, hogy feladnánk az életünket.

Tudom, hogy logikusan hangzik, amit mond. Tényleg így van. Folytatni akarja, hagyni, hogy kiderüljön, mi sül ki belőle. Ha a távkapcsolat nem működik, akkor nem

működik.

De számomra ez nem ilyen egyszerű.

Én *tudom*, hogy nem fog működni, és rettegve várnám a kapcsolat végét.

Márpedig így nem tudok élni.

HARMINCKETTIK FEJEZET

Zach

Kevés olyan dolog létezik Londonban, amire felfigyelnek az emberek. Itt mindennek és mindenkinek megvan a maga helye. Mégis, ahogy Mrs. Fletcher irodája felé tartok a Lower Regent Streeten, kezemben egy üveg pezsgővel, amit a megbeszélésünkre viszek, jóval több figyelmet kapok, mint vártam.

Eros szökőkútja körül egy csapat lány vihorászik, műanyag tiarában egytől egyig, és a szemem sarkából látom, hogy rám mutogatnak és összesúgnak.

– Kell valaki, aki segít meginni? – kiált oda nekem az egyikük.

– Adnál egy csókot a barátnőmnek? Jövő héten férjhez megy.

Nem mintha egyébként hajlandó lennék megcsókolni egy ismeretlent, de hirtelen már a pusztá gondolat is teljesen abszurdnak tűnik, hogy Ellie-n kívül valaha is megcsókoljak egy másik nőt.

– Jó szórakozást, lányok! – mosolygok rájuk, és intek, ahogy elhaladok mellettük.

Belépek Mrs. Fletcher irodájának előterébe. Azt mondta, hogy pontban háromnegyed négyre legyenek ott egy palack behűtött pezsgővel. Megnézem az időt a telefonomon. Minden a menetrend szerint halad. Öt perccel előbb értem ide.

Bejelentkezem a recepción, és a harmadik emeletre vezető lépcső felé veszem az irányt. A hónom alá akarom dugni a pezsgőt, végül azonban meggondolom magam. Jobb, ha lifttel megyek, különben felmelegszik a pezsgő, mire felérek.

Mire találkozom Mrs. Fletcherrel a Fletcher és Társai ajtájában, pontban háromnegyed négy van.

– Halálpontos – bólint.

Kinyújtja a karját, és egy lendületes mozdulattal beinvitál.

– Az aukció pontban négykor ér véget. Akkor meglátjuk, mire jutottunk.

– Még meg sem kérdeztem, mi fán terem ez a „round-robin” aukció.

– Nos, azzal kezdődött. Mostanra csak a legjobbak maradtak a körben, mert túl sokáig húzódott az egész.

Az irodából a Piccadilly Circusre nyílik kilátás, és idebent szinte döbbenetes a csend a lenti forgalom káoszához képest.

– Foglaljon helyet. Tegyük félre a pezsgőt négyig. Lehet, hogy én is bekészítettem valamit a hűtőbe.

– Amikor azt mondta, hogy túl sokáig húzódott a dolog, úgy értette, hogy sokat kellett várni az ajánlatokra? – kérdem, és leülök a tevebarna székre, mely pontosan ugyanolyan színű, mint Mrs. Fletcher pulóvere és szoknyája. Lepillantok. Még a szőnyeg is tevebarna.

– A WHI Books kiadónak kicsit hosszú és fáradságos az ajánlattételi eljárása, ami elég fárasztó volt. Azt hiszem, két testületi ülés kell nekik ahhoz, hogy bármit is jóváhagyjanak. Így át tudják gondolni, mennyit ér nekik a kézirat, és a legjobb döntést hozzák meg. Végül is ez volt a legjobb megoldás.

– Tehát a WHI az egyik ajánlattevő. És a többiek?

– A Collins and Simons thriller és krimi impresszuma. Valamint a RedPrint.

– És aki a legtöbbet kínál, az nyer – mondom.

– Ez már magán múlik – feleli Mrs. Fletcher. – A világ négy legnagyobb kiadója közül háromtól kap ajánlatokat. Bármelyiket elfogadhatja, vagy egyiket sem. Következő lépésnek azt javaslom, hogy találkozzon velük. Derítse ki, hogy a szerkesztő osztja-e a könyvvel kapcsolatos elképzeléseit. Beszélhet a marketingeseikkel. Azután vagy kiválasztja azt az ajánlatot, amelyik elnyerte a tetszését, vagy nemet mondhat mindenkinek.

– És aztán mi lesz?

Felnevet.

– Elégeti a könyvet, és lesz egy jó sztorija a vacsorapartikra. Vagy kiadhatja magánkiadásban is. – Megvonja a vállát. – Ez teljes mértékben magán múlik. Nem akarom, hogy bármiféle nyomást feltételezzon az én részemről, hogy azt higgye, el kell fogadnia egy ajánlatot. Érezni fogja a zsigereiben, hogy mi a helyes döntés.

Újabban mindenki azt tanácsolja nekem, hogy hallgassak a megérzéseimre, de engem világeletemben tudományos módszerek és adatok vezéreltek. A bizonyítékok és tények alapján döntök. A természettudósok ezt tanulják.

– Fogalmam sincs, mit fogok érezni.

– Majd rájön, nekem elhiheti.

Mielőtt ellentmondhatnék, kinyílik az üvegajtó, és belép egy nő; egy zsúrkocsit tol maga előtt, rajta két pohárral és egy üveg pezsgővel egy jeges vödörben.

– Köszönöm, Bridget – biccent neki Mrs. Fletcher, és a tevebarna falon lévő órára pillant. – Megérkezett a RedPrint és a Collins and Simon ajánlata, de a WHI-ra még mindig várunk.

Visszafordul a számítógép képernyőjéhez, és felsóhajt.

– Nem. Az utolsó pillanatra hagyják a dolgot.

Bridget megáll mögöttem, a falnak támaszkodik, két kezét a háta mögött tartja, mint egy parancsra váró katona.

Mrs. Fletcher mobilja csörögni kezd, mire az ügynök ismét felsóhajt.

– Nem is értem, hogyan tudnak bármit is elintézni.

Majd:

– Fletcher – szól bele. – Igen. Nem, nem kaptam meg. Igen, frissítettem.

Kattint néhányat az egérrel.

– Nyomtatott példány is jó lett volna. Igen.

Tovább kattintgat az egérrel, arcán megvetéssel az iránt, aki a vonal túlsó végén van.

– Itt van – mondja. – Igen, meg tudom nyitni. Nagyszerű. Majd jelentkezem.

Meg sem várja, hogy elbúcsúzzanak tőle, mielőtt leteszi a telefont, és megszakítja a hívást.

– A WHI az utolsó pillanatban futott be. Persze ha késnek, akkor is hagytuk volna, hogy részt vegyenek az aukción, de nem árt, ha megizzasztjuk őket.

Kíméletlen ez a nő.

Hátradől és elmosolyodik, nekem pedig szétárad az ereimben az adrenalin.

– Tehát, dr. Cove. Három hat számjegyű ajánlatot kapott az első két Butler-regényre. Bármelyiküket is választja, sikerre viszik a könyveit a műfajban.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

Zach

Mint kiderült, a barátok nem szoktak egymás családjával karácsonyozni. Legalábbis Ellie szerint. Felvetettem, hogy töltsük együtt az ünnepeket Londonban, de mint kiderült, még erre sem vetemednek a barátok. El akar lökni magától, én pedig semmit sem tehetek. És már most hiányzik.

Ehelyett Norfolkban vagyok, a négy testvérem közül kettővel, és azon töröm a fejem, vajon helyénvaló-e, hogy szenteste napján, már ilyen korán reggel brandyvel bolondítom meg a kávémat, miközben Vincent, aki megmagyarázhatatlan módon itt lóg a nyakunkon *megint*, a laptopján pötyög.

– Hé, dr. Tökéletes! – szól Beau, amikor belép a konyhába. – Hogy ityeg? Hallom, a doktor úr nem elégszik meg azzal, hogy ő a legjobb orvos az egész Egyesült Királyságban (csak Jacob meg ne tudja, hogy ezt mondtam), most azt is az orrunk alá kell dörgölnie, hogy micsoda polihisztor azzal, hogy híres íróvá válik.

– Rokonunk ez a fazon? – kérdi tőlem Vincent zsémbesen.

Nem igazán értem, hogy mit keres itt Vincent karácsonykor. Évente néhány alkalommal ellátogat az Egyesült Királyságba, de mindig csak Londonban találkozunk. A legutóbbi két alkalommal mégis eljött Norfolkba. Amikor korábban erről kérdeztem, valami adóproblémáról motyogott valamit. De most is itt van, a laptopja a konyhaasztalon, miközben mindenki a konyhában lézeng.

– Csak imádkozhatunk, hogy ne legyen az. Hátha elcserélték a kórházban.

– Még te sem ronthatod el a kedvemet, Vincent – jelenti ki Beau.

– Egész nap amerikaiak vesznek körül – zsörtölődik Vincent. – És egyikük sem olyan vidám, mint te.

– Én sem ilyen vagyok a munkahelyemen. Tekintve, hogy te mást sem csinálsz, *csak* dolgozol, nem vagy hozzászokva ahhoz, hogy kötetlen helyzetben találkozz másokkal.

Beau az agyamra tud menni, de ebben igaza van. Amióta Vincent megérkezett, a munkamoráljához képest mi, többiek, naplopó léhűtők vagyunk.

– Mi lehet olyan fontos, hogy még karácsonyeste is dolgoznod kelljen? – szegezem neki a kérdést.

Jacob a kórházban ragadt, de mások egészsége természetesen az egyetlen kivétel. Felnőve ritkán volt olyan karácsonyunk, hogy mindkét szülőnk ott ült volna a karácsonyi asztalnál. De mindannyian megértettük – mert életüket mentettek.

Vincent kiereszt egy frusztrált sóhaját.

– Tipikus orvos, aki egyetlen munkát sem tart fontosabbnak a sajátjánál.

– Úgy gondolod? – kérdem. – Úgy értem, nem élvezem, amit csinálok, de tisztában vagyok az értékével.

– Értékesebb, mint azoké, akik hetente egyszer felszedik a hulladékot az út széléről?

Beau felnyög.

– A *szemetet* szedik fel a *járdáról*. Ne tégy már úgy, mintha te nem tudnád. Itt jártál egyetemre, haver. Miért nem kérdezel rá nyíltan, hogy fontosabbak-e az orvosok, mint a kukás fickók.

– Szexista – jegyzem meg.

– *Kukások* – javítja ki magát.

– Nem az a kérdés, hogy fontosabbak-e, vagy sem – felelem. – De az egyik arra van kiképezve, hogy életüket mentsen. A másik nem.

– Ez nem jelenti azt, hogy ne lennének fontosak a társadalom működése szempontjából. Szükségünk van tudósokra, hogy kifejlesszék az általad beadott gyógyszereket. Szükségünk van a gyógyszergyárakra, hogy előállítsák a gyógyszereket. Szükségünk van a

kamionsofőrökre, hogy elszállítsák a gyógyszereket a kórházakba.

– De ezeknek az embereknek szükségük van szabadságra, és az ő munkájuk általában nem olyan időkritikus, mint egy orvosé, aki életeket ment. És különben is, te sem tartozol közéjük.

– Nem, de én vagyok az a fickó, aki befektet abba a start-up cégbe, amelyik megalkotja azt a technológiát, amelyik lehetővé teszi a tudósnak, hogy megalkossák a gyógyszert, vagy azt a szoftvert, amit a logisztikai cég használ, hogy minden időben és a költségvetés keretein belül megérkezzen. És ha jobban belegondolok, részvényes vagyok abban a laborban is, amelyik kifejleszt néhány gyógyszert, és...

– Felfogtuk – szól közbe Beau. – Nélküled összeomlana a társadalom.

– Nos, talán nem omlana össze... – Mosolyra húzódik a szája. – De talán egy kicsit megrogyna és meginogna.

Összenézünk Beau-val, aki biccent Vincent felé, mintha azt mondaná: „ugye, milyen arrogáns?”.

Persze hogy az. De ő egy önerőből felkapaszkodott milliárdos, akit kirúgtak az orvosi egyetemről, mert megbukott a vizsgákon, mivel túlságosan lefoglalta az első milliárdja megszerzése. Az ilyesmi még akkor is arroganciához vezet, ha nem párosul a Cove család genetikájával. Az arrogancia a vérünkben van – szükségünk is van rá, különben egyikünk sem tudna orvosként dolgozni.

– Ha ez a könyves dolog nem jön be, adsz valami munkát? – kérdem tőle. – Nem akarok visszatérni az orvosláshoz – teszem hozzá, és beleharapok a sajtos-uborkás szendvicsembe.

Ha Ellie készítette volna ezt a szendvicset, fűszernövényeket vagy valamilyen fűszerezést adott volna hozzá, ami éttermi színvonalúvá emelte volna az élményt. Még a gyomrom is hiányolja őt.

– Ez komoly? – kérdi Beau. – Akkor sem, ha nem jön be az írás?

– Ez újdonság? – kérdezek vissza.

Senki sem tud titkot tartani ebben a családban. Kizárt, hogy ne tudnák már mindannyian, hogy soha nem élveztem, amit csinálok.

– Szóval inkább egy irodában görnyednél, mint gyógyítanál? – csodálkozik.

– Nem, inkább író lennék, mint orvos – válaszolom.

– Kiadsz egy könyvet? – kérdi Vincent.

Felnyögök.

– Még évekig nem fog megjelenni. Vagy legalábbis tizenhét hónapig.

Nem mintha arra számítottam volna, hogy azonnal valóra válik, de amikor arról kezdtek beszélni, hogy jövő ősszel fog megjelenni, el sem tudtam képzelni, hogy mi olyan tennivalójuk lehet addig, ami ennyi ideig fog tartani.

– Szóval tizenhét hónapig csak lógatni fogod a lábad? – kérdi Beau, közben elhappolja a szendvicsem felét, beleharap, majd visszateszi a tányéromra a maradékot.

Ellököm magamtól.

– Nem egészen. Azt akarják, hogy írjak még egyet.

Megpróbálom elfojtani a bensőmben feltörő büszkeséget. Még mindig olyan furcsának tűnik, hogy karriert váltok! Mintha új matracot vettem volna, amiről tudom, hogy kényelmes lesz, csak előbb még meg kell szoknom.

– Remélem, fizetnek is érte.

– Igen – bólintok. – Két könyvre szól a szerződés.

Mielőtt Ellie betoppant az irodámba, és a füléig felszaladt a szoknyája, csak néhány fejezetet firkantottam hébe-hóba. Végig mellettem volt a könyv megalkotásának és az új karrierem beindításának teljes folyamatában, még ha kezdetben nem is sejtette, min dolgozom. Nyugtalanító érzés úgy írni valami mást, hogy ő nincs mellettem. Semmit sem szeretnék jobban, mint még néhány hetet Ellie-vel, Rùmben, behavazva.

– Akkor meg minek kérsz tőlem munkát? Nekem úgy hangzik, hogy már bejött a dolog.

– Semmi sem garantált. Sosem lehet tudni, hogy mikor ér véget valami jó.

Nem voltak figyelmeztető jelek, hogy Ellie le fogja fújni a dolgot. Az, ami köztünk volt, jobb volt, mint bármi, amiben valaha részem volt. Mégis hátat fordított nekem.

– Ennyire azért ne legyél már optimista – jegyzi meg szárazon Beau.

– Minél többet kockáztatsz, annál nagyobb a jutalom – bölcsekedik Vincent. – Ez igaz a befektetésben, és igaz az életben is. Ez a könyves dolog kockázatos, azt meg kell hagyni. De a jutalom az, hogy azzal töltheted a napjaidat, amit szeretsz. Ráadásul gazdag és híres leszel.

– A hírnevet inkább kihagynám, ha nem gond.

– Az írók tényleg híresek? – kérdi Beau.

– Dehogy! – vágom rá. – Még soha nem hallottam Stephen Kingről vagy J. K. Rowlingról.

– Jó, de kevesen válnak híressé, nem igaz? Szerintem te úgylis ismeretlenségre vagy kárhoztatva. Nem kell aggódnod.

– Kösz, Beau!

– De ez nem skálázható – szólal meg Vincent, mintha érteném is, miről beszél. – Ez a probléma az írással. Még J. K. Rowling számára is létezik egy limit, amit megkereshet.

Felpillantok a szendvicsemről Vincentre, aki még mindig a képernyőjét bámulja. Biztos akarok lenni abban, hogy tényleg azt mondja, amire gondolok.

– De azért jól csinálta – ismerem el.

– Abszolút! És a könyvhöz kapcsolódó termékkínálat is zseniális volt, de persze a gyerekkönyvek esetében ez adott. Aztán ott vannak még a filmek, a vidámparkok és a spin-offok.

Abbahagyja a gépelést és felnéz rám.

– Igazad van. Szerintem is jól csinálta. De nem ugyanabban a műfajban, mint te.

Felnevetek.

– Nem is arra vágyom, hogy én legyek a következő J. K. Rowling.

Mrs. Fletcher azt mondta, hogy elsőkönyves szerző létemre remek szerződést írtam alá. A családom viszont ezt nem tudja. És Vincent sem.

– Ellie hol tölti a karácsonyt? – kérdi Beau. – Vagy máris dobtad, mint a többit?

– Micsoda? – hördülök fel. – Kit dobtam én?

Beau összevissza beszél, mint mindig.

– Volt az a lány, Susie, akivel egyszer láttalak. Meg az a nagyon hosszú szőke hajú.

Susie? Sosem randiztam Susie-val, vagy mégis? Ellie előttről minden nő a feledés ködébe vész.

– Nem dobtam Ellie-t. Ő dobott engem, ha éppen tudni akarod.

– Ezért vagy még a szokottnál is nyomorultabb? – kérdi Beau, és a szemem sarkából látom, hogy Vincent elmosolyodik.

– Elképzelhető – bólintok.

Nem csak a nyomorúságtól lett rossz a hangulatom. Ürességet érzek, amelyet még soha nem tapasztaltam. Nyomaszt a tudat, hogy valami hiányzik. Valaki hiányzik. Naponta ezer gondolatom van, amit meg akarok vele osztani, tervek, amiket meg akarok vele beszélni, élmények, amiket vele akarok átélni. Ehelyett itt ülök, társaságban, *nélküle* mégis magányos vagyok.

– Csak várd ki, amíg beleszeretsz egy olyan lányba, aki nem akar veled lenni.

– Szerelmes vagy? – nyerít fel Beau, és fuldokolni kezd. – Te, Vincent, hallod ezt?

– Cseszd meg – felelem nemes egyszerűséggel, és beleharapok a szendvicsembe. – És te is – biccentek Vincent felé.

– Egy szót sem szóltam. Túlságosan lefoglal a pénzkeresés. És ha te is ezt tennéd, akkor most nem egy összetört szívet dédelgetnél. Gondold át a prioritásaidat.

Felállok és a szendvicsem maradékát a szemetesbe dobom, majd átmegyek a nappaliba, egy kis nyugalom reményében. A kandallóban ég a tűz, Madison pedig az egyik kanapén fekszik, a lába Nathan ölében.

– Mi volt ez a lárma? – kérdi Madison.

– Semmi – legyintek, és lehuppanok a szemközti kanapéra.

Elnyúlok, egy párnát dugok a fejem alá, és zoknis lábamat a kanapé karfájára teszem, ahol érzem a tűz melegét.

– Beau egy komplett idióta. És Vincent se jobb.

– Az biztos, hogy fullasztó ez a sok teszteszteron – jegyzi meg Madison. – Nem ártana ide még egy nő.

Nem kerülgeti a forró kását.

– Egyetértek. Ha csak rajtam múlna, Ellie is itt lenne.

Tudom, hogy Nathan azt hiszi, már feladtam. Nem adtam fel, de nem kényszeríthetem Ellie-t arra, hogy velem legyen. Nem kényszeríthetem, hogy viszonozza az érzelmeimet.

– Tényleg, megbeszélted a kiadóval, hogy akarják-e, hogy orvosként dolgozz tovább? – kérdi Nathan.

– Nem is kellett szóba hoznom. Gyakorlatilag ez volt az első feltételük, amit közöltek velem.

Mrs. Fletcher tanácsát követve mindhárom szerkesztővel beszéltem. És mindegyikük örült, hogy még mindig egy kórházban dolgozom.

– Nem tudnád csökkenteni a bevállalt napok számát?

Megrázom a fejem.

– Már utánanézttem. A kórházban panaszkodnak, hogy már így is túl sokat fizetnek a helyetteseknek.

Amint kimondom a szavakat, rádöbbenek a kézenfekvő megoldásra. Lekapom a lábam a kanapé karfájáról, és felülök.

Egyszerre szólalunk meg Nathannel.

– Helyettesítenem kéne!

– Ez az! – mondja. – Nem tudnál havonta csak pár napot vállalni, vagy ilyesmi?

– Azt csinálók, amit akarok, mert nem leszek alkalmazásban – válaszolom. – Van egy barátom az orvosiról. Mindig csak helyettesít, mert ő a sürgősségin van, és utál éjszaka dolgozni, ezért csak nappali műszakokat vállal, ha helyettesíteni kell valakit. Nem is értem, hogy eddig miért nem gondoltam erre.

– Megment egy olyan munkától, amit utálsz, és ami elszakított a nőtől, akit szeretsz.

Madison szórakozottan babrál a pulóvere szegélyével – ki

hinné, hogy sikerült fején találnia a szöveget?

Mit művelek magammal? Olyan munkára kényszerítem magam, ami nyomorúságot okoz, ami miatt tönkrement a kapcsolatom.

– Francba az egészszel – sóhajtok fel. – Ha nem helyettesíthetek, akkor is beadom a felmondásomat. Megmondom a kiadónak, hogy a barátnőm Franciaországba költözik, és vele megyek. Ha nem tetszik nekik... Nos, három nyavalyás ajánlatot is kaptam arra a könyvre. Ha nem tetszik nekik, majd keresek valaki mást.

Felpattanok, tette készen, noha még magam sem tudom, hogy mi legyen a következő lépés. Nem akarom lerohanni Ellie-t, és felhívni, hogy elmondjam neki. Viszont azt sem akarom, hogy azt higgye, hogy a lemondásom valamiféle manipulatív kísérlet arra, hogy rávegyem, fogadjon vissza. Nem, felmondok és Párizsba költözöm. Ezt már eldöntöttem.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

Ellie

Direkt kevés holmit hoztam magammal, de egy kicsit szánalmasnak tűnik, hogy ennyire bízom abban, hogy elboldogulok annyival, amit magammal hoztam a két bőröndben.

De legalább szép a kilátás. Párizsra.

Kinézek a magas franciaablakokon a tipikus párizsi utcára. Ameddig a szem ellát, kovácsoltvas korláttal díszített kicsiny erkélyek, kék, hosszúkás utcanévtáblák, *boulangerie* minden sarkon. Igen, határozottan Párizsban vagyok.

Ami csodálatos!

És magányos.

Hiányzik Zach.

Dühös vagyok magamra. Shane óta ő volt az első férfi, aki iránt éreztem valamit, akibe beleszerettem, és akit elhagytam, ilyen rövid idő alatt.

Kinyitom a bőröndömet, és nekilátok kipakolni mindazt, amit magammal hoztam. Főleg ruhák vannak benne, valamint a papírjaim, a pipereholmim és az a kulcstartó, amit a rümi vegyesboltban vettem.

Felemelem és a fény felé tartom. Egy szürke, csiszolt kő, amit fehér kvarcercskék szelnek át. Egyszerű, de gyönyörű. Előhúszom az új lakásom kulcsait, és ráteszem őket a kulcstartóra. Olyan erős a kulcskarika, hogy beletörik a körmöm, de végül sikerül felcsúsztatnom az új kulcsaimat.

Zümmögni kezd a telefonom a zsebemben, és előhúszom. Amikor elolvasom a képernyőn megjelenő nevet, előnti az arcomat a forróság és felszökik az epe a torkomon.

Mégis felveszem, gondolkodás nélkül.

Mert Shane-nek eddig soha nem mondtam nemet.

– Ellie, Ellie, Ellie...

A hangja, mint egy fagyos zuhatag, egyből lehűti a jókedvet, és kővé dermedek.

– Minek hívsz engem?

– Szívesség kéne, őszintén. Bajban vagyok. Fifi... biztos már hallottad, hogy terhes.

Nem hallottam, mégsem érzek semmit. Elzsibbadtam. Komolyan azért hívtam, hogy elújságolja nekem a hírt?

– És? – kérdem nyersen.

– Szóval, már nem győzi az adminisztrációt. Azt mondja, a terhes agy miatt. – Egy pillanatra elhallgat. – Őszintén, ő sosem értett hozzá úgy, mint te. És hát, most terhes. El lesz foglalva a gyerekekkel. Én nem tudok mindent elintézni.

Újabb szünet következik. Most mit vár tőlem? Gratulációt?

– Szeretném, ha visszajönnél.

Érzem, hogy elindul felfelé a reggelim, és a kanapéhoz tántorgok, majd leroskadok a karfára. Ezt nem gondolhatja komolyan. Nem kérhet tőlem ilyet. Most nem. A történetek után nem.

– Nyilvánvalóan meg kell beszélnünk a fizetést, meg ilyesmit. Tisztességesen megfizetnélek; de azért tudod, hogy már kevesebb pénz van ebben a játékban, mint valaha. Ismered a munkát. Értesz hozzá. Ez a tökéletes megoldás mindkettőnknek.

„Mindkettőnknek”? Mikor érdekelte őt valaha is, hogy mi a jó „mindkettőnknek”?

– Ellie, Ellie, Ellie... – kezdi újra.

Volt idő, amikor aranyosnak találtam, amikor így becézett. Soha nem tagadtam meg tőle semmit, amikor úgy beszélt hozzám, mint most: amikor kérdésnek álcázta a követeléseit. Rászorultságnak az ingerültséget. Nem mintha régen bármit is megtagadtam volna tőle, akárhogy beszélt hozzám.

– Mi van, Shane? – kérdem.

Legszívesebben megszakítanám a hívást, vagy lehúznám a telefont a vécén, vagy kihajítanám az ablakon. El akarom taposni, hogy soha többé ne tudjon kapcsolatba lépni velem, de nem teszem. A fülemhez szorítom a telefont, és hallgatom.

– Na, bébi, mit gondolsz? Ugye, milyen tökéletes?

Hogy mit gondolok? Elég sok mindent gondolok.

– Azt látom, hogy *neked* ez a tökéletes megoldás – jegyzem meg.

– Pontosan. Tudom én, milyen csaj vagy: nem az a fajta, aki neheztel. Te nem vagy olyan pszichopata csaj. Már jóval Fifi előtt végeztünk. Tudod te, mi a jó neked.

Újra lejátszom a fejemben, amit az imént mondott. Manipulálni próbál – megpróbálja elhitetni velem, hogy mentális problémám van, ha nem akarok visszamenni hozzá és dolgozni a csalfa expasimnak és a felcsinált új nőjének. Vajon mindig ezt csinálta? Ez olyan átlátszó!

Honnan veszi, hogy azok után, amit velem tett, tényleg visszamennék, hogy őt menedzseljem? Onnan, hogy azelőtt mindent megtettem, amit csak akart. Én voltam a hiszékeny szolgálja, amióta csak összejöttünk.

– Igazad van – felelem. – Nem neheztelek rád.

Ez igaz. Nem kívánok neki rosszat. Sőt, csak most jöttem rá, hogy már nem is gyűlölöm őt.

De elegendem van abból, hogy bánt engem. Elegendem van abból, hogy manipulál. Elegendem van abból, hogy kiszolgáljam.

– Jó kislány – duruzsolja. – Bármikor kezdhetsz, amint szeretnél. Tudod, hogy mindig olyan jól dolgoztunk együtt, te meg én. Szuper lesz. Mint a régi szép időkben.

Jóságos ég! Tényleg azt hiszi, hogy belemegyek.

– Shane, nem megyek vissza, hogy neked dolgozzak – jelentem ki.

– Mi van? – hördül fel. – De te mondtad, hogy nem haragszol. Remélem, nem hazudtál nekem.

A hangja megkeményedik, és tudom, hogy taktikát vált.

Ismerős hányinger kavarog a gyomromban, de elfojtom. Gyakran vádolt olyasmivel, amit nem tettem, és most már tudom, hogy csak azért csinálta, hogy rá tudjon venni arra, amit ő akart. Nem hazudtam neki – nincs értelme a büntudatnak, ami vaspántként szorítja a mellkasomat. Semmi rosszat nem tettem. Nem vagyok benne biztos, hogy valaha is elkövettem-e bármit. Mély levegőt veszek, és amikor kifújom, enyhül a büntudatom.

Ha nem éri el a célját azzal, hogy kedvességet színlel, akkor megpróbál óvatosan manipulálni. Ha ez sem jön be, megpróbálja elérni, hogy rosszul érezzem magam. És ha ez sem működik, akkor jöhet a jó öreg kiabálás és szidalmazás.

– Remélem, találsz valakit, Shane. Nincs okod arra, hogy még egyszer felhívj.

Különös nyugalom tölt el, és már nem hallom, amit mond. A hangszínéből érzékelem, hogy felhúzta magát, de nem figyelek a szavaira. Bármilyen is kötött össze minket annak idején, végleg elszakadt. Megszűnt a hatalma felettem. És már nem félek tőle.

Az érzelmi sebek elhalványultak, én pedig felépültem. Már nem ugyanaz a nő vagyok, aki együtt élt Shane-nel.

Hamarosan a Cordon Bleu hallgatója leszek.

Párizsban élek.

És szerelmes vagyok Zach Cove-ba.

Ezzel az utolsó gondolattal megszakítom a hívást.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

Ellie

Hogyan lehet elmondani valakinek, hogy bárcsak soha ne szakítottál volna vele? Az ilyesmit tényleg személyesen kellene megtenni, de ki tudja, mikor leszek legközelebb Londonban. Ki tudja, mi történhet addig?

Mekkora idióta voltam! Egész idő alatt meg akartam védeni magam, holott a kapcsolatomból származó sebek már rég begyógyultak.

Már nem ugyanaz az ember vagyok, aki elviselte Shane szarságait. Most már tudom. És ezt részben Zachnek köszönhetem. Megmutatta, milyen alacsonyra tettem a lécet, és hogy mik az egészséges elvárások egy férfi felé.

Nem mintha létezne még egy olyan férfi, aki megüti a mércét.

Még alig kezdtem el kicsomagolni, máris vissza akarom dobálni a holmim a bőröndbe, és visszarohanni a Gare du Nordba. Csak néhány napra, hogy újra láthassam Zachet.

De nem tehetem. Holnap kezdődnek az óráim, és különben is, nem valószínű, hogy Zach megbocsátana nekem. Újra meg újra megpróbálta elmagyarázni, hogy működhetne a dolog, de én újra meg újra elzárkóztam tőle. Miért adna nekem még egy esélyt?

Egy bölcs belső hang azonban emlékeztet, hogy Zach nem Shane. Ő nem akar büntetni engem. Azt akarja, hogy boldog legyek.

Előveszem a telefonomat, és megkeresem a számát. Nem tudok várni – beszélnem kell vele, el kell mondanom neki, mit érzek. Zakatol a szívem, amikor megnyomom a hívás gombot, mert minden megváltozott. Mindig is vele akartam lenni, de most végre kész vagyok vállalni a kockázatot, hogy végül mindent megteszek azért, hogy együtt legyünk – akár

ugyanabban a városban vagyunk, akár nem.

– Szia, épp rád gondoltam – szól bele.

Beleborzongok könnyed, bársonyos hangjába, és felforrósodik az arcom a gondolatra, hogy mi mindent szeretnék művelni ezzel a pasival.

– Én is – válaszolom. Csak rá tudok gondolni. Ki kell találnom, hogyan mondhatnám el neki, hogy akarom őt. És hogy bízom benne. Bízom bennünk.

– Ezt jó hallani – mondja. – Fel akartalak hívni. Hogy sok szerencsét kívánjak holnapra, és elújságoljak neked néhány hírt.

Valaki kopogtat az ajtómon, félbeszakítva a gondolatmenetemet, és elindulok, hogy kinyissam.

– Tartanád egy kicsit? – szólok a telefonba. – Jött valaki. Hadd nézzem meg, mit akar.

Ügyetlenül babrálok az ismeretlen sárgaréz kilincsekkel és záarakkal, többször is megpróbálkozom az ajtóval, mielőtt sikerül kinyitnom. Öröm és megkönnyebbülés keveréke árad szét bennem, amikor látom, hogy Zach áll az ajtóm előtt.

– Te, itt? – csodálkozom, és el sem tudom hinni, hogy itt áll előttem.

Jelenleg túl szép az életem ahhoz, hogy igaz legyen.

– Csak sok szerencsét akartam kívánni neked.

Legszívesebben elrugaszkodnék és a karjába vetném magam. De beszélnünk kell. Kitárom az ajtót, ő pedig belép mellettem, és ismét szikrázik körülöttünk az a mostanra már ismerős elektromosság.

Olyan jó, hogy itt van! Máris otthonosabbnak tűnik tőle ez a lakás.

– Kedves tőled. És ezért eljöttél idáig.

Amikor felém fordul, mosolyog.

– Még szép hogy eljöttem! Szép hely – mondja.

– Kicsi. – Nem teszem hozzá, hogy kettőnknek viszont elég.

– Remek a kilátás.

Mélyen a szemembe néz, amikor ezt mondja.

– El akartam... mondani neked valamit.

Nem tudom, hogyan mondjam el, hogy rájöttem, mekkora

baklövést követtem el azzal, hogy szakítottam vele, és most meggondoltam magam.

– Mondd csak – bátorít.

Leül a cinóberpiros kanapéra, és megpaskolja a mellette lévő helyet.

– Rájöttem egy s másra – kezdem.

– Például, hogy mennyire hiányzom neked?

A kanapéhoz lépek, de megtorpanok, még nem vagyok kész leülni mellé.

– Ami azt illeti, igen.

Bólint, apró mosollyal az ajkán, mintha pontosan erre a válaszra számított volna.

– Meggondoltad magad? Kettőnkkel kapcsolatban?

Csak nem olvas a gondolataimban? Vagy a testbeszédem ilyen árulkodó? Vagy talán arra számított, hogy magányos leszek Párizsban, és hiányozni fognak az ismerős, megszokott dolgok. De nem erről van szó. Nem társaságra vágyom: hanem rá.

– Igen – suttogom.

A kezemért nyúl, és leránt maga mellé a kanapéra, de nem engedi el a kezemet. Ujjaink összefonódnak, és a hüvelykujjával végigsimít a tenyeremen.

– És nem csak azért, mert senkit sem ismerek Párizsban és magányos vagyok.

– Hanem miért? – kérdi.

– Azért, amilyen vagy. És azért, amilyené teszel engem.

Az ölébe húz, és a tenyerébe veszi az arcomat. Addig szikrázik és serceg az elektromosság, mígnem sistergéssé csitul – együtt már csak ilyenek vagyunk.

– Szerintem ez már régóta esedékes volt, nem gondolod?

Mintha egy láthatatlan kötél tartana vissza, lüktet a pulzusom a várakozástól. Bólintok, ő pedig az ajkamhoz érinti az ajkát, olyan gyengéden, hogy alig érzem.

Felnyögök. Többet akarok. Őt akarom!

Beleolvadok az ölelésébe, átadom magam az ajkának, a nyelvének, az érintésének. Tudhattam volna, már az első csóktól, hogy innen nincs visszaút. Akkor még nem értettem

meg; most már tudom. Ami köztünk van Zachkel, az ritka. És nem szabad lemondanom róla, csak mert félek. Vagy mert nem érzem magam méltónak rá. Óvni és ápolni kell, kihozni az árnyékból a napfényre, és imádni.

Gyengéd csókokat lehel a nyakamra, és azt suttogom:

– Szeretlek.

Megáll és visszahúzódik.

– Szeretlek, Ellie.

– Szeretnék távkapcsolatot – mondom, csak hogy biztosan megértse, hogy benne vagyok. – London és Párizs között nem olyan nagy a távolság, és csak egy évről van szó.

A fülem mögé simítja a hajam.

– Nem kell.

Sebesebben kezd dobogni a szívem. Remélem, ezt nem búcsúnak szánta. Azután a csók után? Hiszen eljött Párizsba.

– De én akarom – erősködöm. – Komolyan, menni fog. Válgathatnánk a hétvégéket Londonban és Párizsban.

– Nem hiszem – rázza a fejét.

Görcsbe rándul a gyomrom.

A vállára teszem a kezem.

– Zach, én...

Ekkor észreveheti a pánikot a szememben.

– Ne izgulj, Ellie – csitít. – Párizsba költözöm.

– Tessék? – kiáltok fel.

Mintha még a szívem is megállna, és elfelejtenék levegőt venni. Mit mondott az előbb?

– De a munkád... A könyv...

– Csak egy évig leszünk itt. A könyvem addig még úgysem jelenik meg, és nem vagyok hajlandó lemondani rólad csak azért, hogy egy olyan munkát végezzek, amit nem szeretek.

– Fel akarsz mondani?

– Már meg is tettem. A kiadómnak is elmondtam. Egyébként, helyettesként fogok dolgozni. Itt-ott ledolgozok néhány napot, így még mindig elmondhatják, hogy orvosként dolgozom.

Megkönnyebbülök; újra kering a vér az ereimben, de nem tudom, mit szóljak erre. Nem is értem, hogyan

kétkelkedhettem valaha is Zachben. Soha nem adott okot arra, hogy kétkeljek benne, és most, miután ellöktem magamtól, a múlt posványába ragadva, ő kihúzott onnan, és mindent megtett, hogy helyre jöjjenek köztünk a dolgok.

– Szeretlek – ismétlem.

Csak ennyit bírok mondani, hogy kifejezzem, milyen sokat jelent nekem.

Elmosolyodik, és ez a legjobb abban, hogy Párizsban vagyok.

– Szóval, hoztál bőröndöt?

Megvonja a vállát.

– Csak a hátizsákomat. Nincs szükségem sok holmira, és holnap vissza kell mennem Londonba. Dolgom van.

– Szóval csak azért jöttél, hogy sok szerencsét kívánj?

– Azért, és hogy elmondjam, szeretlek, és Párizsba költözöm.

– Szóval ezúttal az én küszöbömön jelent meg egy váratlan vendég.

Nem mintha bárkit szívesebben látnék az új lakásomban.

– Sajnos itt kicsi az esély arra, hogy betemet minket a hó – teszi hozzá, és pajkos fény csillog a szemében.

– Attól még úgy tehetünk, mintha betemetett volna.

– Én is ugyanerre gondoltam.

HARMINCHATODIK FEJEZET

Zach

Próbálom egyenletesen tartani a légzésemet, de nem könnyű, amikor ilyen közel vagyok Ellie-hez, a kezemmel a testén, az ő kezével az én testemen. Feladtam a munkámat, hogy Párizsba költözhessek, hogy megmentsek egy olyan kapcsolatot, mely túl értékes ahhoz, hogy elveszítsem, és kiderült, hogy Ellie is kész legyőzni a legnagyobb félelmeit ugyanezért a célért. A tudat, hogy ő is ugyanúgy akarja ezt, mint én, megszilárdítja a kapcsolatunkat. Nem mintha valaha is alkalmi lett volna a viszonyunk, de ez – most már – végleges.

– Köszönöm, hogy nem mondtál le rólam – mondja sietős csókok között, ahogy kigomboljuk és lehúzzuk, levesszük és lerántjuk magunkról és egymásról a ruhát.

– Köszönöm, hogy nem mondtál le *rólunk* – válaszolom. – Tudom, milyen nehéz lehetett neked, hogy fontolóra vedd a távkapcsolatot, hogy higgy abban, hogy nem adnád fel önmagad.

Egyikünk sem mozdul. Meztelenül állunk egymással szemben, és Ellie megsimítja az arcomat.

– Azt nem hagyom. – Félmosolyra húzódik a szája. – És te sem hagynád.

Ismer engem. Bízik bennem.

– Egy csapatban játszunk.

A tenyerembe veszem az arcát és megcsókolom, beszívom a napfény és az orgona ismerős illatát.

Bólint, a keze a fenekemre simul. A karomba kapom, majd fogom a tárcámat, és beviszem a hálósobába. Ez nem holmi gyors menet lesz. Ki akarom élvezni a testét, mint amikor betemetett bennünket a hó, és nem volt jobb dolgunk.

Lefektetem és fölé hajolok. Belenézek a mélybarna

szempárba. Már nyoma sincs az aggodalomnak, mely még eltompította a fényét, amikor először találkoztunk; olyan gyengédséget látok benne, amelyet korábban soha. Lesiklik a keze az oldalamon, és felhúzza a térdét, közrefogja a csípőmet.

– Illünk egymáshoz – mondom.

– Tökéletesen – válaszolja.

Lehajolok és csókot nyomok a nyakára, közvetlenül a füle alatt, és ismét körbeleng az orgonaillat.

Végigkarmolja a tarkómat, én pedig elindulok lefelé, lassú és megfontolt csókokkal jelölök minden mélyedést és domborulatot. Újra meg kell ismerkednem a testével, és éreztetnem kell vele, hogy ezúttal nem megyek sehová.

Vonaglik alattam a teste, én pedig a hasára simítom a tenyeremet, míg a másik kezem elindul lejjebb, lejjebb és még lejjebb, amíg meg nem találom azt a forró pontot, és az ujjaim becsúsznak az ajkai közé. Megpróbálja begömbíteni a hátát, a tenyeremhez dörgölőzni, de a másik kezemmel lefogom, miközben belemerítem az ujjaimat, míg a hüvelykujjam a csiklóján köröz.

Egy hosszú pillanatra lehunyom a szemem, és csak hallgatom a hangját. A zihálást és a nyögéseket, az elsuttogott nevemet, ahogy legördül az ajkáról.

Már annyira hiányzott!

Ahogy elmozdulok, utánam nyúl. Már mereven állok, de az érzéstől, ahogy a farkam köré fonja az ujjait, az egész testemből odatolul a vér, mintha minden csepp azért küzdene, hogy közelebb kerüljön az érintéséhez.

– Egyszerre vagy bársonyos és kőkemény – mondja, és hátracsuklik a fejem, ahogy masszírozni kezd fel és alá.

Egyre növekszik a nyomás a mellkasomban, elakad a lélegzetem, és megragadom a csuklóját, mielőtt folytathatná. Vészesen közel kerültem ahhoz, hogy ráélvezzek a testére, és szükségem van erre az első részre, az örökkévalóság előtti részre, hogy még egy kicsit tovább tartson.

– El akarod rontani a szórakozásomat? – méltatlankodik.

– Csak azt akarom, hogy mindkettőnknek tovább tartson –

válaszolom, és elengedem a csuklóját, majd elhúzó a kezem a lába közül, hogy ne érjek hozzá.

Feltérdelek és kifújom magam.

Szükségem van egy másodpercnyi szünetre.

Ellie felkönyököl, és olyan csábítóan ring a melle, hogy el kell fordítanom a tekintetemet. Látja, hogy küszködöm, és feltérdel velem szemben.

– Ez mindkettőnkéről szól – mondja lágy, de határozott hangon.

Az ágyra dobott pénztárcáért nyúl, és kiveszi az óvszert onnan, ahol tartom, majd feltépi a fóliát. Kinyújtom érte a kezem, hogy segítsék neki, ám egy apró fejrázással jelzi, hogy egyedül is boldogul.

Először tétován helyezi az óvszert a farkam hegyére, egyszer felpillant rám, de nem tiltakozom. Folytatja, amit elkezdett, lesimítja a gumit teljes hosszomon, én pedig erősen behunyom a szemem, ahogy uralkodni próbálok magamon. Leteszi a fenekét az ágyra, körém fonja a lábát, és hátradől.

– Mindkettőnkéről – ismétli. – Ami azt jelenti, hogy rólad is.

– Ellie... – suttogom.

Tudnia kell, hogy milyen közel vagyok. Újra, együtt, ilyen közel hozzá, tudva, hogy mindketten áldozatot hoztunk és elköteleztük magunkat egymás mellett, a legerősebb afrodiziákum, amit valaha tapasztaltam. Mintha csak a zuhanásomat próbálnám lassítani a szintisza gyönyör fellegébe.

– És rólam is – teszi hozzá.

Hálásan morgok, és lehajolok hozzá, a farkam a nyílásához illeszttem. Felpillantok rá.

– Szeretlek – mondja.

Beléhatolok, érzem, ahogy magába fogadja a testem-lelkem.

– Én is szeretlek.

Lassan, céltudatosan mozogni kezdek, minden másodpercet elnyújtok, de néhány percen belül már mindketten a gyönyör és a felismerés hangjait lihegjük,

ziháljuk és kiáltozzuk.
Ez a jövőnk. Együtt.

UTÓHANG

Három hónappal később

Zach

Hét óra múlt. A hálósobaaajtónk kilincse zörög, amikor Ellie zuhanyozni indul, és ez a végszó, hogy elmentsem a folyamatban lévő munkámat – a Butler-sorozat második részét –, és becsukjam a laptopomat. Pokoli jól sikerült ma az írás, ahogy a többi dolog is, amivel a mai estére készültem.

Hamar belerázódtunk a párizsi rutinba. Amikor Ellie hazaér az iskolából, azonnal beáll a zuhany alá, azután találkozunk a konyhában, ahol együtt borozunk és eszünk, közben kivesézzük a napját. Nekem ritkán akad mondanivalóm. Noha mindennap elmegyek kóborogni Párizsban, annyira lefoglalja minden gondolatomat a cselekmény és a szereplőim sorsa, hogy néha azt sem tudom, merre jártam. Ellie viszont rengeteg sztorival tér vissza a csoporttársairól, egyes francia oktatók türelmetlenségéről, és különösen Jean-Paul séfről, az oktatójukról és személyes hódérúkról.

– Helló, szivi! – szól be Ellie a nappaliba.

Kinyitom a dolgozószoba ajtaját. Történetesen ragaszkodtam egy nagyobb, felújított lakáshoz, mivel mindennap itthonról dolgozom, és az volt a cél, hogy együtt éljünk, nem az, hogy megöljük egymást. Az új lakás kábé négyszer akkora, mint Ellie előző szálláshelye, tetőterasszal, mely a Szajnára és a romantikus párizsi bádogtetőkre és kacskaringós utcákra néz.

A falnak támaszkodom, és elnézem őt, ahogy a konyhában sertepertél. Itt, Párizsban még a fények is mások, mint odahaza. Ellie-t sokkal szebbnek látom itt, mint Londonban vagy Rùmben.

– Helló, szépségem! – mondom, amikor rám pillant.

Elmosolyodik a bókon, odaugrik hozzám, és a karomba veti magát.

– Milyen finom az illatod! – állapítom meg. – Mint az orgona.

– Te vagy finom – feleli, és csókot nyom az ajkamra.

Körém fonja a lábát, ujjaival a hajamba túr, és nem bírom visszafojtani az elégedett sóhajt. Ebből nagyon gyorsan több is lehet, de le kell hűtenem magam. Előbb a vacsora.

– Megmelegítettem a tegnapi kacsát – magyarázom.

Ellie a vállamra teszi a kezét, és csodálkozva pislog rám.

– Tényleg?

– Igen, és megcsináltam hozzá azt a krumplit, amit az egyik hétvégén tanítottál nekem.

– Hasselback burgonyát? – kérdi.

– Az néz ki úgy, mint a sündisznó? Ha igen, akkor azt, a Hasselbacket.

– Csak nem szakácsot faragtam belőled? – nevetgél, majd kicsúszik az ölelésemből és megfogja a kezem, ahogy elindulunk a konyha felé.

– A legkevésbé sem. Csak gondoltam, biztos örülnél, ha most az egyszer én főznék neked. Habár fogalmam sincs, milyen lesz az íze...

Megsimítja az állkapcsomat.

– Nem érdekel, milyen az íze. Talán ez a legfigyelmesebb gesztus, amit valaha is tettek a világtörténelemben.

– Gondolod? Hát, azért várj, amíg megkóstolod.

Kihúzom a kacsát a sütőből, és kiszedem a tányérokra, közben Ellie a krumplit és a zöldbabot találja.

– Rólad miért mindig a zöldbab jut eszembe? – tűnődik hangosan.

– Fogalmam sincs. Beszéld meg a terapeutáddal – ugratom.

Felkacag, én pedig megbabonázva nézem őt. Olyan boldog! Velem. Ezt sosem fogom megunni.

– Megterítsem az asztalt? – kérdi.

– Hm, nekem jobb ötletem van.

– Az erkélyen eszünk? – találgat. – A napsütés és a kék ég

júniusnak hat.

– Szerintem Párizsban korábban kezdődik a nyár. Esküszöm, hogy lassan elkezdhetem bekenni magam naptejjel séta előtt.

– Az erkélyről jól látni a naplementét – teszi hozzá.

– Menjünk fel a tetőteraszra – javaslom.

Még sosem ettünk odafent. Egészen a mai napig nem volt hová leülni. Ezt a problémát azonban már megoldottam. A naplemente a párizsi háztetők felett pont olyan hangulatot teremt, amelyet szeretnék.

– Jól hangzik – bólint. – Hozom a szalvétákat, az evőeszközöket és egy kis vizet.

Fogom a tányérokat, és követem Ellie-t a csigalépcsőn fel a tetőkertbe.

– Hogyan? – hördül fel, amikor felér a lépcső tetejére; döbbenet és csodálkozás vegyül a hangjába.

El kell fojtanom a mosolyt.

– Ezt meg mikor csináltad?

Sikerült megtalálnom ugyanazt a kockás takarót, ami a rümi házikó kanapéján volt – bár eltartott egy ideig –, csináltattam néhány takarót, amikkel letakartam a padlót, és szereztem néhány túlméretezett párnát és egy alacsony asztalkát.

Letesszük az asztalra, amit felhoztunk, és Ellie a nyakamba csimpaszkodik.

– Ez ugyanaz, mint a kanapén Rumben?

Bólintok, és örülök, hogy felismerte.

– A mindenit, olyan szép a kilátás innen fentről!

– Gyönyörű – mondom, de csak őt figyelem.

Ahogy elnézem a barátnőmet a lemenő nap fényében Párizs háztetői felett, nem bírom tovább magamban tartani a kérdést:

– Gyere hozzám feleségül, Ellie.

Elkerekedik a szeme, és mosolyra húzódik a szája. Megvonja az egyik vállát.

– Persze.

– Persze?

– Persze hogy hozzád megyek. De ezt te is tudod.

Megsimogatja az arcom, én pedig beleolvadok az érintésébe, abban a boldog tudatban, hogy örökre az enyém.

– Mindketten tudjuk, hogy örökké együtt leszünk, amióta...

Rám pillant, várja, hogy én fejezzem be a mondatot.

– ...először töltöttük együtt az éjszakát Rumben – mondom ki.

Bólint, és letelepedünk az ülőpárnákra, ahonnan belátni az egész várost.

– Igen. Határozottan tudtam azon az első éjszakán Rumben. Akár összeházasodunk, akár nem – ez már semmin sem változtat. Számomra.

– Nem akarom, hogy olyasmit tegyél, amit nem akarsz – biztosítom.

Már értem, mi történt köztük Shane-nel, és nem akarom, hogy beleegyezzen a házasságba, ha ő nem akarja. De ha rajtam múlna a döntés, itt helyben feleségül venném. Azt akarom, hogy az egész világ megtudja, hogy ez a nő fogadalmat tett arra, hogy örökre az enyém lesz.

– Örökké veled akarok lenni – mondja. – Szemernyi kétségem sincs efelől. De nem érdekel különösebben a házasság. Ha te akarod, örömmel hozzád megyek.

Tiltakozni kezdek, de az ajkamra teszi az ujját, és elhallgattat.

– Ha azért teszek meg valamit, mert az boldoggá tesz téged, akkor én is boldog leszek. Nem azért, mert csak ahhoz értek, hogy feláldozzam magam, hanem mert egy csapat vagyunk. Te is azért teszel meg bizonyos dolgokat, hogy engem boldoggá tegyél. Párizsba költöztél, az ég szerelmére! Egyenrangúak vagyunk. Adunk és kapunk. Ez a kölcsönösség lényege. Erről szól a házasság – gyűrűvel vagy anélkül.

Apám is majdnem ugyanígy beszélt a házasságukról anyámmal, és csak remélhetjük, hogy a miénk is olyan lesz, mint az övék.

– Szeretlek – mondom.

– Szeretlek – válaszolja. – És szívesen kiállok a barátaink és a családunk elé fehér ruhában, és elmondom mindenki előtt,

hogy szeretni foglak, míg a halál el nem választ. Ez nem olyan nagy áldozat.

A mosoly, mely felragyog az arcán, engem is megmelenget, mintha ő lenne a nap, én pedig a fényében sütkéreznék.

– És hordani fogom a gyűrűdet, feltéve, ha szép.

Előveszem a gyűrűsdobozt az asztal alól, és rápillantok; az arcára van írva, hogy sikerült meglepnem, és egyáltalán nem bánja. Kinyitom, és Ellie-nek elakad a lélegzete. Eddig nem is tudtam, de ebben a reakcióban reménykedtem.

– Igen, *ezt* a gyűrűt határozottan hordani fogom – jelenti ki, és most rajtam a sor, hogy felkacagjak.

Kiveszem a platinakarikát a beleágyazott ovális gyémánttal, és felhúrom az ujjára. Tökéletesen illik rá.

– Igen – mondja. – Az idők végezetéig.

Egy héttel később

Ellie

Kihangosítom a telefonomat az anyósülésen, és fogadom anya hívását, mely fél órán belül már a második. Előbb Norfolkba megyünk, aztán két nap múlva délre, a szüleimhez. A szüleim most fognak először találkozni Zachkel, de már bemutattam nekik az eddigi videóhívásainkban. Amikor először meséltem nekik Zachról, a sóhajtozásból és a terhes csendből már tudtam, hogy azt hiszik, ő is olyan, mint Shane. Zach azonban a tudtom nélkül felhívta őket, mielőtt megkérte a kezem, és attól kezdve minden megváltozott. Azóta úgy viselkednek, mintha Zach a saját fiuk lenne.

– Elfelejtettem megkérdezni, hogy van-e valami, amit Zach nem eszik meg – mondja most anyám.

– Én bármit megeszek, Mrs. Frost.

Zach rám villant egy mosolyt, és ösztönösen a combjára teszem a kezem. Mindvégig arra bátorított, hogy helyrehozzam a kapcsolatomat a szüleimmel. Még Párizsba is meghívta őket, két hónap múlva ellátogatnak hozzánk.

Anyám felnevet.

– Jaj, de jó! Akkor valószínűleg *toad in a hole* kerül az asztalra.

– Az a kedvencem – vágja rá Zach olyan mosollyal, ami a szívem mélyéig felmelegít. – Már alig várom, hogy találkozzunk!

Zach indexel és lassít, ahogy a szülei házához közeledünk.

– Felhívhatlak később, anya? Megérkeztünk.

– Semmi gond – mondja. – Érezzétek jól magatokat.

Letészem a telefont, és ezúttal Zach tenyere simul az én combomra.

– Jól vagy? – kérdi.

Jobban nem is lehetnék. Nem emlékszem, hogy valaha is

boldogabb lettem volna, mint ebben a pillanatban, a nap az arcomon, Zach gyűrűje az ujjamon, és előttem a jövő, tele ígérettel.

– Szeretlek – válaszolom.

Mosolyra görbül a szája.

– Én is szeretlek.

Behajtott Zach szüleinek kocsifelhajtójára, és olyan ragyogóan süt a nap, mintha nem is Kelet-Angliában lennénk, hanem Dél-Franciaországban. Kutya az első, aki üdvözlő minket. Ezúttal egyenesen felém száguld, Zachról tudomást sem vesz.

– Ezzel hivatalosan is családtag lettél – konstatálja Zach.

Lehajolok és megvakarom Kutya fülét. Élvezettel hozzányomja a fejét a kezemhez, én pedig felnevetek. Tudja, hogyan szerezzé meg a nőktől, amit akar – tipikus Cove férfi, ahogy látom.

Mielőtt még kivehetnénk a táskákat a csomagtartóból, Madison és Nathan kocsija is megáll mellettünk. Amikor meglátogattak minket Párizsban, összebarátkoztunk Madisonnal. Vicces volt látni, hogy mikor milyen ízelet kíván meg.

– Te jó ég, mekkora már a pocakod! – ámuldozok, amikor kimászik a kocsiból.

– Akkor illik hozzá a dagadt bokám.

Magamhoz húzom egy ölelésre, a pocakja a hasamhoz nyomódik.

– Megfoghatom? – kérdem, amikor elengedem.

Madison bólint, és megsimítja a hasát, mintha előkészítené nekem a terepet.

– Öt hónapos léteére elég természetes a kicsike – mondja Madison, és megpróbálja összehúzni magán a fekete kabátot, de nem sikerül, legalább tíz centi hiányzik hozzá. – Meg mernék esküdni, hogy ikrek.

– Dehogy ikrek! – kapja fel a fejét Nathan. – Határozottan nem ikrek.

Kibuggyan belőlem a nevetés. Szegény már a pusztá gondolattól elborzad, pedig tudja, hogy nem igaz.

Ahogy megüti a fületem egy helikopter zúgása, fogom a brownie-kkal teli dobozt, amit Párizsból hoztam, valamint az egyik táskát. Zach pedig Nathannek segít bevinni a holmijukat.

A rotor hangja egyre hangosabb, és mindannyian felnézünk, amikor megjelenik az égen egy fekete helikopter.

– Mintha egyenesen felénk tartana – jegyzem meg.

Az égi robaj azonban teljesen elnyomja a hangom.

Csak állunk és hunyorogva nézzük a ragyogó kék eget, amíg a helikopter leszáll a Zach szüleinek házával szemközti mezőre. Nathanre és Zachre sandítok, akik jelentőségteljesen összenéznek.

A helikopter ajtaja kinyílik, és egy magas, sötét hajú, öltönyös férfi pattan ki a gépből. Ismerősnek tűnik.

Zach a ház felé biccent, és mindannyian bemegyünk.

– Tudtad, hogy jön? – kérdi Nathantól.

Nathan megrázza a fejét.

– Sejtelmem sem volt. De karácsonykor is itt járt. És most húsvétkor is jött? Ennyire azért nem szeretheti anya almás pitéjét!

– Ki nem szereti az almás pitémet?

Carole kidugja a fejét a konyhaajtó mögül, amikor mindannyian letesszük a táskákat és lehúzzuk a cipőnket.

– Tudtad, hogy Vincent megint itt lesz?

– Tegnap telefonált. Megkérdezte, hogy itt töltheti-e a húsvétot.

– A maffia elől menekül, vagy mi? – tűnődik hangosan Nathan.

Már megtanultam, hogy a Cove fivérek közül egyértelműen Nathan a legbizalmasabb. Amikor megkérdeztem Zachtól, vajon miért, azt mondta, egy szép napon majd beavat. Egy jó sztorit sejtetek mögötte.

– Ki menekül a maffia elől? – kérdi Carole, majd megfordul és visszamegy a konyhába, mi négyen pedig úgy követjük, mint kisgyerekek az óvónénit. – Szereti az almás pitémet. És mostanában jóval több időt tölt az Egyesült Királyságban. Üzleti ügyben, vagy ilyesmi.

– Leszállhat egyáltalán arra a mezőre? – kérdi Nathan.
– Nem – feleli Beau, aki éppen abban a pillanatban lép be.
– Utánanéztem, miután karácsonykor majdnem lerepült
miatta a tetőnk.

– Lerepült a tetőnk? – legyint Carole. – Túlzol. Nem tart
sokáig a zaj, és sokkal gyorsabb, mint ideautózni Londonból.

– Inkább ne bátorítsd – mondja John, aki követi Beau-t.

– Megbírságolhatják, ha feljelentik.

John felnevet.

– Nem mintha érdekelné. Több pénze van, mint... és
vigyázzatok vele – vált hirtelen témát, és rámutat Zachre és
Nathanre. – Az a kurafi imádja a szebbik nemet. Zárjátok el
előle Madisont és Ellie-t. Rendes lányok, élvezem a
társaságukat.

Melegség tölt el.

– Apa! – hördül fel Nathan és Zach kórusban.

– Nem a mi foglyaink – tiltakozik Zach. – Madison és Ellie
nem csak azért van velünk, mert arra várnak, hogy Vincent
egyetlen pillantásával elcsábítsa őket.

– Hááát azért... – szól közbe Madison. – Elég jóképű. És
rettenetesen gazdag.

Zach, Beau és én nevetünk. Nathan a leggazdagabb pasi,
akit ismerek, és egyben az egyik legjóképűbb. Csak egy
hajszállal marad le Zach mögött.

Nathan az égre emeli a tekintetét, és ahogy Madisonhoz
lép, magához húzza, és megcsókolja az arcát.

– Márpedig addig nem szabadulsz tőlem, amíg ez a kölyök
be nem tölti a tizenennyolcat. Kizárt, hogy egyedül csináljam
végig.

Leteszem a sütidobozt a teáskanna mellé, Carole pedig
megragadja a karomat.

– Köszönöm, Ellie. Nagyon kedves tőled, hogy sütéttel
nekünk. Zach azt mondja, a te brownie-d a legfinomabb,
amit valaha evett.

Olyan melegszívű – az egész család olyan *melegszívű* –,
hogy csoda, hogy Zach valaha is azt hitte, hogy bármelyikük
neheztelne rá, amiért nem akar orvos lenni.

– Jól vagy? – súgja Zach a fülembe, és odalép mögém, majd átkarolja a derekamat.

Hogyne lennék? Annak ellenére, hogy kezdetben hidegen hagyott a házasság, kiderült, hogy nagyon is tetszenek az előnyei, különösen a gyűrű, ami az ujjamon van. Mindketten elfordulunk a többiektől, és Zach kezére teszem a kezem, és mindketten lepillantunk rá.

– Van valami, amit el akartok mondani nekünk? – kérdi váratlanul Carole.

Felkapom a fejem, ő pedig ránk néz, majd az ujjam felé biccent.

– Összeházasodunk – bököm ki széles mosollyal, és felmutatom a kezem.

Madison felsikolt, és a pocakjára húz egy ölelésért, Zach pedig átöleli Carole-t.

– Tudtam! – kiált fel Beau. – Nem megmondtam? Amikor először magaddal hoztad, már tudtam.

John meglegyinti Beau-t egy konyharuhával.

– Mindannyian láttuk, mi lesz belőle, Beau. Nem vagyunk vakok.

Mindenki átölel minket, és megcsodálják a gyűrűt.

– Helló!

Egy pillanatra elcsendesül a ricsaj, amikor mindannyian felnézünk, és megpillantjuk az amerikai akcentussal beszélő Vincentet, aki az ajtóban áll, és le kell hajolnia, hogy be ne üsse a fejét.

– Mi folyik itt? Madison vajúdik?

– Zach és Ellie eljegyezték egymást, ahogy én előre megmondtam – újságolja neki Beau.

– Mazel! – biccent felénk Vincent. – Fogadjátok el a rümi házat eljegyzési ajándékként.

Felnevetek. Ezt nem gondolhatja komolyan.

– Mit keresel itt? – érdeklődik Nathan.

– Üzleti ügyben jöttem – feleli Vincent. – És meglátogatni az én kis brit családomat.

– Te akartál öt gyereket – morgolódik John Carole-nak. – Jó lesz a nagy család, ezt mondtad. Én a nagy családtól csak egy

kis adag almás pitét és jó nagy adag fejfájást kapok. Erre most még egy hatodikat is örökbe fogadtunk. Mintha öt nem lenne elég.

Carole felsóhajt, de elengedi a füle mellett a férje zsörtölődését.

– Mondtam már, hogy vettem egy szőlőbirtokot? – jelenti be Vincent, figyelmen kívül hagyva John panaszait, mintha meg sem hallotta volna. – Argentínában. Mint kiderült, elsőrangú malbec!

Felmutat két palackot.

– Vincent – szól John ünnepélyes hangon, és odalép, hogy megvizsgálja a bort. – Ez a kedvenc borom. Fiatalember, minden meg van bocsátva. Mostantól határozottan te vagy a kedvenc fiam. Na, bontsd ki azt az átkozott üveget, és tölts nekem egy pohárral!

Megpördül, és ránk szegezi a mutatóujját.

– Egyikőtök sem nyúl hozzá. Két palack nem sokra elég.

– Még jó, hogy van egy egész birtokom – mondja Vincent. – Egy rekeszt letettem az előszobában, és holnap a futár hoz még száznegyvennégy palackot. Elég lesz az.

Carole felsikolt, amikor John fenéken csapja egy konyharuhával.

– Hallottad ezt, szerelmem? – mondja. – Száznegyvennégy palack!

Vincent odajön Zachhez és hozzám, megpuszítja az arcomat, és gratulál az eljegyzésünkhöz.

– Tudjátok, tényleg nagyon szeretném, ha tiétek lenne a rümi ház. Nem titok, hogy még sosem jártam ott. És ott kezdődött a kettőtök története. Úgy helyes, hogy a tiétek legyen.

– Nem ajándékozhatok nekünk egy házat – hüledezik Zach. – Ez olyan... furcsa.

– Oké – feleli. – Akkor cserébe később elláthatsz néhány tanáccsal. Lenne itt néhány üzleti kérdés, ami komoly fejtörést okoz. Jól jönne a véleményed, és Nathané. Fizetségül megkapod a házat. Ha még akkor sem kell, szándékosan elveszítem a következő pókerjátszmán.

– Elfogadjuk! – szólok közbe gyorsan. – Ki tudja, lehet, hogy ott töltjük majd a nyugdíjas éveinket.

Zach felnevet.

– Ha te mondod. Én meg egy konyharuhával kergetlek majd körbe a konyhában, miközben a kutyára panaszkodom.

– Lehetne rosszabb is – mosolygok rá.

Már tudom, hogy ennél szebb jövőben nem is reménykedhetnék. Lehet, hogy utálja az orvoslást, de az én szívemet sikerült meggyógyítania. Mellette jobb ember vagyok, és ami a legcsodálatosabb: tudom, hogy ő is jobb ember velem. Egyikünk sem tökéletes, de tökéletesen illünk egymáshoz.

{1} Az Egyesült Királyság államilag finanszírozott egészségügyi ellátórendszere. *(A Ford.)*

{2} General Medical Council: orvosi kamara az Egyesült Királyságban. *(A Ford.)*

{3} Skóciában a 16. században ismertté vált hagyományos férfi ruhadarab, térdig érő, kockás szoknya. *(A Szerk.)*

{4} Hagományos angol étel virslivel és Yorkshire pudinggal. *(A Ford.)*

{5} A lombard konyha specialitása, amely keresztben vágott borjúcsülökből áll, párolva zöldségekkel, fehérborral és húslevessel. *(A Szerk.)*